

SAS

ÖLÜMLE RANDEVU

2. BASKI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS DİZİSİ No: 1

Birinci Baskı: Haziran 1983
İkinci Baskı: Haziran 1987

Dizgi: Ajans RGM
Baskı: Şefik Matbaası
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

GERARD DE VILLIER

S.A.S.

ÖLÜMLE RANDEVU

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: RENDEZ-VOUS A SAN FRANCİSCO

Türkçesi: E.inal

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-Istanbul
Telefon: 522 45 32

I. BÖLÜM

Jack Links, körfezin öteki yakasından, San Francisco'nun yüksek bembeyaz binalarını saran kızıllığın gitgide koyulaşmasını hüzünle izliyordu.

Güneş Pasifik'te batıyordu. Son ışınları da sırayla Golden Gate köprüsünden, Alcatraz'dan ve kentten çekildi. Koca köprünün madeni iskeleti masallardaki örümcek ağlarını hatırlatıyordu. Şimdi, hizmet dışı bırakılmış bir zamanların cezaevi adası Alcatraz'ın uğursuz binaları daha sevimli görünüyor, ilk ışıklar San Francisco'ya bir bayram görünümü katıyordu. Körfezin suyu ile hareli görünümüyle öldürücü akıntılarını ve dondurucu ısısını gözlerden saklar olmuştu.

Bir çeyrek saat içinde, bütün bunlar karanlık tarafından adeta yutulacaktı. Jack Links daha şimdiden tasalanıyordu. San Francisco'yu bir kadın - mış gibi severdi. Pasifik'le iç körfez arasında yer alan, üzerinde bulunduğu tepelerin bir karışından bile faydalanan, caddelerini keçi patikalarının üstüne kuran bu kentin tüm kusurlarını ve sırlarını iyi bilirdi.

A.B.D.'nin tüm kentleri arasında, New York'la beraber, kişiliği olan tek yer burasıydı. Geçen yüzyılda altın arayıcılarının merkezi olmuş ve o zamandan bu yana da şaşırtıcı, töre bilmez, esrarengiz ve güler yüzlü bir kent; Uzakdoğu için bir

köprü başı kabul edilmişti.

Çin'de geçirdiği otuz sekiz yıldan sonra, Jack Links, Chinatown -Çin mahallesi- lokantalarının gençliğini hatırlatan kokular yaydığı bu kente yıldırımla vurulmuşcasına tutulmuştu. Gerçekten de San Francisco, Çin dışındaki en büyük Çinli kentidir.

Jack, körfezin kuzeyinde Sausalito'da oturur. Chinatowna'a gitmek için Golden Gate'i geçmesi gerekir. Her geçişinde de daha köprüye varmadan 101 no'lu yolun manzaraya hakim park yerinde durur, "sevgili" kentini seyrederdi. Sonra da, geçiş için ödeyeceği 25 senti seve seve verirdi.

O akşam da kendini yine bu küçük günahına kaptırmıştı. Zaten, acelesi yoktu. Elbisesini almaya gittiği Çinli temizleyici saat dokuzdan önce mağazayı kapatmazdı. Mağaza kapanmış bile olsa,, tombul Chong'un içkisini yudumlamaya gittiği mahalle barını biliyordu.

Haftada iki kez yaptığı Chinatown gezisi, Jack Links'in en büyük zevkiydi. Bir çeyrek saat süresince kendini hâlâ Çung-king'de ya da Hong Kong' da sanabiliyordu. On kilometre karelik bir alana kurulmuş olan Chinatown, San Francisco'nun tepelerinden üçünün; Russian Hill, Telegraph Hill ve Nob Hill üzerinde yer alıyordu. Burada her şey Çin usulüydü: gazeteler, tabelalar, sinemalar, bankalar ve halk. Hatta, telefon kulübeleri bile pagoda biçimindeydi.

Jack Links mağazaya girmeden önce, taşra lehçesinin güçlüklerini yenmek için söyleyeceklerini içinden tekrarladı. Temizleyici Chong onu hep anadiliyle selamlardı, iki adam karşılıklı geçip, Çinli müşterilerin şaşkın bakışları altında birkaç nezaket cümlesi söylerlerdi birbirlerine: San Francisco'da, Kwan-tung diliyle derdini anlatacak Amerikalı hemen hemen yok gibidir.

Sonra Jack, dükkânın arkasındaki bölmeye geçer, tertemiz olmuş elbiselerini alır, üstündekileri çıkarıp oraya bırakır ve temizleri giyerdi. Eski bir maniydi bu onda: paket taşımaktan korkardı. Kirli elbiselerle gelir, tertemiz bir kıyafetle dükkândan çıkardı.

Jack Links'in kendinden geçmiş bir durumda manzarayı seyredişi, bağıra çağıra Allahına yan bakan bir arabadan çıkan Oregonlu bir ailenin parka girişiyle bozuluverdi. Canı sıkkın bir tavırla kontağı çevirdi ve köprüye doğru yollandı. Jack'ın çılgınlıklarından biri de kentin dışında oturmasıydı.

Fakat, Sausalito buna değerdi.

Söz konusu yerleşim merkezi 101 no'lu yolun sol tarafında, dar bir yokuşta bulunur. Burada evler ahşaptır; tekne ve deniz uçaklarının hangarlarından ve köprünün diğer tarafında oturanların pazar günleri tıka basa doldurdukları birkaç lokantadan başka bir şey bulunmaz. Jack, Main Street'teki ahşap evlerden birinin giriş katında otururdu. Akşamları penceresinden, San Francisco'yu kardeş kent Oakland'e bağlayan Bay-Bridge köprüsünün ışıklarını, parıldayan gökdelenleri seyrederdi.

Altmış beş yaşındaki, Jack Links'in yaşamdan fazla bir şey beklediği yoktu. Biraz tembellik ona yetiyordu. Otuz sekiz yıl boyunca, Amerikan ordusunun haberalma servislerinin değişik görevlerinde tehlikeden tehlikeye atılmıştı. Çin'de, bir avuç havacıyla Japonlara karşı savaşan General Chenault'un en güvendiği kişilerden biriydi.

Daha sonra Jack, Komünist Çinliler tarafından tutsak edilmişti. Eski dostlarından biri - o da bir Çinliydi ve Amerika'ya gönderdiği oğlunun eğitimine yardımcı olmakla bu iyiliğine karşılıkta bulunmuştu- tam kellesini uçuracakları sırada onu bu beladan kurtarmıştı.

Jack, köprü **gişesine** 25 senti uzatırken gülümsedi. Her şey **geçmişte kalmıştı.** Şimdi C.I.A.ın arada bir ufak **tefek** yardımlarda bulunarak emekliliğini renklendiriyordu. Kendisine düzenli **biçim**de tercüme için Çince gazeteler gönderirlerdi. Kısa bir süre önce, "eylem" servisinden biri **gelmiş** gerillalarla **buluşmak** için Çin'e paraşütle inip inemeyeceğini, indiği takdirde şansının ne olacağını **sormuştu.** Jack, hayatta kalma şansının **milyonda** bir olduğunu **söylemişti** ona. Buna rağmen adam bildiğini okumuş, ondan sonra da kendisini gören olmamıştı. Amerikalılar Çinlileri hiç önemsemez ler. Oysa Jack, onları iyi tanır ve onlardan ***ko***kardı......**scanned by darkmalt1**

En iyi dostlarından biri, 470 mil güneyde, Los Angeles'de oturan Binbaşı Fu-Chaw'dır. Fu-Chaw'ın, Milliyetçi Çin Haberalma Servisi batı kesimi şefi olduğunu bilen çok az kişi vardır. Resmi olarak, tahta, plastik ve fildişi boncuklardan süs eşyası yapan bir fabrikanın sahibi olarak tanınır. Bu da ona Hong Kong'la devamlı ilişki kurmasına olanak sağlar. Ailesinin tümü, Canton'da komünistler tarafından öldürülmüştü. Bu nedenle kızıllara karşı nefreti sonsuzdur.

Tam bir hafta önce Jack, Grant caddesindeki Altın Nilüfer'de onunla akşam yemeği yemişti.

Aşağı yukarı ayda bir kez, düzenli olarak buluşup görüşürlerdi. Kendisiyle aynı hayatı yaşamış biriyle Çin'den söz etmek ve geçmişteki maceralı hayatını anımsamak Jack için bulunmaz fırsattı.

Fu-Chaw işleri için sık sık San Francisco'ya gelirdi. Fakat Jack Links ona fazla soru sormazdı, işten pek az söz ederler, daha çok 1944'deki Çungking'in "Neşeli Ejder"indeki nefis yaratıklardan konuşurlardı.

Son konuşmalarında Jack, kuralı bozarak işinden söz açmıştı. Bunun Fu-Chaw'ın hoşuna gidece-

ğini düşünmüştü.

— Beni henüz kızağa çekilmiş bir gemi gibi görmüyorlar. C.I.A.'nın bir bölge ajanı bana çok önemli bir iş getirdi: Çinceden çevrilmesi gereken çapraşık bir metin. Benden önce deneyenler saçlarını başlarını yolup başaramamışlar. Eğer başarabilirsem arabamı değiştireceğim.

Fu-Chaw bir an kaşlarını çatmıştı. Çince olan her şeyle ilgilenirdi. Jack Links'e birkaç soru sormuş ve sorularının cevabını almıştı. "Ustaca" şifrelenmiş bir metindi bu. C.I.A.'nın en başarılı şifre uzmanları işin altından kalkamamıştı. Sonunda Jack Links'e gelmişlerdi; çünkü Çince bilgisi son derece iyiydi. Tanınmayan bazı lehçeleri ve az rastlanan ağızları öğrenecek kadar çok kalmıştı Uzakdoğu'da.

— Basarsam da, diye devam etti Jack, yine de benim iki, üç ayımı alacak.

Fu-Chaw'ın gözlerinden bir parıltı geçti, sonra Jack'a döndü:

— Söz konusu metin, birkaç ay önce C.I.A.'nın isteği üzerine ilgilenmiş olduğum metin olmalı. Yaptığım çeviriyi yeterli görmedüer demek ki! Darısı sizin başınıza!

Jack canının sıkıldığını hissetti ve kendi bilgisinin de pek yeterli olamayacağını ileri sürdü.

Sonra, uzun süre önlerindeki küçük küp biçiminde kesilmiş domuz etiyle meşgul oldular.

Metnin bulunduğu zarf hâlâ Jack'ın masasında duruyordu. İşe koyulmadan önce birkaç güzel gün geçirmeye karar vermişti. Doğu'da, hayat sanıldığından daha kısadır, derler.

Jack, Park Presidio Bulvarından aşağı inip araba seline katıldı; Mountain Lake adı verilen geniş bataklığı dönüp sağa, uzayıp giden Kaliforniya Caddesine daldı. Caddenin sonunda Chinatown bulunuyordu. Bir süre sarsıla sarsıla Nob Hill'e tır-

manan bir tramvayı izledi. Yol kenarındaki banklarda, ayakları yerden kesilmiş çiftler sevişiyordu.

Chinatown'un başlıca caddesi olan Grant Street, Çince ve İngilizce neonlarla bir ışık seli içindeydi. Bir sinemanın önünde tiz sesli bir çocuk gazete satıyordu.

Jack arabasını Chong'un dükkânının tam karşısına bıraktı.

Dükkân boştu; Jack biraz şaşırdı. Genellikle bu saatlerde renkli bir kalabalık bulunurdu. Chong tezgâhın arkasında ütü yapıyordu. Ütüyü bırakıp Jack'in önünde eğildi ve her zamanki gibi selamlaştılar. Chong gözleri yerde, isteklerinin gerçekleşmesi için Jack adına Yedi Mutluluk'a gece gündüz dua ettiğini söyledi. Amerikalı pek oralı olmadı.

— Kendine pipo almak için benim elbiseyi satmadın ya, ihtiyar tavuk? diye takıldı.

Böyle bir olasılığı korkuyla karşılayan Chong, derisinin renginden daha da sarı olan dişlerini gizleyerek dükkânın arka bölmesinde kayboldu.

Geri döndüğünde, Jack'ın gri şantung takımı elindeydi. Elbise ütülenmiş, pırıl pırıl olmuştu.

Jack, tek elbisesi olanlar için bekleme odası gibi kullanılan küçük kabine girdi ve hemen üstündekileri değiştirdi. Giydiği takımda, sırrı sadece Çinlilerce bilinen parfümlerden birinin hoş kokusu vardı. Büyük incelik diye düşündü Jack.

— Gidip bir çorba içelim mi? Saat sekize çeyrek var. Bundan sonra pek müşteri gelmez...

Chong başını salladı:

— Daha ütülenecek çok elbise var. Hem, bir arkadaşı bekliyorum.

— Sen bilirsin, dedi Jack.

Akşam yemeğini tek başına yemekten hoşlanmazdı. Chong mahallenin bütün dedikodularını ona anlatır, Jack da bundan büyük zevk alırdı.

Fakat Çinlinin bu akşam, manavın üst katındaki tütün salonunda esrar içmek istediği belliydi.

— öyleyse gelecek hafta, dedi kapıya yönelirken.

— Hey,Bay Jack!

Geri döndü. Chong sıkılgan bir tavırla ona bakıyordu.

— Evet, ne var?

— Borcunuz 1 dolar 50 sent.

Jack kaşlarmı çattı, ilk kez olarak Chong kendisinden para istiyprdu. Hesabı hep istediği zaman öderdi, ayrıca bunun parasını da geçen hafta peşin ödemişti.

— Çok üzgünüm, diye açıkladı Chong. Mahjong'da çok para kaybettim.

— 20 dolar versem, olur mu?

Jack elini cebine attı, fakat Çinli kolunu sallayarak:

— Hayır, hayır, dedi. Bu kadarını ödeyemem...

iyice şaşırmış olan Jack bir beş dolar uzattı. Chong kasayı açıp paranın üstünü verdi. Amerikalı parayı cebine atıp Chong'u selamladı.

Dışarda, hava Çin çorbası kokuyordu. Henüz turistlerin gelme saati değildi. Çevre sakinleri, Chong'un dükkânının yanındaki büyük bakkaldan alışveriş yapıyorlardı.

Jack, doğulu kalabalığın arasında yürümeye baydırdı. Temizleyiciye her gelişinde, yarım saat kadar tapon eşyaların, üç dolarlık kimonoların, Powell Street'in mahzenlerinde dikilen sahte Çin işi ceketlerin doldurduğu vitrinleri seyrederdi.

Chong'un dükkânından yüz metre kadar uzaklaştığında, arkasında birinin varlığını hissetti. Karşı koyamadığı bir duyguyla geri döndü.

Ay yüzlü yaşlı bir Çinli kadınla karşılaştı. Kadın, elindeki sebze dolu fileyle sürtünerek yanından geçip gitti. Jack, esrarengiz varlığı aramak

için bakışlarını yere çevirdi: Ayaklarının dibinde simsiyah bir kedi duruyordu.

Okşamak için eğildiğinde kedi geriledi; hayvanın tuhaf bir hali vardı. Tüyleri diken diken olmuştu ve durmadan mırıldanıyordu. Buna rağmen kendisine uzatılan eli ısırmadı. Aksine, pembe ve pütürlü diliyle çılgın gibi yalamaya başladı.

Jack gülümsedi; sıcakkanlı bir hayvandı. Chong'un tam karşısındaki, Hong Kong usulü kedi yahnisi yapan Sam-Wo'nun aşçısının elinden kurtulmakla şanslı sayılırdı. Ağzının tadını bilenler için kedi yahnisi nefis bir yemekti, özellikle beyni.

Bu düşüncelerden habersiz olan kedi şimdi Jack'a daha da sokulmuştu. Yaşlı adam onu son bir kez daha okşadıktan sonra doğrulup yola koyulduğunda, kedi de peşine takıldı. Amerikalıdan anlatılması imkânsız bir biçimde hoşlanmış gibiydi.

Jack bir süre dolaştı. Kedinin peşinde olduğundan habersizdi. Avrupalı gibi giyinmiş genç kızları izleyerek eski günleri hatırlıyordu. Etekler kısaldıkça, genç kızların sevimliliği o derece artıyordu...

italyan mahallesinin başladığı Colombus Avenue sapağına yaklaşıyordu. Arabasını almak için geri döndü. Şimdi, Grant Street'e Hong Kong havası veren ışıklı tüm reklamlar yanmıştı.

Kara kedi miyavlayarak Jack'in üstüne atlamaya hazırlandı. Fakat, Amerikalının ani dönüşüyle bu isteğinden vazgeçti. Gerilmiş bacakları gevşedi, o da geri döndü...

Grant Street ile Pacific Avenue'nün birleştiği köşede, Çin mimarisini hatırlatan bir sinema vardı. Jack sinemanın holüne girip filmin fotoğraflarına bakmaya başladı. Bir Çin filmi oynuyordu. Birden filmi çekici buldu. Çevrilmesi gereken metni bir

tarafa bırakacak olursa, acele bir işi yoktu.

Düşünüp dururken yanından sürtünerek iki Çinli geçip gişeye gitti.

Bilet almadılar. Sadece gişedeki kızla bir şeyler konuştular ve Jack gişeye yaklaşırken camlı bölmeden uzaklaştılar.

— Lütfen bir bilet, dedi Jack ingilizce olarak.

Çinli kız hiçbir şey anlamıyormuş gibi başını salladı.

Bu kez, isteğini Çince tekrarladı.

Gişedeki kızın gözleri iri iri açıldı ve birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra tiz bir sesle:

— Bu seansa hiç bilet yok, dedi. İki saat sonra gelin.

Bal gibi bir yalandı bu. Fakat Jack, ne şekilde ısrar edeceğini bilecek kadar iyi tanırdı Uzakdoğu'yu. Kısacası, Çinlilere özgü bir oyundu kızın yaptığı. Belki de içerde, sadece sarı ırkın izlediği Gizli Tarikat toplantılarından biri yapılıyordu.

Dışarı çıkarken kediyi farketti.

Hayvan gözlerini iri iri açmıştı. Kuyruğu sinirli hareketlerle bedenini dövüyordu. Bir Hintlinin Vişnu heykeline baktığı gibi Jack'e dikmişti gözlerini. Arka bacaklarını kasarak büktü. Jack, üzerine atlayacağını anlamıştı. İçgüdüsel olarak ayağını hayvana doğru boşluğa savurdu.

Şaşıran kedi geri dönüp sokağın karanlıklarında kayboldu.

Jack nedenini bilmeksizin derin bir soluk aldı. Açıklanması imkânsız şeyleri sevmezdi. Ve kedinin tutumu çok acayipti. Ne kudurmuş hali vardı ne de vahşi, fakat yine de Jack'e olan ani tutkusu bir tuhaftı.

Sinemadan çıkan Amerikalı adımlarını hızlandırdı. Kedi görünürde yoktu. Jack'in arabası üç yüz metre ilerde duruyordu. Yol üstünde, Sam-Wo'nun vitrininin önünden geçerken canı içeri

girmen istedi.

Vitrindeki tabelaya özenle yazılmış dört Çince işareti seyretmek için bir an durdu. Her işaret, lokantanın özel yemeklerinden birini belirtiyordu. Yemeklerin adları bile çok çekiciydi: "eksiksiz kavrayış" yahnisi; "tatlı haz" ördeği. Bu adların ardında, tadı damakta kalacak yemeklerin bulunduğunu çok iyi bilirdi Jack.

Tam içeri girecekken vazgeçti. Birden, kendini iyi hissetmedi. Deneyimleri, önsezilerine öncelik tanımasını öğretmişti ona. Buna rağmen, mantığıyla düşünmeye çalıştı. San Francisco'da, Chinatown'un göbeğinde, çevresindeki üç yüz kişinin ortasında kim ne yapabilirdi kendisine? Hem korkacak ne vardı? Zararsız bir emekliydi şu an.

Omuz silkti.

Tam bu sırada, simsiyah bir kütle kaldırımdan havalanarak Jack'in sırtına yapıştı ve orada kaldı. Amerikalı acıyla bir çığlık attı. Elini sırtına götürdü. Parmaklarına yumuşak tüyler geldi: kara kedi.

Beklenmedik bir duygu Jack'i titretti: Pençelerini sırtına geçirmiş olan kedi, durmadan Jack'in ensesini yalıyordu.

Amerikalı kediyi düşürmek için kendi etrafında döndü. Fakat hayvan iyi tutunmuştu. O zaman parmaklarını kedinin vücuduna geçirerek var gücüyle çekti. Yırtılan kumaşın sesi duyuldu ve kedi korkunç biçimde miyavladı.

Jack acıyla inledi. Sırtı, hayvanm pençeleriyle boydan boya çizilmişti. Son bir gayretle kediyi uzağa fırlattı.

Hayvan bir arabanın kaputu üzerine düştü, oradan da kaldırıma atladı. Yolun kenarında hareketsiz duruyordu.

Duvara dayanan Jack, kendine gelmeye çalıştı. Birden, yanındaki kapıdan dışarıya bir Çinli fırladı. Üzerinde beyaz bir mutfak önlüğü, elinde de

uzun bir bıçak vardı.

Kedinin üzerine eğilerek bıçağı hayvanın boynunda yavaşça gezdirdi. Oluk halinde kan fışkırdı ve başı hemen hemen gövdesinden ayrdacak duruma geldi hayvanın. Bir iki debelendi, sonra kaskatı kalakaldı.

Bu kadarı da fazlaydı Jack için. Yerinden kımıldamaksızın eğilip kustu. Gülümseyerek yaklaşan Çinli önünde eğildi ve ingilizce olarak:

— Hayvan çıldırmıştı, dedi. Neyse ki, size saldırışını gördüm. Gözlerinizi oyabilirdi. Gelin, bir kadeh içki size iyi gelir.

Jack başıyla teşekkür etti. Kaldırımın üzerindeki kanlara basmamaya özen göstererek lokantaya girdi.

Kendisine hemen küçük bir kadeh içinde "Hong-Tsieu"* getirdiler. Bir yudumda içtiği alkol içini ısıttı. Getirdikleri ikinci kadehle, aklı başına geldi.

Kendi kendine itiraf etmekten kaçınmasına rağmen, çok korkmuştu. Kedinin bu anlamsız saldırısında şeytanca bir neden gizliydi sanki. Pençe izleri sırtını yakıyordu.

Ayağa kalkıp masaya bir dolarlık iki banknot bıraktı. Şimdi, bir an önce eve dönüp bir banyo almak istiyordu.

Dışarı çıktığında kedinin leşi ortalıkta yoktu. Sadece, kaldırımda koyu bir leke dikkati çekiyordu. Zavallı hayvan kimbilir şu an kimin sofrasını süsleyecekti.

Arabasına binip direksiyonun başına geçince, kendini yeniden hayata dönmüş gibi hissetti. Grant Street'in neonları yeniden sevimli görünmeye başlamıştı. Aslında, akşam yemeği için Sam-Wo'nun lokantasında kalmalıydı. Bekâr evine dö-

*** İspanyol şarabına benzer bir içki**

nüp konserve açmanın ne gereği vardı?

Jack, Kaliforniya caddesine girmek için iki kez sağa döndü. Işıl ışıl yanan Fairmont otelinin önünden geçti ve Park Presidio Bulvarına yöneldi.

Saat ona geliyordu ve yol boş sayılırdı. Park civarında, taşkın aşıkları kontrol eden bir polis arabasına rastladı. Araba yavaş gidiyordu. Kendisi de öyle. Akşam havası almayı severdi.

Birden vücudunu saran bir üşümeyle titredi. Arabanın penceresini kapattı. Birkaç saniye sonra, yeni bir üşüme dalgasıyla tepeden tırnağa titredi. Direksiyonu güçlükle tutar olmuştu.

Yıllardır izine rastlanmayan sıtma nöbeti gibi bir şeydi bu.

Bütün vücudu buz kalıbına girmiş gibiydi. Arabanın kaloriferini sonuna kadar açtı, fakat bir türlü ısınamadı. Mayıs ayı içindeydiler ve şans eseri sis de yoktu.

Doyle Drive kavşağına ulaştığında yeniden bir titreme nöbeti geldi. Araba hafifçe yalpaladı. Jack kendini bir tuhaf hissetti. Dikiz aynasına göz attı ve peşinde bir polis arabası olduğunu farketti. Fakat, tepesindeki kırmızı ışık yanıp sönmüyordu.

Golden Gate köprüsünün yeşilli kırmızılı gişe ışıkları iyice yaklaşmıştı. Jack güçlükle cebinde 25 sent aradı. Bacaklarından başlayan soğuk gitgide vücudunu sarmaya başlamış, hareketlerini engeller olmuştu.

Zenci memur parayı alıp:

— Teşekkürler! dedi.

Jack gazladı.

Tüm bedenini buz gibi yapan ve güçsüz bırakan yeni bir titreme geçirdi. Evinde olup ısmabUmek için şu an her şeyini verebilirdi. Koca köprüyü bir an önce geçebilmek için hızını artırdı.

Sağ tarafta, San Francisco'nun ışıkları vardı.

Rahatça seyredebilmek için kaldırıma iyice yanaşıp yoluna devam etti.

O anda, tıpkı bir sinemada elektrik kesilmesini andırır tuhaf bir şey oldu; Jack, kent ışıklarının göz kırpıştırdığını, zayıfladığını ve nihayet söndüğünü gördü.

— Hay Allah! Ne oluyor bu San Francisco'ya?

Yönünü kontrol için başını yola çevirdi. Fakat, köprüyü aydınlatan binlerce ampul de sönmüş durumdaydı.

Vücudunun tekrar buz kesildiğini hissetti. Ve o an, olanların San Francisco'ya değil, kendisine olduğunu anladı. Direksiyonu tutan elleri felç olmuş gibiydi ve soğuk göğsüne doğru yükseliyordu. Ağrıyan bir yanı yoktu ama, gitgide dipsiz bir kuyuya kayar gibiydi.

Başı göğsüne düştü. Araba korkuluklara yöneldi.

Jack, arkasındaki polis arabasının sirenlerini duymadı bile. Durmasını işaret eden kırmızı lambanın yanıp sönüşünü de farketmedi.

Sireni açık polis Ford'u, dört şeritli yolun üstünde gezinen çılgın arabayı sollamak istedi.

Polislerden biri, köprünün iki ucunu da telsizle uyarmış ve bir ambulans istemişti.

Jack'in arabası önce sol korkuluklara bindirdi, savrulup önündeki arabanın arkasına vurdu, oradan sağa kayarak kaldırıma çarptı, ön sağ tekerlek fırladı ve araba ters döndü.

On saniye sonra, Ford'dan fırlayan polisler ellerinde yangın söndürme cihazları, kaza yerine koşuyorlardı. Jack'i kolaylıkla arabadan çekip kaldırımın üzerine uzattılar. Alnındaki ufak yaranın dışında görünürde hiçbir şeyi yoktu ama, baygındı.

Polis Ford'unun arkasında, kısa zamanda uzun bir araba kuyruğu meydana geldi. Siyah bir Cadillac'tan çıkan biri, polislerin yanına yaklaştı. Hüvi-

yetini göstererek:

— Ben Doktor G.Robinson, dedi. Size yardımcı olabilir miyim?

Polis memnunlukla yüzüne baktı:

— Elbette. Adamın durumu pek parlak değil. Kendisini bir süre önce park civarında farkettim. Çok yavaş gidiyordu. Kızlara esrar sattığını sandık. Sonra, arabası sağa sola kaymaya başladı; herhalde sarhoş dedik. Köprünün girişinde kendisini yakalayamadık, fakat devamlı siren çalıyorduk... Oh, pardon...

Doktor oralı olmadı. Jack'i kontrol ediyordu.

— Elimizden bir şey gelmezdi, diye devam etti polis. Arabası kontrolden çıkmış olmalı ki, sonunda devrildi. Hastalanmış galiba.

— Hastalanmaktan da öte, dedi doktor sakin bir sesle, ölmüş. Anlattıklarınıza bakılırsa kalp krizi geçirmiş olmalı.

— Zavallı adam, dedi polis. Karısıyla çocuklarına veda bile edemedi. Ben, böyle ölmek istemezdim.

Doktor hiç cevap vermeden Jack'in gömleğini ilikledi.

Kent tarafından yaklaşan bir ambulansın sireni duyuluyordu. Birkaç dakika sonra, peşindeki iki polis arabasıyla geldi, olay yerinde durdu.

Polisler arasında kısa bir konuşma geçti. Bu konuşmaya ambulansla gelen doktor da katüdı. Polislerin tanıklığına dayanan doktorlar, cesedin kaldırılmasını uygun buldular.

— Zabıt tutmaya gerek yok, dedi ambulans doktoru. Durum ortada. Sadece ailesine haber verin, o da varsa tabii. Parmağında yüzük yok.

Ambulans Jack Links'in cesedini aldı, sonradan gelen polislerden biri ceplerindeki belgeleri topladı, bir çekici Jack'in arabasını çekti ve ilk polisler de ailesine haber vermek üzere hareket ettiler. Yirmi

dakika sonra, Golden Gate köprüsünde her şey normale dönmüştü. Kazadan en ufak bir iz bile kalmamıştı. Tanınmak için bir akraba ya da dost bekleyen Jack'in cesedi San Francisco morguna konmuştu.

Sausalito'daki evde polis kimseyi bulamamıştı. Jack'in oturduğu bina zaten tek katlıydı. Kapının altından acele bir tebligat kâğıdı bırakan polisin zil çalışına kimse cevap vermemişti. Ehliyetindeki "bekâr" sözcüğüne bakılırsa, cevap beklemek biraz yersiz kaçıyordu.

Polis, binanın giriş katını gözden geçirdi. Eski eşyalar satan bir dükkân vardı ve kapısı kapalıydı. Zili çalmasına rağmen oradan da cevap alamadı.

Sonunda polis, Jack Links için hiçbir şey farketmez diyerek oradan uzaklaştı.

II. BÖLÜM

Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge, ya da samimi dostları için SAS, C.I.A. merkez binasının cam kapısını iterek hole girdi ve karşılaştığı serin hava ile belli belirsiz gülümsedi. Dünyanın en büyük karşı- casusluk teşkilatı C.I.A.'dan söz edildi mi herkesin aklına oraya buraya gizlenmiş esrarengiz binalar gelir. Oysa, herhangi bir komünist ajanı bile aradığını kolaylıkla bulabilirdi; binaya yirmi dakikalık mesafeden başlayan yeşil renkli "C.I.A." panoları izlenecek yolu gösteriyordu.

Binaya gelince, burası soğuk hava tertibatlı yedi katı ve 500 kişilik konferans salonuyla herkesçe bilinen bir yerdi. Zaten, Pentagon'dan sonra, Washington'un en geniş binasıydı.

Malko, katlar arasında çalışan on altı asansörden birine ilerlerken çevresini silahlı, gri üniformalı iki nöbetçi aldı.

— Nereye gidiyorsunuz, efendim?

Kibar, fakat kararlı bir soru. Her ikisinin de belinde, namlusuna mermi sürülmüş birer Colt vardı. Ayrıca, gireni çıkanı kontrol eden bir kapalı devre televizyon sistemi görev yapıyordu. Herhangi bir olayla karşılaşıldığında, kapılar otomatik olarak kapanıyor ve her köşeden silahlı nöbetçiler çıkıyordu.

Malko yeşil kartını gösterdi. Bu kartın hemen her rengi vardı; fakat tüm servislere, hatta "kara" şebekenin servis şeflerinin bulunduğu yedinci kattaki "H" bölümüne bile giriş izni veren tek renk yeşildi.

Nöbetçi, üzerinde bir fotoğraf ve ayrıntılı kimlik tarifi bulunan kartı dikkatle inceledi. Sonra Malko'yu tepeden tırnağa süzdü. Karşısında, 1.80 boyunda, sarışın, koyu renk elbise giymiş biri duruyordu. Elleri ince yapılı, ayakkabıları pırıl pırıldı. Daha çok "işleri yolunda" bir işadamı havasındaydı.

— Gözlüklerinizi çıkarır mısınız? diye sordu nöbetçi.

Malko, istenileni yaptı. Nöbetçi, alaycı bir ifadeyle kendisine çevrili altın rengi gözlerin karşısında afalladı. Daha fazla ısrar etmedi.

— Amiral beni bekliyor, dedi Malko.

Nöbetçi, geçebileceğini belirten bir baş işareti yaptı Malko'ya. Avusturyalı ilk asansöre doğru ilerledi.

Asansörde, gözleri yerde, kısa saçlı, utangaç görünümlü bir genç vardı. Kuşkusuz emir almaya gelmiş bir U-2 pilotu olmalıydı. Genç adam dördüncü katta indi.

Kapı yedinci katta açıldı. Dar holde, bir masanın arkasında oturan iki memur vardı. Biri Malko'nun kartını incelerken diğeri bedenine, silah taşıyıp taşımadığını anlamak için kızılötesi bir dedektör tuttu.

— Amiral Mills'in davetlisiyim, dedi Malko.

Nöbetçiler bunu biliyordu. Malko'yu yıllardır tanırlardı. Fakat, kural gereği herkesi aramak zorundaydılar.

İçlerinden biri telefonu açıp amirali aradı. Cevabı Malko da duydu: "Kendisini hemen bana gönderin".

Nöbetçinin peşinden koridoru geçti. Duvarlarda, her beş metrede bir yere kâğıt atılmamasını ve belirli saatlerde tüm gereksiz kâğıtların yakılmasını hatırlatan yazılar asılıydı.

Diğerleri gibi, Amiral Mills'in kapısı da yeşildi. Bir dizi olağanüstü rastlantı sonucu herhangi bir katil bütün engelleri aşıp bu noktaya kadar gelmiş olsa büe, buradan bir adım öteye gidemezdi; emniyet kilidi banka kasalarınınkinden farksızdı. Küit şifresi her sabah değişir ve bir zarf içinde nöbetçiye bildirilirdi.

Malko'ya eşlik eden nöbetçi şifreli üç düğmeyi çevirip kapıyı açtıktan sonra yol vermek için kenara çekildi.

Malko, Amiral Mills ile daha önce de karşılaşmıştı. "Belalı" büyük operasyonların tek sorumlusu idi. Yaptığı korkunç harcamaların hesabını yalnız Birleşik Devletler Başkanı'na verirdi. Kendisine iran'a götürmesi için bir milyon doları veren de oydu.

Orta boylu, saçsızdı. Mac Namara'nınkine benzer çerçevesiz dört köşe gözlük kullanırdı. Altı yıl önce karısı kanserden ölmüş, o günden bu yana da kendisini yalnızca işine vermişti. Bürosuna sabahları beş, beş buçukta gelir ve en erken on iki saat sonra çıkardı. Tek kusuru vardı: Aldatılabileceğine asla inanmazdı. Bu inanışın mezarlıklarda birçok çukur doldurduğu bilinen bir gerçekti ama, şimdiye dek yamldığı hiç olmamıştı.

Bu kez yüzü her zamankinden daha asıktı. Masasının arkasından Malko'nun yaklaşmasını izledi. Oda çok basit döşenmişti. Lambri kaplı duvarlarda tek bir resim yoktu. Bir köşede, tüm Amerika'yı yerinden oynatacak belgelerin saklandığı gri bir dosya dolabı duruyordu.

Tavandan inen bir lamba, tek bir kâğıdın bile bulunmadığı masasını aydınlatıyordu.

— Oturun, dedi Mills.

Sesi, bir robotun kişiliksiz sesini andırıyordu. Genellikle bu tür servislerde çalışanların sesleri hiç de bundan farklı olmazdı.

Fakat amiral, Malko'yu hiç etkilemiyordu. C.I.A. şefinin elini kuru bir tavırla sıktıktan sonra, masanın karşısına yerleştirilmiş deri kaplı iki koltuktan birine oturdu ve beklemeye başladı.

Otuz saniye boyunca soğuk hava tertibatının sesinden başka bir şey duyulmadı. Sonunda, amiral boğazını temizleyerek sessizliği bozdu:

— Sevgili SAS, başımda uykularımı kaçıran korkunç bir bela var.

Malko şaşırmıştı. Mills tereddüt içinde ve sinirliydi. Alışılmamış bir durumdu bu.

— Sizi dinliyorum, diye cevap verdi.

— Tabii, konu her zamanki gibi son derece gizli.

— Elbette.

Mills sesini alçalttı:

— Başkan bu sabah bizzat telefonla beni aradı. Bu konuda tek güvendiği kişi benmişim. Danışmanları dut yemiş bülbüle dönmüş.

Gülümser gibi oldu. Malko, amiralin siyaset adamlarından nefret ettiğini bilirdi. Konuya doğrudan doğruya giren bir alışkanlığı vardı.

Oysa bugün insanı çileden çıkaran bir suskunluk içindeydi.

Malko, aşırı gizlilikte bir devlet sırrıyla karşılaşacağını tahmin etmişti zaten. Bu kez, New York eyaletine, Poughkeepsie'deki villasına Mills bizzat telefon etmiş ve hemen Washington'a gelmesini istemişti. Eğer gerçekten ihtiyacı varsa kendisini zorla da getirtebileceğim çok iyi bilirdi Malko.

Şatosunun onarım harcamaları bir servet tutuyordu. Diğer taraftan, C.I.A.'da çalışanların nor-

mal bir memur gibi tatilleri yoktu. C.I.A.'dan ayrılmaya kalksa, bugün herkesin övdüğü olağan - nüstü belleği, en kısa zamanda öldürülmesi için yeterli bir nedendi. On yıl içinde SAS, olmadık şeyler öğrenmişti burada.

Birçok soy sıfatının arasından sadece prens sıfatını kullanmakla yetinen Malko, C.I.A.'nın anlaşmalı pahalı ajanlarından biriydi. Az bilinen dilleri bile konuşmasına olanak sağlayan olağanüstü belleği sayesinde, bugüne kadar kaba kuvvetin başaramadığı birçok görevin üstesinden gelmişti. Sıfatlarından son derece etkilenen meslektaşları, Soylu Serenissime Altesleri yerine daha kısa olduğu için kendisini SAS olarak çağırmaya karar vermişlerdi.

C.I.A. çok geniş ve karmaşık bir örgüttü. Genellikle yüzde yüz profesyonel adam kullanırlardı; arada bir de "ekstra" tabir edilen sözleşmeli ajan. işte, Malko bu gedikten yararlanmıştı. Aslında casusluk mesleğiyle, silahlarla hiçbir ilgisi yoktu. Kimi zaman, sertlikten yana olan üstleri amatörce davranışları ve prensliğe yaraşır kibarlıkları karşısında saçlarını başlarını yolarlardı.

Fakat ne olursa olsun, her zaman sonuca varmasını bilmişti Malko. Bir gerçekti bu. Kendine has yöntemler kullanır ama, istediğini de elde ederdi.

Kimi zaman üst düzey yöneticilerinin, SAS'ın şeflerine bu tür meslekten olmayan bir ajanı ne maksatla kullandıklarını sordukları olurdu. O zaman onlar da, fırsat yakalamanın sevinci içinde, Domuzlar Körfezi çıkartması ile Saint-Domingue Devrimi operasyonunu hazırlayanların meslekten yetişmiş, uzman ve süper ajan kişiler olduklarını hatırlatırlardı ve söz konusu her iki operasyonun sonuçları da herkesin malumuydu: Küba'da neredeyse dünya savaşı çıkıyordu ve ikinci operasyon-

da da Amerika tüm uygar ülkelerin hışmına uğramış, rezi olmuştu. "Kimi zaman, derlerdi SAS'ın patronları, tepeden tırnağa silahlı bir uzman yerine kafası çalışan birini kullanmak kaçınılmaz bir zorunluluktur."

Ve sonuçta, Malko ile çalışmaya devam ederlerdi.

Kazandığı paranın tümünü şatosunun tamirine yatırması, SAS'a C.I.A'da en yüksek ücreti alan ajan unvanını kazandırmıştı. Çünkü, on yıllık bir taşa bile tarihi bir değer vermeye çalışan Amerikalılar bu hayırlı iş için SAS'a ödedikleri parayla bir tür huzur duyuyorlardı.

SAS ile çalışmalarının bir başka nedeni daha vardı: C.I.A. patronları iyi tahsil görmüş, kültürlü kişilerdi ve sürekli olarak katillerle, kaba saba adamlarla çalışmaktan aşağılık duygusuna kapılırlardı. Oysa Malko'nun varlığı C.I.A.'nın değer düzeyini yükseltiyordu. Ataları haçlı seferlerine katılmış, savaşçılığı soydan gelen bir prensle çalışmak, C.I.A.'nm yürüttüğü savaşa ne denli önem verdiğinin kanıtıydı.

Ayrıca, kafasını kullanmasını bilen biriyle iş yapmak rahatlatıcı bir olaydı. Kısacası C.I.A., Malko'nun kendileriyle çalışmasından son derece memnundu. Malko'ya gelince, o burada, bu soğuk görünüşlü karşı-casusluk teşkilatı binasında bulunmaktansa elinde votka kadehi, çevresinde güzel kadınlar, şatosunda oturmayı tercih ederdi.

Ederdi ama, sonuçta işte yine buradaydı ve şu an boğazına kadar belaya gömülmek üzereydi.

Amiral araştırıcı gözlerle Malko'yu süzüyordu. Avusturyalı, altın rengi gözlerini şefinin gözlerine dikti. Kısa bir sessizlik oldu, sonra amiral:

— Bizi ilgilendiren konuyu baştan sona bilen biriyle tanıştıracağım sizi, dedi.

Masasının üzerindeki bir zile bastı ve bekledi.

Malko amirali hiç bu kadar gergin görmemişti.

Bir dakika kadar sonra, kapının kilitleri tıkırdadı ve içeriye açık renk elbise giymiş biri girdi.

Adam Malko'ya baktı. Kırk yaşlarında, kısa saçlı, atletik yapılıydı. Konuştuğunda gözlerinde hiçbir ifade değişikliği olmuyordu. Daha çok ölü bir balığı andırıyordu.

Mills başıyla Malko'yu işaret etti.

— Prens Malko en iyi ajanlarımızdandır. Kendisini kısaca SAS diye çağırırız. Kendisine itimat edebilirsiniz, en azından bana ettiğiniz kadar.

Amiral Mills koltuğuna iyice yerleştikten sonra devam etti:

— Sevgili SAS, güvenlik nedeniyle bu beyi size takdim etmiyorum. En önemli federal servislerimizden birinde görevlidir.

Malko üzerinde durmadı. Bu tür önlemler, haberalma servislerinin altın kurallarından biridir. Fakat adamın her haliyle F.B.I.'dan olduğu belliydi. Hafifçe gülümseyip ellerini dizlerine koyarak Malko'ya bakmaksızın konuşmaya başladı:

— Şimdilik çözümlemeyi başaramadığımız bir sorunla karşı karşıyayız. Bir süreden beri ülkemizde, açıklaması bulunmayan ve son derece endişe verici tuhaf olaylar meydana geliyor. Son günlerde Batı'da meydana gelen komünizm propagandalarından haberiniz vardır sanırım.

Malko başıyla onayladı. Gazetelerde bundan başka habere rastlanmıyordu. Adam devam etti:

Güzel, önce bunların aşırı komünistler olduğunu sandık. Sonra, olayları yaratanların şüphelenilmesi imkânsız normal kişiler olduğunu öğrendik, örneğin, vatanseverliklerini defalarca kanıtlamış eski savaşçılara, askerlere rastladık. Göstericilerin on beş gün önce Güney San Francisco Belediyesi'ne saldırdıklarını okumuşsunuzdur. Belediye başkanını linç etmek istiyorlardı. Polis ateş aç-

mak zorunda kaldı. Yedi kişi yaralandı! F.B.I. işe karışıp bölgede, yani San Francisco, Oakland çevresinde halkın fikrini aldı. Sonuç korkunçtu: Konuşulan kişilerin % 20'si doğrudan doğruya adamlarımıza komünizmin faydalarından söz etti!

Malko bir el hareketiyle konuşmayı kesti:

— Bu kişiler Kore savaşlarında esir düşmüş ya da yabancı ülkelerde beyinleri yıkanmış kişiler olamaz mı ?

Adam başını salladı:

— imkânsız. Hepsini araştırdık. Yedi aydır bu belayla uğraşıyoruz. Bu "neo-komünistlerin" çoğu kendi mahallelerinden dışarı adım bile atmamışlar. Hatta çok yakın bir zamana kadar, hepsi en ateşli komünist düşmanıymış. Ayrıca, bu olayları körükleyebilecek hiçbir yabancı ajanın izine de rastlamadık. Sanki adamlar sihirli bir değnek darbesiyle bir anda Amerikan düşmanı oldular! Olaya hiçbir açıklama bulamadık. Gelecek seçimlerde eyalet valiliğine bir komünistin seçilebileceğini ve onun da seçildikten sonra yasal bir komünist partisi kurabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Malko, adamın niçin bu kadar endişelendiğini yeni yeni anlamaya başlamıştı.

— Aralarında göze çarpan hiçbir ortak yan yok mu? diye sordu Malko.

— Yok. Tek ortak yan, aynı bölgede oturmaları.

— Bu olaydan önce o bölgede faaliyet gösteren komünist bir topluluk var mıydı?

Adam omuz silkti.

— iki yıl önce, F.B.I. yirmiye yakın taraftar topladı. Bunların yarısı ülkeyi terketti. Diğerleri de o günden beri uslu uslu oturuyor. Geçen hafta bu konuyla ilgili tuhaf bir olay oldu. Zaten burada bulunmamın nedeni de bu.

Anlattıklarının ses geçirmez duvarlardan duyu-

labileceğinden korkarcasına sesini alçaktı:

— Soruşturmayı yirmi iki yıldır bizle çalışan bir adamımıza vermiştik. Altı aydır bölgede araştırma yapıyordu. Geçen gün Washington'a geri döndü. Bu işten çekilmek istediğini söyledi bana. Soruşturma yaptığı kişilerin düşüncelerinde haklı olduğuna inanıyormuş...

— Siz ne yaptınız? diye sordu Malko.

— Akla gelebilecek her türlü kontrolden ve testlerden geçirdikten sonra kendisini hastalık iznine çıkardık. Eğer beynini çıkarıp yerine bir başkasını koymadılarsa, her şey çok normaldi. Bütün doktorlar aynı şeyi söyledi; vücudunda en ufak bir ilaç belirtisi ya da izi yoktu.

— Adamı görmek mümkün mü?

— Bir faydası olmaz. Hiçbir şey öğrenemezsiniz.

Ses tonu kuru, canı sıkkındı adamın. Odadaki gerilim artmıştı. Malko gözlerini kısmış düşünüyordu.

— Sözünü ettiğiniz bölgenin dışında bu tür olaylara rastlandı mı?

— Tuhaftır ama, hayır. Bölgeyi, merkezi Güney San Francisco olan otuz kilometre çaplı bir daire oluşturuyor. Bu dairenin içinde bulunanlar bir anda çıldırıyorlar, komünizm propagandasına başlıyorlar ve birleşerek sanki yasal bir hükümet yokmuş gibi akıllarına eseni yapıyorlar.

Adam cebinden bir kâğıt çıkarıp okudu:

— örneğin, Güney San Francisco'da belediyenin bütün camlarını aşağı indirmişler; Oakland'de Amerikan Bayrağını yakmışlar, Monterey'de, bir grup gösterici iki saatlik yürüyüşleri sırasında önlerine geleni yakıp yıkmış...

Malko tekrar sözünü kesti:

— Bir dakika!

Anormalliğin ortaya çıktığı dar bölge bir ipucu

olabilirdi. Bundan nasıl yararlanacağını şimdilik bilmiyordu ama, yine de bunu belleğinin bir köşesine yerleştirdi.

Amerika'daki herkes gibi Malko da olayların akışını izlemişti. Gazetelere bakılırsa olayları çıkaranlar bir grup aşırı uçla bitniklerdi.

Bazı olaylara zencilerin karıştığı da görülmüş; bu kez de ortaya, bu bir ırksal ayaklanmadır, diyenler çıkmıştı. Fakat şu ana kadar Malko bu karışıklıkların tezgâhlanmış bir olay olduğunu hiç aklına getirmemişti. İlk bakışta insana normal geliyordu. Daha birkaç ay önce, Vietkong Bayrakları taşıyan 30.000 kişi "Vietnam savaşına son verin", çığlıklarıyla Beyaz Saray'ın önünde gösteri yapmıştı.

— Peki, benden istediğiniz nedir? diye sordu Malko.

— Bu anlamsız davranışların nedenini bulmanızı bekliyoruz, dedi adam. Şu ana kadar halk sadece olayları izledi, kimsenin aklına bunun nedeni nedir, diye sormak gelmedi. Devlet polisi ve F.B.I.'ın yardımıyla bunun bir tür beyin yıkama olduğunun gazetelere geçmesi engellendi. Yerel gazetelerin yardımlarını gördük. Polisin verdiği bildirilerden başka bir şey basmıyorlar. Halk bunları, bir zamanlar Doğu Amerika'da görülen gösterilere benzetiyor.

Adam Malko'ya doğru eğildi:

— Fakat bu fazla uzun sürmeyecek. Sonunda gerçek patlak verecek. Daha geçenlerde "Life" mecmuasından bu konuyla ilgili araştırmalarını ülke yararına sınırlamalarını istedik. Nedenini de açıklamadık. Gazete ve mecmuaların bu yumuşak başlılıklarına fazla güvenemeyiz. Amiral Mills bana, F.B.I.'ın buraya kadar başaramadığını sizin sonuçlandırabileceğinizi söyledi. Hiç umudum yok ama, başarmanızı dilerim. Her şansı denemek zo-

rundayız.

Bu yüreklendirici sözlerin ardından adam ayağa kalktı; Malko'nun elini sıktı ve çıktı.

Amiral Mills gözlerini Malko'ya dikmiş bakıyordu.

— Dostumuzun kötümserliği hiç de fazla değil, dedi. Bu olaya en kısa zamanda bir çözüm bulmalıyız. Aksi halde korkunç bir felaketle karşılaşacağız.

Malko'nun canı sıkılmıştı.

— Beni hatırlamanız büyük incelik; ama benim de çetrefilli işleri halleden sihirli bir kürem yok. F.B.I.'ın didik didik edip başaramadığı bir işi ben nasıl hallederim?

Amiralin bir anda yüzü değişti.

— Dinleyin SAS, bu işin pek hoşunuza gitmediği belli. Fakat tam size göre bir iş. Eğer kolay bir şey olsaydı, kapıda nöbet tutan ajanlardan birini gönderirdim oraya. Vatandaşlarımızın bilmediğimiz bir sistemle beyinleri "yıkanıyor". Böylesine bir tehditle hiç karşılaşmamıştık. Bildiğiniz gibi C.I.A. Amerikan sınırları içinde faaliyet gösteremez. Bu nedenle, servisimi açık açık göreve süremem. Bu belayı çözmeye mahkûmsunuz.

— Peki, bana verebileceğiniz bir ipucu, bir köprübaşı var mı?

— Hiçbir şey yok, dedi amiral.

Malko sinirlendiğini hissetti.

— Bu "salgın hastalıkla" ilişkili en ufak bir belirtinin bulunmadığından emin misiniz?

Mills bir an düşündü.

— Bir süre önce elimize tuhaf bir şey geçti. Fakat bunun sorunumuzla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

— Yine de anlatın, dedi Malko.

Amiral duraksadı. SAS'ın yerinde başkası olsa ağzını açmazdı.

Jack Links' den ve C.I.A.'nın kendisine çözmesi için verdiği şifreli evraktan söz etti.

— Bu olayla ilgili dosya Binbaşı Fu-Chaw'da, dedi Mills. Kendisi, Formoza Haberalma Servisi' nin Batı Amerika şefidir. Fakat, sözünü ettiğim bu şifreli belgeden bu güne kadar, işe yaramaz bir tercüme dışında, hiçbir şey elde edemedi. Eğer istiyorsanız, gidip kendisini görün. Ben telefon eder ona haber veririm.

Malko koltuğuna gömülmüş düşünüyordu, işaret parmağını amirale uzatarak:

— Yarmıyorsunuz amiralim, dedi. O Çince belgenin salgınla pekâlâ ilişkisi olabilir.

Mills sıçradı. Kendisine karşı çıkılmasından hiç hoşlanmazdı.

— Bu olayı kapatın ve size verdiğim görevle ilgilenin, dostum.

Görüşmenin sona erdiğini belirtir biçimde ayağa kalktı. Fakat, Malko yerinden hiç kıpırdamadı. Sakin bir sesle:

— Amiralim, dedi, hiç kendi kendinize bu karışıklıklardan kimin fayda sağlayacağını sordunuz mu?

Mills tereddüt etti, sonra öfkeli bir sesle:

— Ruslar, dedi.

— Ruslar mı? Şu an aramız onlarla çok iyi. Amerika'nın derisini yüzmek isteyen şu sıra kim olabilir?

— Çinliler, dedi bu kez amiral.

— Elbette, Çinliler ya! Bana kalırsa tuhaf bir rastlantı var bu işte. önsezilerimle her zaman iftihar etmişimdir. Bu kez de önsezilerim, git şu anlaşılmaz Çince belgeye bir göz at diyor.

Amiral sert bakışlarla Malko'yu süzdü:

— isterseniz cehenneme gidin ama, lütfen işe yarar bir şeyler bulun. Ayrıca zaman kaybetmemeye de dikkat edin. San Francisco'ya, yanınıza

daha önce tanıdığınız iki adamımı göndereceğim: Chris Jones ile Milton Brabeck. Size yardımcı olacaklar.

Amiralin öfkelenmesi Malko'nun hoşuna gidiyordu.

— Umarım, aynı hastalığa ben de yakalanmam, dedi.

Çok zayıf bir olasılık. Gerçekten de, Avusturya-Macaristan sınırında oturan Malko'nun bahçesini Macarlar komünist araziye katmamış olsalardı, şatosunun çevresi çok güzel düzenlenecekti... Sonuçta, komünistler yüzünden kendisine kala kala bir banliyö evinin bahçesi kadar bir yeşillik kalmıştı.

Amiralin bu ayrıntıdan haberi vardı. Bu olayda Malko'ya itimat etmesinin bir nedeni de buydu. Avusturyalının elini sıkarken:

— iyi şanslar, dedi. "Zombi" adını taktığımız bu göstericilerle konuşabilmek için eylemlerinden birine katılın. Ben San Francisco polis şefini uyardım. Kente gittiğinizde kendisiyle temas kurun.

Malko kendini koridorda buldu. Sola sapacağı yerde, nöbetçilerin ne kadar süre içinde müdahale edeceklerini görmek için sağa sapmayı düşündü bir an...

Fakat yasalara saygı içgüdüsü ağır bastı, önlerinden sakin bir biçimde geçti ve asansöre bindi. Rastlantı işte. Asansör dördüncü katta durdu ve içeri, yukarı çıkarken rastladığı kısa saçlı genç bindi.

Şimdi daha da utangaç bir hali vardı delikanlının. Malko'nun rahat görünüşü karşısında yüzü kıpkırmızı kesildi ve gözlerini yere indirdi. Allah vere de Rusların ya da Çinlilerin eline düşmese bu genç! Beynini yıkamak için bir avuç su yeter de artardı bile!

C.I.A. merkezi ile Washington arasında işleyen otobüs hemen geldi.

Maryland kırlıklarını geçerken Malko, görevinin ne denli zor olduğunu düşündü. Bilinen "beyin yıkayıcı" bir şeytanın varlığı dışında, ne işe nereden başlayacağını biliyordu, ne de kime karşı savaşacağını.

Washington'a ulaştığında bir taksiye atlayıp New York'a hareket etmek üzere havaalanına gitti. New York'a vardıktan sonra da, arabasını bırakmış olduğu Poughkeepsie'ye gitmek için bir buçuk saatlik tren yolculuğu yapması gerekiyordu.

Kentin dışında, bir tepeye kurulu ahşap bir villada yaşıyordu. Çevredeki evlerin arasındaki mesafe çok genişti ve komşuları kendisini seyyar satıcı olarak tanırlardı.

Villasının alt katında, şatosunun küçük bir maketini yapmıştı. Tamirat çalışmalarının aşamalarını hep maket üstünde işaretlerdi. Üstlendiği görevlerin her biri, tamirat aşamalarından birini karşılardı. Fakat dipsiz bir kuyuyu andırıyordu bu tamirat. Bir eksik giderildiğinde bir başka eksik ortaya çıkıyordu. Yine de, rüyasının gerçekleşmesine az bir zaman kalmış sayılırdı. Şatoyu bitirmeden evlenmemeye yeminliydi.

Eve girer girmez, hareket etmek için hazırlanmaya başladı, önce bir tür "yaşam sigortası" olan küçük valizini çıkardı. Gizli bölmesine, normal ve gaz mermisi atan son derece yassı silahını yerleştirdi. Ateşli silahlardan nefret eden Malko, zorda kalmadıkça kullanmazdı bunu.

Siyahla koyu gri arasında dört alpaka takım seçti. Bu, onun hastalığı idi. Ancak çok ince ve çok iyi ütülenmiş elbise giyebiliyordu.

Yarım saat içinde hazırlandı. Gömleklerinin ve pijamalarının üstünde aile armasını taşıyan işlemeler vardı. Amerika'da uzun yıllardır yaşama-

sına rağmen, Avrupalı soylu bir aileden geldiğini hiç unutmamış, Saygıdeğer Altesleri sıfatını herkese hatırlatacak biçimde davranmıştı; öyle ki kör ve kambur bile olsa, kızlarını kendisiyle evlendirecek birçok Avrupa kökenli aile tanıyordu bu ülkede.

III. BÖLÜM

Işıl ışıl bir güneş vardı San Francisco'da. Kent için şanslı bir gündü; çünkü bu mevsimde hep sis olurdu. Yüzünü DC-8'in penceresine dayamış olan Malko, uçağın altından kayıp giden körfezi seyrediyordu. Manzara, denize konacaklarmış gibi bir his yaratıyordu insanda. Birden, pist belirdi ve uçağın iniş takımları sarsıntısız bir biçimde yere değdi.

DC-8 meydan binalarına kadar geldi. San Francisco havaalanı binaları son derece modern yapılardı. Koridorlara açılan körüklü köprüler uzayarak uçağın iki kapısına kenetlendi.

Kulakları hâlâ uğuldamakta olan Malko, araba kiralamak üzere iç hole doğru ilerledi. Hertz, Aris, Continental; bütün şirketlerin büroları oradaydı. New York'tan hareket etmeden önce, Hertz'de bir araba ayırtmıştı. Tezgâhm arkasında, Hertz'in sarı siyah renklerini taşıyan giysiler içinde genç kızlar çene çalıyorlardı.

içlerinden biri, reklam panosunun tam arkasında duruyordu. Ufak tefek bir Çinliydi bu. Güleç bir yüzü ve iri gözleri vardı. Malko, vücudunu görmek için karşısına geçip durdu. Tam umduğu gibiydi. Göğüsleri iri, kalçaları yuvarlaktı. Genç kız gülümseyerek Malko'nun incelemesini yarıda kesti.

— Sizin için ne yapabilirim, bayım?

îngilizceyi sevimli bir aksanla konuşuyordu. Malko da gülümsedi. Güzel kadınların çekiciliğine hiç karşı koyamazdı.Üstelik bu nefis Çinlide doğal bir seksilik vardı.

Genç kız Malko'nun rezervasyonunu ararken, Avusturyalı biraz daha eğildi:

— Amerikalı mısınız?

— Hayır, Fransızım. Tahiti'den geliyorum. Bir yıldır buradayım.

— Fransızcayı unutmadınız ya? diye sordu Malko Fransızca olarak.

— Oh! Siz de mi Fransızsınız?

Genç Çinlinin yüzü bir anda değişmişti. Malko, kızın burada sıkıldığını, Amerikalıları sevmediğini, Tahiti'de iş bulamadığı için buralara kadar geldiğini anladı. Amerika'ya gelmesinin nedeni de büyükbabasının Komünist Çin'den kaçtıktan sonra San Francisco'ya yerleşmiş olmasıydı.

Malko gevezeliğine kibarca son verdi. Bu Tahitili Çinli kızın varlığı onu çok etkiliyordu.

— işiniz kaçta bitiyor?

— Sekizde.

— Benimle bir kadeh içki içer miydiniz? Mark Hopkins'in barında. Saat 9'a doğru olur mu?

Genç kız arkadaşlarına bir göz attı.

— Müşterilerimizle çıkmamız yasaktır.

Daveti kabul etmek için can attığı belliydi. Biraz Malko'nun Fransızcası, daha çok da altın rengi gözleri için...

— Benimle çıktığınızı kimseye söylemem. Söz veriyorum!

— Pekâlâ. Sizi holde bekleyeceğim. Bara tek başıma gitmeye cesaret edemem.

— Adınız nedir? diye sordu Malko.

— Li Li Hua. Amerikalüar beni Lili diye çağırır.

Bu arada Malko'nun kâğıtlarını hazırlamıştı.

— Size ancak bir Ford Mustang verebileceğim, diye özür diledi. Fakat yepyenidir.

— Bu kez de Mustang olsun!

Malko kâğıtları alırken elini Çinlinin eline değdirdi. Genç kız elini çekmedi ve bir elektrik dalgası Avusturyalının tüm vücudunu kapladı. Tahiti hakkında anlatılanlar doğruydu herhalde...

Malko, altın rengi gözlerinin çekiciliğinden yararlanmayı bir kenara bırakmıştı. Fakat Fransızca konuşmaya devam ediyordu. Genç kıza Fransızca hitap ettiğinden bu yana, güzel Çinli îngilizceyi hemen bir yana bırakmış, belirli bir biçimde rahatlamıştı. Tahiti'de büyüdükten sonra kendini San Francisco'da kaybolmuş gibi hissetmesi normaldi ve şimdi Malko'nun varlığı Tanrı'nın bir nimetiydi onun için.

Aslında Malko da bu kentte yapayalnız sayılırdı. C.I.A.'nın varlığı resmen perde arkasında kalacaktı. F.B.I.'a gelince, onlar da kendisini bağırlarına basacak değillerdi. Neyse ki, tek başına çalışmaya alışmıştı. Çoğu zaman da bir avantajdı bu. Çok zor durumlarda kaldı mı, F.B.I. ya da devlet polisinden yardım isteyebilirdi. C.I.A.'nın "kara" ajanlarından biri olmakla son derece geniş imkânlara sahipti. Amiral Mills'e bir telefon yeterliydi.

Zaten sonuçta C.I.A. ile ilişki kurması gerekecekti. En azından Amiral Mills'e rapor vermek için.

Malko, Bayshore Freeway boyunca kente doğru ilerliyordu. Körfez sağında uzanıyordu. Körfezi açık bir ağıza benzetecek olursanız, San Francisco alt çenede yer alır ve ünlü Golden Gate alt çeneyle üst çeneyi birbirine bağlayan bir köprü görünümündedir. Bu ağızını köprünün içinde kalan kısmı körfez, dışında kalan kısmı da Pasifik'tir.

Malko nereye gittiğini biliyordu. Nob Hill'in tepesine kurulmuş olan San Francisco'nun en lüks

oteli Mark Hopkins'de oda ayırtmıştı.

On yıla yakın zamandır San Francisco'ya gelmemiş olmasına rağmen, akılalmaz belleği sayesinde sapacağı yolları sonsuz bir kesinlikle bulabiliyordu. Kaliforniya caddesini geçtikten sonra geriye tramvayları izlemek kalıyordu...

Mark Hopkins Oteli'nin holü hiç değişmemişti. Her cumartesi akşamı balo verilirdi burada. Oda fiyatı 320 dolardı. 24'üncü kattaydı ve Kral Dairesinin bölümlerinden biriydi.

— Bay Malko Linge mi ?

— Evet.

— Size bir mesaj var.

Resepsiyon memuru Malko'ya bir zarf uzattı. İçinde tek cümle vardı: "Murray Hill 6-7777'den Richard Hood ile acele temas kurun".

Malko bir kabinden telefon etti, Numara, San Francisco polisinin standart numarasıydı. Richard Hood'u hemen bağladılar.

— Kentimize hoş geldiniz. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama, size valinin sevgilisiymişsiniz gibi davranmam emredildi, ilk balonuza katılmanız için yarım saat içinde size bir araba gönderiyorum.

— Ne balosu? dedi Malko.

— "Vietnamsever" fareler şu sıralarda gösteri yapmak üzereler. Biz de demokrasi adına buna göz yumuyoruz. Ben Kore'deyken bu gibi palavralara kimse yüz vermezdi. Şimdi bu sersemleri koruyan bir Anayasa var. Her neyse...

Malko, polis merkezine daha gizli bir biçimde gitmesi gerektiğini açıkladı karşısındakine.

Üstünü değiştirmeye ancak zamanı vardı.

Eski Plymouth'un içi leş gibi ter ve deri kokuyordu. Kopup düşecekmiş gibi sarsılan bir kapıyla üstü başı ucuz tütün kokan bir polisin arasına sıkışan Malko fenalıklar geçiriyordu. Takım elbisesi daha şimdiden paçavraya dönmüştü.

ön koltukta, kafalarında yaldızlı kaskları bulunan iki polis ağzı açık uyuyorlardı. Üstlerinde, tavana asılı 30/30'luk bir Winchester karabina vardı. Uzun kara coplar da yan tarafa asılmıştı. Üçü de San Francisco polisinde görevliydi.

Polis arabası bir saatten fazla bir zamandır Güney San Francisco'da, Chesnut bulvarı ile Hillside Avenue'nün birleştiği köşede bekliyordu. Malko, Amiral Mills'in sözünü ettiği "olaylar" bölgesinin tam göbeğinde bulunduklarını anladı.

Birden, Malko'nun yanındaki polis, kurşun yemiş fil gibi yerinden fırladı. Telsizden ses gelmişti:

"Dikkat, bütün polis arabaları! Broadway ile 79. caddenin birleştiği köşede beyaz bir Buick arabadan polislerin üzerine molotof kokteyli atıldı..."

Bir anda uyanan sürücü polis, motoru çalıştırarak:

— Orası benim bölgem değil, diye homurdandı.

— Derdine yan, diye cevapladı Malko'nun yanında oturan. Yakında, senin bölgene katarlar.

Sigarasını kaskında söndürerek izmaritini cebine attı. Sonra, Smith Wesson tabancasının şarjörünü kontrol etti. O sırada telsizden, yaptığı hareketi onaylarcasına bir ses duyuldu:

"Dikkat, bütün arabalar! itfaiyeye yardımcı olun. Üzerlerine av tüfekleriyle ateş ediyorlar... Dikkat, dikkat! 106. bölgenin Hickory kavşağında sarı bir Buick'de dört şüpheli kişi görüldü... itfaiyecilere ateş etmeye çalışıyorlar..."

"Dikkat, bütün arabalar! Civic Center'ı çevreleyen dükkânlar zenci göstericiler tarafından ateşe verildi."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra ses yeniden duyuldu:

"Bütün arabalar, Güney Broadway 55. bölgeye gidin. Göstericilerin çıkardığı büyük yangın geniş-

liyor. Dumanların arasından itfaiyecilere ateş ediliyor."

Sürücünün yanında oturan polis, tavandan tüfeği çıkardı.

— Allah kahretsin! dedi dişlerinin arasından. Başımız belada!

Araba, tepesinde yanan sönen kırmızı ışığı ve bağıran sireniyle patinaj yapıp yerinden ok gibi fırladı. İki blok ötede, dört yol ağzına yaklaşan bir itfaiye arabası ile karşılaştılar, ön camında, çerçevesi çatlamış küçük bir delik vardı: bir kurşun izi...

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu, önde oturan polis 30/30'luk karabinaya mermi sürüp namluyu açık pencereden dışarı çıkardı.

— Ellerini havaya kaldırmayan ilk eşkiyayı yere uzatıyorum, dedi.

Telsizden yine ses duyuldu:

"Bütün arabalar. Şüpheli kişiler Arson Street' deki Mobil istasyonunda şişelere benzin dolduruyorlar. Şifre iki..."

— Allah kahretsin be! dedi silahlı polis.

Bir itfaiye arabasını solladılar ve kendilerini kargaşanın tam ortasında buluverdiler. Aslında burası, son derece sakin bir sokaktı.

Sokağın iki yanındaki tüm dükkânlar yanıyordu. Kaliforniya'daki gibi burada da bütün evler ahşaptı ve bir avuç benzin dökmek yeterliydi. Uzun alev dilleri göğe yükseliyordu.

Araba dört yol ağzında durdu. Tüfekli polis aşağı atladı.

Aynı anda, arka sokaktan ortaya çıkan göstericiler belirdi. En başta, sarı zemin üzerine siyah yıldız bulunan Vietkong Bayrağını taşıyan bir genç kız yürüyordu. Hemen yanında, kırmızı harflerle yazılı bir döviz taşıyan iki genç vardı: "Savaş kışkırtıcısı Johnson kahrolsun."

Tüfekli polis göstericilere doğru ilerledi. Diğerleri silahlarını çekip arabanın kapılarını açtılar.

— Derhal dağılın, diye bağırdı tüfekli polis ve silahını kalabalığa doğrulttu.

Göstericiler ilerlemeye devam ettiler, ön camın ardından, Malko göstericilerin kararlı yüzlerini gördü. Tüfekli polis bir an tereddüt etti. Kalabalıktan biri tüfeği namlusundan tuttuğu gibi çekti. Kalabalık kümelendi ve polis bir anda gözden kayboldu. Sonra, ilk sıra tekrar yürümeye başladı. Diğer iki polis aynı anda havaya ateş ettiler. Yeterli olmadı bu. Birkaç saniye içinde kalabalık arabayı sardı. Silahsız adamların üzerine ateş etmeye çekinen polisler, kendilerini korumak için çıkmaya hazırlanan Malko'nun yolunu keserek arabaya girdiler.

Malko arabanın sarsıldığını ve havalandığını hissetti. Her şeyi göze alarak kapıyı açmak istedi, fakat buna vakit bulamadı. Plymouth, büyük gürültülerle tavanı üstüne ters döndü.

Devrilen arabanın çevresinde çılgınca çığlıklar yükseldi. Arabayı tekmeliyorlar, aralıksız küfürler savuruyorlardı. Malko, içlerinden birinin "Yakalım bunları" diye bağırdığını duydu, öndeki polis 45'liğini doğrultarak açık camdan ateş etti. Bir çığlık duyuldu ve kalabalık hemen geriledi. Polis bir el daha ateş etti. Bu kez göstericiler, sürükledikleri bir yaralıyla birlikte kaçıştılar.

Malko hemen çevreye bir göz attı. Tüfekli polis yerde yatıyordu. Silahı kaybolmuştu. Yüzü, beyzbol sopasıyla darbe yemiş gibi tanınmayacak haldeydi. Fakat, bedeni hâlâ kımıldıyordu.

Birden, arabanın tavanına bir şey çarptı. Hemen ardından iri bir taş yere düştü. Polislerden biri, taşın gelmiş olabileceği yöne kararlamasına ateş etti. Malko bir binanın köşesinde bir karaltı farketti.

Şaşkın bir halde arabadan çıkmaya hazırlanırken bir başka taş ön camı tuzla buz etti. ilerde, bir posta kutusunun arkasında iki genç vardı. Polis ateş edince kaçtılar.

— Yardım isteyelim, dedi polislerden biri.

Eğilip telsizi çalıştırdı ve mikrofonu aldı:

— Bütün arabalar, bütün arabalar. 103. caddede East Jefferson kavşağında üç polis zor durumda. Yardım istiyoruz. Acele...

Mesajını iki kez tekrarladı. Malko bir an düşündü. Göstericiler geri dönecek olursa arabanın içinde tavuk gibi kızarabilirlerdi.

Tam o sırada, düşüncesini doğrulamak istercesine bir araba hızla köşeyi döndü ve son süratle üzerlerine geldi. Malko, arabadakilerden birinin pencereden bir şey attığını gördü. Ucunda alev bulunan bir bira şişesi ve aynı anda bir patlama oldu: Bir molotof kokteyli idi bu.

— Bütün birlikler, diye tekrarladı telsiz, 103. caddede East Jefferson kavşağındaki arabaya yardıma gidin. Tekrar ediyorum...

On dakika süresince yeni bir şey olmadı. Göstericiler dağılmıştı.

Jefferson Street'in altından siren sesleri duyuldu. Son hızla geldiler ve ters dönmüş Plymouth'un yanında durdular. Değişik yönlere dönük dört arabadan fırlayan polisler 30/30'luk karabinalarıyla köşe başlarını tuttular. Çoğunun yüzü isten simsiyah durumda ya da yara bere içindeydi.

Malko, iki polisin peşinden arabadan sürünerek çıktı.

Güçlü bir el kalkmasına yardım etti. Kaşları yanmış, yanağı mosmor olmuş bir polis kuşkulu gözlerle ona bakıyordu.

— Ne işiniz var sizin burada? diye sordu sonunda.

— Tamam, tamam, dedi Malko'nun yanında

oturan iri yarı polis. O da bizimle birlikte yeterince kan kustu.

Kavşak şimdi üniformalı polislerle doluydu. Kafasında yaldızlı kask, elinde tabanca bulunan gür bıyıklı bir polis yüzbaşısı harekâtı antenlerle donanmış bir Ford'dan yönetiyordu. Malko, iri yarı polisle onun yanma gitti.

— Richard Hood'u nerede bulabilirim?

Yüzbaşı omuzlarını silkti.

— Son gördüğümde, Civic Center'ın arka tarafında Kız Lisesi önünde şüpheli kişilerin hüviyetini kontrol ediyordu. Eğer bir saldırıya uğramadıysa hâlâ oradadır... Şuradaki araba şimdi oraya gidiyor.

Malko, içinde dört polisin bulunduğu arabaya atladı. Pencerelerden dışarı iki tüfek uzatılmıştı.

Hareketten biraz sonra araba aniden durdu. Yolun ortasında, bir taşa dayalı tahta bir pano vardı. Üzerine iri siyah harflerle yazı yazmışlardı: "Aynasızlar, sola sapın yoksa gebertiriz." Polisler birbirlerine baktılar, sonra araba sola saptı. Gereksiz yere tehlikeye atılmanın anlamı yoktu.

— Bu herifler zırdeli, dedi arabayı kullanan.

Civic Center'a kümelenmiş bir yığın polis gelip geçen herkesi kontrol ediyordu. Otuza yakın şüpheli, aranmak ve sorgulanmak üzere yüzükoyun yere yatırılmıştı. Bir köşede, devrilmiş ve kurşunlarla delik deşik olmuş bir Volkswagen'in yanında, üzerleri bezle örtülü iki ceset vardı.

Polisin birinden bilgi alan Malko, Richard Hood'u binanın içinde buldu.

Ağzında sönmüş bir sigara, üzerinde ütülü bir gömlek, gözlerinde madeni çerçeveli bir gözlükle sert ifadeli biriydi Hood.

Bir masanın arkasına oturmuş, önünden geçirilen şüphelilere kısa sorular yönelterek bir şeyler elde etmeye çalışıyordu. Malko kendini tanıttı.

Richard Hood homurdandı.

— Yanımda kalın. Boş yere başınızı belaya sokmayın.

Malko'ya bir kâğıt uzattı.

— Şu manyakların yaptıklarına bakın. Altı polis yaralı, ikisi ağır. Göstericilerden üçü ölü. Yaralıların sayısı bilinmiyor, çünkü arkadaşları tarafından götürüldüler. Yirmiden fazla ev yandı, çünkü yangın ahşap binaların bulunduğu kısımda çıkarıldı.

— Nedir bütün bunların sebebi?

— Barış gösterisinde bulunuyorlar. Engellenince de her yanı ateşe vermeye, polisin ya da itfaiyecilerin üstüne ateş etmeye başladılar. Bütün bunlar özgürlük ifadesiymiş. İçlerinden biriyle görüşmek ister miydiniz?

Bağırmak için ağzındaki sigarayı çıkardı:

— Sam!

iri yarı bir polis kalabalığı yararak geldi, polis şefinin önünde durdu.

— Sam, dedi Hood. Bu beyi enselediğimiz o herifin yanına götür.

Sam, Malko'ya kendisini izlemesini işaret etti. Meydanı geçip, önünde karabinalı iki polisin nöbet tuttuğu bir kapıya geldiler.

— Herifi görmeye geldik, dedi Sam.

— Suçu ne bu adamın? diye sordu Malko.

Sam yere tükürdü.

— Bir Vietkong Bayrağıyla gösteriyi yönetiyordu. Kendisini yakalamaya kalktığımızda bir 38'likle üzerimize ateş açtı. iki kişi yaralandı.

Kapı açılmıştı. Malko girdi, arkasından da elinde silah, Sam girdi, önlerinde, bir banka oturmuş gömlekli bir adam duruyordu. Sağ şakağında iri bir morluk vardı ve hafifçe elleri titriyordu.

— Bu bey seninle konuşmak istiyor, dedi Sam.

Sonra, tabancasının namlusuyla kafasını dürte-

rek devam etti:

— Ağzını açıp ötmeye başla bakalım!

Adam Malko'ya bakıp sordu:

— Kimsiniz?

— Hükümet adına soruşturma yapıyorum. Size birkaç soru sormak isterdim.

—- Sorun bakalım.

— Adınız nedir?

— Lester White.

Polis bankın bir köşesine oturarak konuşmayı dinlemeye koyuldu. Malko bir iskemle çekip suçlunun karşısına geçmişti.

— özel yaşamınızda ne işle meşgulsünüz, Bay White?

— Oakland'de büyük bir fabrikanın, "Electronics of California"nın müdürüyüm.

— işinizden hoşnut değil misiniz?

— Aksine, çok iyi bir iş. iyi kazanıyorum. Daha kötüleri de bilirim.

Lester White sorulanlara büyük bir rahatlıkla cevap veriyordu.

— Gelelim bugüne, dedi Malko. Polise ateş açmak ve ikisini yaralamaktan suçlusunuz. Ciddi bir şey bu. Gaz odasına bile gidebilirsiniz. Niçin yaptınız bunu?

Lester White oturduğu yerde toparlandı, sonra umursamaz bir sesle cevap verdi:

— inançlarımızın söz konusu olduğu yerde başıma geleceklerin hiçbir önemi yok.

— Nedir bu inançlar?

— Demokratik güçlere dayanarak emperyalizmi yenmek gerekiyor. Vietnam'daki savaşı durdurmak, Çin Halk Cumhuriyeti'ni Birleşmiş Milletler'e kabul etmek lazım.

Malko'nun bakışları suçlunun yüzünden bir an olsun ayrılmıyordu. Farkettiği değişiklikten şaşkına dönmüştü. Adamın gözlerinde şu an hiçbir

ifade yoktu. Sanki ezbere ders anlatan bir öğrenci vardı karşısında.

— Siz komünist misiniz? diye sordu Malko.

— Elbette, komünistim.

Polis oturduğu yerden fırladı.

— Olamaz! Bu itirafı duydunuz mu?

— Sakin olun, dedi Malko. Bir partiye kayıtlı mısınız, Bay White?

— Biliyorsunuz, Amerika'da komünist parti kurmak yasaktır. Fakat gerçekleri kabul ettirmek için de bir partiye kayıtlı olmak gerekmez.

— Eskiden beri bu düşünceleri mi taşırsınız?

— Elbette ki hayır. Uzun uzun düşündüm ve pişman oldum...

— Pişman mı oldunuz?

— Tabii. Bir zamanlar ben de emperyalizmin yardakçısı, savaş kışkırtıcılarının suç ortağıydım. Başkanlık seçiminde oy bile kullandım...

— Peki, şu an seçimler yenilense kime oy verirdiniz?

— Sosyalist bir politika güden herhangi bir demokratik adaya.

Polis soluk alamaz olmuştu. Ağzı bir karış açılmış, şaşkın şaşkın bakıyordu. Akreple karşılaşmış gibiydi.

Malko sorularına devam etmeye çalıştı:

— Diğerleriyle... Sosyalist sempatizanlarla ilişkiniz oldu mu?

White kuru kuru güldü:

— Elbette. Güney San Francisco'da ilk komünist hücreyi kuran benim. Sonuncusu da olmayacak bu. Amerikalılar artık tek doğru çözümün bizim gibi düşünmek olduğunu anlamaya başladı.

"Tek doğru çözüm" deyimi Malko'nun dikkatini çekti. Komünist öğretinin tipik ifadelerinden biriydi bu. White bunu nereden öğrenmişti?

— Zaten, diye devam etti White, eninde so-

nunda hükümet adına çalışan siz bile, bizim düşüncemize katılacaksınız... Namuslu tüm kişiler bu ülkeyi yönetenlerin rezilliğini sonunda göreceklerdir.

— Azınlıkta olduğunuzun farkında değil misiniz?.....**scanned by darkmalt1**

— Bugün yüzlerce kişiyiz. Bizleri hapse de atsalar, idam da etseler yarın binlerce kişi olacağız.

Malko'nun politikayla ilgili sorulara her geçişinde, adamın ses tonunda büyük bir değişiklik oluyor, bir monotonluk seziliyordu. Bu tuhaf değişiklik, Malko'nun aklına şu an hatırlayamadığı bir anıyı getiriyordu.

— Teşekkür ederim, dedi. Umarım, davranışlarınız aleyhinizde kötü sonuçlara yol açmaz.

Lester White yine bir ezber okudu:

— Davranışlarımızın sonucu, kapitalist rejimin yıkılışı olacaktır.

Malko polisle birlikte dışarı çıktı.

— Gördünüz ya, herif üşütmüş, dedi polis. Daha doğrusu duydunuz! Kapitalist rejim yıkılacakmış!

Richard Hood'un yanına döndüler. Hâlâ şüphelilerle meşguldü. Malko, bir boşluktan faydalanıp Hood'a eğildi:

— Tutuklamaların dışında, bu hikâyeyle ilgili kişileri sorguladınız mı?

— F.B.I.'ın gönderdiği 150 kişi sadece bu işle ilgileniyor. Benimkiler de onlara yardım ediyor, örneğin, az önce konuştuğunuz kişi hakkında, anasının karnından çıktığı andan bu yana her yaptığından haberdarız. Bu akşam saat sekizde büromda bir toplantı var. Siz de katılın.

Malko kabul etti. O saate kadar otele gidip bir soluk alırdı. Beş dakika sonra, bir polis arabası içinde San Francisco'ya dönüyordu.

Yol üstünde "San Francisco Cronicle" gazetesi-

nin son baskısını aldı. Birinci sayfaya sekiz sütunluk bir manşet atılmıştı: "Güneyde cinayet ve yangınlar".

Yazar, olayları polis ağzıyla aşırı uçların "ani çılgınlığı" olarak niteliyordu. Komünizm salgınından tek sözcük edilmemişti. Çatışmalar, mevsimsiz gelen sıcak dalgasına bağlanıyordu.

Polis şefi Hood'un odasında, "yangın var" dedirtecek derecede duman vardı. Sağa sola çökmüş bir düzine adam, kısa saçlı, beyaz gömlekli, mavi gözlü, kilometrelerce uzaktan F.B.I. kokan birini dinliyordu.

— Bu güne kadar, bu ülkede böylesine bir durumla karşılaşmamıştık dedi adam. Şuraya bakın!

Duvarda, Kaliforniya Eyaleti'nin büyük bir haritası asılıydı. San Francisco'nun güneyinden Monterey'e kadar uzanan bölge ile doğuda Oakland kentinin bir bölümü renkli raptiyelerle çevrilmişti.

— Bu bölge içinde oturan ve bu güne kadar normal oldukları bilinen vatandaşlarımız henüz bilemediğimiz bir yöntemle bir anda komünist kesiliveriyorlar. Araştırmalarımıza göre bölge halkının % 20'si bu yönetimin kurbanı olmuş durumda.

Bir sessizlik oldu. Malko elini kaldırıp bir soru sordu:

— Bu kurbanların arasında çocuklar da var mı?

— Hem de fazlasıyla Bizi düşündüren de bu zaten.

Malko, Hood tarafından dinleyicilere hükümet gözlemcisi olarak tanıtdmıştı. F.B.I.'ın bunu yutup yutmadığını bilmiyordu, ama umurunda da değildi Hood'un.

F.B.I.'ın adamı tekrar konuşmasına döndü:

— Salgma yakalanan bazı meslektaşlarımızı iş-

ten çıkarmak zorunda kaldığımızı da itiraf etmek zorundayım.

Korkunç bir sessizlik oldu. Kurulduğundan bu yana F.B.I.'da ancak iki hain çıkmıştı. Bunlardan biri zenciydi.

Malko tekrar söz aldı:

— Bu işle henüz yeni yeni ilgileniyorum. Bu nedenle sorularımın basitliği sizleri şaşırtmasın. Bugün komünizme inanmış bir adam gördüm. Adı, Lester White. Onun soruşturmasını kim yaptı?

Oturanlardan biri çantasını açarak bir dosya çıkardı:

— Söz konusu adamla benim ekibim ilgilendi. Altı aydır peşindeyiz. Size raporu okuyacağım. Ne olduğunu anlarsınız...

Bir küme kâğıt çıkardı dosyadan.

"White Lester. Elli yaşında, evli, bir çocuk babası. Geçmişi: Kore'de savaştı. 1. topçu alayı. Rütbesi çavuş. Madalya aldı. Başarılı asker. Seul yakınlarında yaralandı, iyileştikten sonra şimdiki işine girdi. O zamandan bu yana, kendisini tanıyanların ifadesine göre zararsız biri. ilk tutuklanmasında evi hallaç pamuğu gibi atıldı. Bulunan tek şey, bir teksir makinesi ve basılı bildiriler oldu. Ele geçen listede, kendisi gibi bu salgının kurbanı olanların adları var. Çalıştığı yer de dahil olmak üzere gece gündüz sürekli izlendi. Yeni sekreteri bizim servisten bir memure. Esrarengiz hiçbir kaynaktan para sağlamadı. White'daki bu değişikliği açıklayacak elde hiçbir veri yok. Bu arada, herhangi bir yabancı propaganda ajanının varlığına da rastlanmadı."

Malko sözünü kesti:

— White'ın hiç kimseyle, hiçbir propagandacıyla temas etmediğini söylediniz. Oysa, bugün ben gösteri sırasında, kol kola, samimi kişiler gördüm...

Diğeri elini kaldırdı.

— Dikkat edin! Ben, yabancı propaganda ajanlarından söz ettim. Aslında olayın tuhaflığı da burada. Bir sabah adam yatağından kalkıyor ve kendini azılı bir komünist olarak buluyor. İşin sırrı burada. Çünkü, bir gecede nasıl olup da komünist oluyorlar anlayamıyoruz. O tarihten sonra White, hareketlerini gizlemeye bile gerek görmedi, örneğin, Güney San Francisco kütüphanesine gidip komünizmle ilgili kitapları serbestçe okuyordu. Orada, kendisine kısa dalga komünist radyolarının yayınlarını dinlemesini salık veren biriyle tanıştı. Böylece aynı bölgede bulunan kişiler, birbirleriyle tanışır, birlikte yolculuk eder oldular. Hücreler oluşturmaya, hatta gizli gazeteler çıkarmaya başladılar. Adamlarımızdan biri, çoğunun TASS ajansının İngilizce yayınlarını dinlemek için bir araya toplandıklarını ortaya çıkardı. Bir yerden sonra her şey mantığa uygun geliyor. Fakat, akla sığmayan tek nokta, belirli bir bölge halkının % 20'sinin bir anda komünist oluvermesi. White'ın durumu da buna bir örnek. Onun gibi daha yüzlerce sayabilirim. Adını siz verdiğiniz için kendisinden söz ettim.

Yerine oturup sinirli bir tavırla sigara yaktı. F.B.I. ajanları tek tek salonu terketmeye başladılar. Odada yalnız haritanın önünde duran kaldı. Herkes çıktıktan sonra Malko'nun yanına geldi.

— Ben, F.B.I.'dan Yüzbaşı Gray. Sizden söz edildiğini çok duydum. SAS sizsiniz, değil mi? Başınıza püsküllü bir bela aldınız.

Malko gülümseyerek gözlerini kıstı.

— Başaramadığınız için sizi suçlamak istemiyorum. Aslında, nereden başlayacağımı ben de bilemiyorum.

Diğeri omuz silkti.

— Dostum, şeytanın ta kendisi bile olsanız,

aramıza hoş geldiniz. Yeter ki, bu işi aydınlatın.

— Sanırım, bilinen yabancı ajanların etkinliklerini kontrol ettiniz?

— Elbette, dedi diğeri. Zaten Batı kesiminde faaliyet pek görülmez. Olsa da hemen farkına varırız. Yabancılarla ilişki kurulduğuna dair hiçbir ize rastlamadık.

Malko buna inanıyordu. F.B.I. yüklendiği sorumlulukları hafife almazdı.

Yüzbaşı Gray ceketini giyip gitti. Malko düşünceliydi. F.B.I. hiçbir iz yakalayamadıysa, bunun bir açıklaması olmalıydı.

Richard Hood'un dumanlı odasından sonra, sokağın temiz havası Malko'yu kendine getirdi. Saatine baktı: on buçuk. Gecikmişti. Lili Hua bu saate kadar kendisini beklemiş olamazdı. Hareketli geçen günün ardından dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ertesi gün, Amiral Mills'in dostu Fu-Chaw'ı görmeye, Los Angeles'e gidecekti. Belki ondan bir ipucu yakalayabilirdi.

Mark Hopkins'e girerken burnundan soluyordu.Taksi bulamamış, otele uzanan yokuşu çıkmak, Everest'e tırmanmak gibi gelmişti ona. Üstelik, tatlı anlar geçireceği güzelim gecesi de berbat olmuştu. Hole bir göz attığında, birden canlanıverdi.

Lili Hua, sırtı ona dönük, bir ayakkabı mağazasının vitrinini seyrediyordu.

Usulca sokulup:

— iyi akşamlar; dedi. Geç kaldığım için çok özür dilerim.

Tahitili dilber birden döndü. Yüzünde belli bir sevinç belirmişti.

— Oh! Hiç gelmeyeceksiniz diye öyle korktum ki!

Üzerindeki Hertz üniformasını çıkarmış, yerine kısa bir ceketle uyum sağlayan, kalçalarına kadar yırtmaçlı Çin modeli bir elbise giymişti. Ayağın-

daki uzun topuklu ayakkabdara rağmen, Malko'nun ancak omuzuna ulaşabiliyordu, iki saatlik gecikme için en ufak bir serzenişte bulunmadı. Avusturyalıyı görmekten çok memnun olduğu her halinden belliydi.

— Peki, iki saat boyunca ne yaptmız? diye sordu Malko.

— Ayakkabdara baktım, dedi Lili.

Ardından da güldü.

— Ayakkabıları severim. Zengin olursam kendime şu vitrindekiler gibi bir çift krokodil ayakkabı alacağım. Tahiti'de hep güzel ayakkabılarımın olmasını düşlerdim.

Garaja gittiler. Malko Mustang'ın kapısını açtı. On dakika sonra, Fishermamvharf'ın üstündeki ünlü lokanta Grotto'daydılar. Lili barraküda kızartması, Malko da ıstakoz kızartması ısmarladı. Yanına roze şarap aldılar.

Yemeğin sonunda Malko, Lili Hua hakkında her şeyi biliyordu. Hatta, adı Marc olan ilk sevgilisinin bir Fransız olduğunu bile. Son derece olağan bir tarzda ve neşeyle konuşuyor, iri siyah gözlerindeki canlılık ses tonuyla çekicilik yaratan bir uyum sağlıyordu. Hayat serüvenini anlatıp bitirdikten sonra, aynı canlılıkla bu kez Malko'yu soru yağmuruna tuttu. Bekâr olduğunu öğrendiğinde de çok güldü.

— Sizin yaşınızdaki Amerikalılar çoktan evlenip boşanmışlardır bile. Hepsinin de sorunları vardır. Sorunları olan erkekleri sevmem.

Malko kibarca başını salladı. San Francisco'ya iş için geldiğini söylemişti Lili'ye.

Lokantadan çıkarken Lili Malko'nun elini tuttu.

— Beni dansa götürün, dedi. Sizinle dans etmek istiyorum. Çok güzel kokuyorsunuz.

Arabaya bindiklerinde, Malko'ya sokularak

boynundan öpüp kulağına "çok mutluyum" diye fısıldadı.

Roze şarap etkisini göstermeye başlamıştı.

Malko'nun gittiği "Station G" adlı diskotek, yeraltında kırmızı duvarlı çok geniş bir yerdi. Bölmelerle ayrılmış salondaki alçak oturma yerleri göze çarpmayacak noktalara yerleştirilmişti. İçeri girdiklerinde, sevişip dans eden elliye yakın çift vardı. Kapıcı, kulübe üye yapmak için Malko'dan elli dolar almış, Lili'nin de yirmi bir yaşını geçip geçmediğini anlamak için kimlik kartını kontrol etmişti.

İrlanda kilisesinin pazar ayinlerinde, "Station G" nin cehennemden sonra kaçınılması gereken ikinci yer olarak kabul edildiğinden kuşku yoktu. Fakat San Francisco'nun en eğlenceli yeri de burasıydı.

— Sanki burası, bugün binlerce gencin dövüştüğü kent değil.

— Niçin dövüşüyorlar? diye sordu Lili.

Malko kısaca söz etti. San Francisco'daki olaylardan habersiz tek kişi Lili idi. Ne gazete okur, ne de televizyon seyrederdi.

Yarım saat kadar sonra Malko'nun kafasında, ne Amiral Mills, ne komünistler, ne de saldırganlar kalmıştı. Lili tam Tahiti usulü dans ediyordu; yani vücudunun her kıvrımı hareket içindeydi, özellikle hızlı ritimlerde. Ağır müzikte, başını erkeğinin göğsüne gömüyor, vücudunu bütünüyle yaslıyordu. Malko'ya gelince, kendine hakim olma savaşını ta baştan kaybetmişti o. Bunu farkeden Lili, alaylı bir gülümsemeyle daha da sokuldu Malko'ya.

Yan masada, kafası usturaya vurulmuş bir öğrencinin yanında bacak bacak üstüne atmış nefis bir sarışın oturuyordu. Kalçasına kadar sıyrılmış etekleri çiçekli külotunu olduğu gibi ortaya koy-

muştu. Ne konuşuyorlar, ne de dans ediyorlardı. Komplekslerini içkide boğduktan sonra gidip bir arabada sevişeceklerdi. Lili Malko'nun düşüncelerini anlamış gibi sordu:

— Bu sarışın kızla sevişmek istemez miydiniz? Uzun boylu ve sarışın, bense ufak tefek ve esmerim...

— Yanılıyorsunuz, dedi Malko samimi bir biçimde.

Kolunu Lili'nin omuzuna attı. Genç kızın bedeninin titrediğini hissetti. Kendisine uzanan dudaklara dudaklarını yapıştırdı. Aynı anda, ağzının içinde hissettiği hareketli dil, Malko'nun tüm vücudunu parmaklarının ucuna dek ürpertti.

Çevreleri, dans eden ve öpüşen insanlarla doluydu.

Soluk almak ihtiyacını ilk duyan Malko oldu. Bir saniye göz göze geldiler. Malko, masanın üzerine 50 dolar bırakıp Lili'yi elinden tuttu.

Dışarının serin havası aralarındaki büyüyü bozmadı. Mustang orada hazır duruyordu. Arabaya girdiklerinde, Lili vites kolunun çevresinden yılan gibi dolanarak dudaklarını Malko'nun dudaklarına yapıştırdı. Avusturyalının elleri genç kızın bedeninde dolaşıp etekliğinin yırtmaçlarına ulaştığında, Lili usulca geri çekildi.

— Dur. Arabada sevişmekten hoşlanmıyorum. Senin odana gidelim.

Malko yola koyuldu. Tuhaf bir duygu içindeydi. Lili'nin hareketlerinde hiçbir basitlik yoktu. San Francisco'da hiç sevgilisi olmadığını söylemişti ve Malko buna inanıyordu.

Otelin garajına kadar konuşmadılar. Malko, resepsiyona görünmemek için oda anahtarını yanında alıkoymuştu. Asansörde Lili çok mutluydu. Malko'yu on yıldır tanıyor gibiydi.

Odanın penceresi açıktı. Lili koşup manzaraya

baktı.

— Ne kadar güzel! Burada oturmayı çok isterdim.

Malko iki votka hazırladı. Birini Lili'ye uzattı. Genç kız alaylı bir gülümsemeyle Malko'ya baktı.

— Sen de Amerikalılar gibisin. Sevişmeden önce, cesaret bulmak için içer misin hep?

Malko cevap vermedi. Kadınlarla olduğu sürece, yeni bir şeyler öğreneceği ortadaydı. Bardağını bırakarak sordu:

— Tahiti'de nasıl yaparlar?

Lili yaklaşıp kollarını boynuna doladı.

— Bir erkekten hoşlanan kadın, önce onunla birlikte banyo yapar. Sonra, dans ederler, ardından da sevişirler. Eğer erkek kibar ve iyi sevişiyorsa, kadın onun dışında başka bir erkekle çıkmaz.

Açıklamanın anlaşılmayacak yanı yoktu. Lili arkasını dönerek:

— Fermuarımı aç, dedi.

Elbisenin ayaklarının dibine düşmesiyle üzerinde sutyen ve ince bir külot kalmıştı. Sutyenini kendi çıkardı. Göğüsleri son derece dik ve dolgundu. Gelip Malko'ya yaslandı. Göğüslerinin sert uçlarını ve sıcaklığını bedeninde hisseden Malko, başından aşağı kaynar kurşun dökülüyor sandı.

Malko, kendini çırılçıplak yatakta nasıl bulduğunu anlayamadı. Lili'nin mavi külotu hâlâ üstündeydi. Pürüzsüz teni hoş bir koku saçıyordu. Malko, külotunu sıyırmadan önce tüm vücudunu doyasıya okşadı.

Ateşli vücuda sarılıp kendine çektiğinde, genç kızın tırnaklarının ensesine ve sırtına girdiğini hissetti.

Lili bir ara geriledi, yanındaki erkeğe baktı, sonra deli gibi öpmeye başlayarak:

— Haydi, dedi. Amerika'nın tüm içkilerinden daha hoş bir şey bu.

Uzun süre sonra, Malko bitkin uykuya daldı. Sabahın dördü olmuştu. Lili, kendinden beklenmeyen korkunç bir ustalıkla sevişmişti. Şimdi o da kıvrılmış, Avusturyalının yanında uykuya dalmıştı.

Fu-Chaw'ı görmeye Los Angeles'e gitmek için sabahın sekizinde kalkmak zorunda olması ne şanssızlıktı.

IV. BÖLÜM

Binbaşı Fu-Chaw, masaya ve karşısındakinin tabağına dökülen pirinç tanelerini el çabukluğuyla topladı.

Elindeki uzun, ince sopalarla tabağındaki son pirinç kümesini aldı, sosa batırdı ve masa örtüsüne damlatarak ağzına götürdü. Sonra, pilav kâsesini ağzına dayayıp, elindeki sopayla son pirinç tanelerini de çekip yedi. Bu arada yine birkaç tanesi masaya döküldü. Bütün bunların,"yemek yemekten haz duyan Fu-Chaw'ı etkilemediği belliydi.

Elindeki bambu çubuğu yalayıp önündeki çayı höpürdeterek içti; çubukları bıraktı; peçeteyle dudağındaki yağları sildi. Yirmi yıldır Los Angeles' da oturmasına rağmen, Fu-Chaw, yemeklerini geleneksel Çin usulüyle yemekten zevk alıyordu.

iğrenç görünümden Malko'nun saçları dikilmişti. Neyse ki, gözündeki koyu siyah gözlükler iştahının kapanmasını engellemişti.

Aslında, lokantanın kendisi iç açıcı değildi. Avenue La Brea'ya bakan ön tarafında pis bir vitrin vardı, içi deseniz, berbattı. Kâğıt örtülerle kaplı bir düzineye yakın masa vardı. Çince karakterlerle biçimlenmiş neonlar duvarlara bir renk veriyordu. Mutfağın kapısı açıktı ve görünen manzara, müşterinin masaya oturmasını engelleyecek nitelikteydi.

Buna rağmen, Fu-Chaw'a göre burası Los Angeles'm en iyi Çin lokantasıydı.

Karnı doyan Fu-Chaw'ın tiki yeniden başladı; çılgına dönmüş baykuş gibi durmadan gözlerini kırpıyordu.

Malko, gözlüklerinin ardından onu izliyordu. Los Angeles'a gelmekle, önsezilerine boyun eğmişti. Aslmda, Fu-Chaw'ın kendisine açıklayacağı belgeyle söz konusu "salgın" arasında hiçbir ilişki yoktu. Fakat Malko, bu işin ardında Çin'in bulunduğuna inanıyordu ve Fu-Chaw da bir Çinliydi.

Yalnız, soruşturmaya nereden başlayacağını hâlâ bilmiyordu. F.B.I. meseleyi derinlemesine araştırmış ve sonunda koca bir hiç elde etmişti.

Fu-Chaw ile belgenin, uzaktan yakından olaylarla hiçbir alakası bulunmadığını görür de önsezilerinde yanıldığını anlarsa, geriye bunu daha önce bildirmiş olan Amiral Mills'e hak vermekten başka yapacak bir şey kalmayacaktı.

— Gelin büroma gidelim, dedi Çinli. Orada daha rahat gevezelik ederiz.

Malko sesini çıkarmadı. İki saattir Fu-Chaw ile birlikteydi ve henüz meseleyle ilgili tek kelime konuşamamıştı. Asyalıların sabrı ünlüdür, ya onlarla iş yapanların sabırlarına ne demeli...

Yalnız, Fu-Chaw önemli bir kişiydi. Amiral, adamı hırpalamamasını Malko'dan özellikle istemişti:

— Çankayşek'in sağ kolu sayılır, ayrıcr Washington'daki Çin lobisinin de gözbebeğidir.

Binbaşı Fu-Chaw'ın sözde işi, inci ticaretiydi. Günde sekiz saat her türden inciyle uğraşan yirmiye yakın Çinli işçinin yönetimiyle yükümlüydü.

Yirmi yıldır üniforma taşımamasına rağmen, Milliyetçi Çin Ordusunun bir subayıydı. Mareşal Çankayşek'in karşı-casusluk teşkilatında görev

yapıyordu ve görevi nedeniyle de sık sık C.I.A. ve F.B.I. ile ilişki kuruyordu.

San Francisco, Los Angeles ve San Diego'daki Asyalı toplumu çok iyi tanırdı. Arada bir, ortaya huzur bozucu biri çıktı mı, bunu hemen F.B.I'a bildirir, ardından da olup biteni kendi isteği doğrultusunda karmaşık ve sayfalar dolusu bir raporla Formoza'daki şeflerine iletirdi. Hollywood bulvarının üstünde, büyük bir evde rahat bir hayat sürüyordu. Kendisiyle ilgilenen C.I.A. ajanları, inci işinden çok para kazandığını ve sorun çıkaracak işlere burnunu sokmaktan kaçındığını bildirmişlerdi.

Fu-Chaw'ın peşi sıra lokantadan çıkarken bunları düşünüyordu Malko. Çinli tuhaf bir izlenim bırakmıştı üstünde. Dıştan tam bir yağ tulumuydu; elleri denizanasına benziyor, boynundaki kıvrımlar gömleğinin yakasını örtüyordu. Fakat minik gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Dış görünüşüyle kişiliği arasında büyük fark vardı.

Vitrininde rengârenk incilerin sergilendiği siyaha boyalı dükkâna kadar, yüz metrelik mesafeyi yürüyerek katettiler.

Fu-Chaw Malko'yu birinci kata çıkan döner dar merdivene götürdü. Güzel bir büroya girdiler ve karşılıklı rahat koltuklara oturdular. Malko gözlüklerini çıkarmamıştı. Konuşmayı başlatmak için rasgele bir soru sordu:

— Saçlarınız nasıl böyle beyazlaştı, binbaşı?

Fu-Chaw'ın yüzünde belli belirsiz bir kasılma oldu, gözlerini daha hızlı kırpıştırmaya başladı:

— Hayli zaman önce, duygusal bir şok geçirdim. Bir gecede saçlarım ağardı.

Sözünü ettiği duygusal şok, az kalsın Fu-Chaw'ın karşılaşacağı son şok olacaktı. Olay 1938'de Şanghay'da geçmişti. Çankayşek'in orduları kenti geri almış ve ellerine geçirdikleri komünist milisleri

öldürmeye başlamıştı. Fu-Chaw da onlardan biriydi. Kuomintang'ın polisleri tarafından tutuklanmış ve ölüme mahkûm edilmişti.

Kuomintang, komünist yandaşların gözünü korkutmak için idamları değişik bir yöntemle uyguluyordu; tutuklular üçer beşer lokomotif kazanlarına atılıyordu... İnsanı şaşırtan bir yöntemdi bu.

Fu-Chaw, kazanın beyaz dumanıyla kendisini içine atacak dev yapılı iki cellatı görünce dizlerinin bağı çözülmüştü.

Çankayşek'in subaylarından biri idamları izlemekle görevliydi. Fu-Chaw, suratını yalayan buharın sıcaklığını hissettiği anda, umutsuzluğun getirdiği bir güçle cellatların elinden kurtulmuş ve bir anda subayın yanına koşarak komünistlerin bomba imal eden elemanlarının tümünü tanıdığını, hayatını bağışladıkları takdirde hepsini yakalatacağını söylemişti. Şimdiye kadar yaptığı hataları böylelikle ödeyecekti. Subay bir an tereddüt etmiş, fakat son anda Fu-Chaw'ı kazanın önünden almıştı... İşte, binbaşının saçlarını ağartan olay buydu.

Bundan sonrası çok iyi geçmişti, özel servislerden birinin başına geçmiş ve yirmiye yakın genci yakalatmıştı. Sabah yakalanan komünistler öğleden sonra kazanı boylamıştı. Yakalananların hiçbiri komünist değildi, fakat bunu bilen sadece Fu-Chaw idi. Gençler sadece binbaşının sınıf arkadaşlarıydı... Davranışını haklı göstermek için de, Yang-tse'nin yok yere bundan çok daha fazla kişiyi öldürdüğünü düşünmüştü.

Hayatını garantiye almak için "koyun' olmayı teklif etmişti. Yani, şüphelilerin bulunduğu hapishane hücrelerine suçlu gibi girip adamların ağzından laf almaya çalışacaktı. Olaya gerçeklik katmak için hücreye sokulmadan önce kendisine işkence yapılmasına bile razı oluyordu. Sonunda, Fu-Chaw hayatta kalabilmeyi başarmıştı. O devirde çok

düşman edinmişti. Neyse ki adamlar kinlerini kusamadan ölüp gidiyordu.

Fu-Chaw işinden hoşlanmıştı. İşkence görürken işkenceciliğe başladı. Şartlara uyum sağlama yeteneği harikaydı. Meslektaşlarının uğraşmayı göze alamadığı hamile kadınlar, çocuklar, yaşlılar ve yaralılar gibi tiplerle ö ilgilenir olmuştu. Ölüm kampanyasının sonunda, teğmen rütbesini elde etti.

Önce kıta Çini'nde, sonra Formoza'da Haber-alma Servislerinde çalıştı. Pekin hükümetinin başlarına ödül koyduğu bir düzine adamın listesi eline geçtiği gün yabancı bir ülkede görevlendirilmek istedi. Bu işten, iyi bir yer edinmiş ve 5000 dolar para kazanmıştı.

Malko, düşüncelerine ara verip binbaşıya döndü:

— Amiral Mills bana dosyalarınızın arasında tercüme edilmesi imkânsız esrarengiz bir belgeden söz etti.

Fu-Chaw kollarını yana kaldırarak gülümsedi:

— Oh, belgenin esrarengiz bir yanı yok. Çevirisini ben yaptım. Sizin gibi değerli birinin buralara gelmesine değmeyecek kadar değersiz bir şey.

— Buraya özellikle belge için gelmiş değilim, dedi Malko.

Bir sessizlik oldu. Fu-Chaw gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu. Malko saldırıya geçti:

— Yine de bu değersiz belgeye bir göz atmak isterdim.

Binbaşı tek söz etmeden koltuğundan kalktı, masasına gitti. Çekmeceden çıkardığı dosyayı Malko'ya uzattı.

— İşte, sizi ilgilendiren dosya. Fakat bir yararı olacağını sanmıyorum...

Belgenin baş tarafında F.B.İ. yazısı vardı. Sol boşluğa da kırmızı kalemle X-100 kodu konmuştu.

Yani, A.B.D.'de meydana gelen ve sorumlu bir ajan tarafından varlığı saptanmış olayı belirleyen kod numarası.

Dosyanın en üstünde bulunan kâğıtta, James Bozant adında, San Francisco, 2549 Foster Avenue'de oturan on dört yaşındaki bir gazetecinin ifadesi bulunuyordu:

"Foster Avenue'de 3403 no'lu üç katlı bir evin merdivenlerinden iniyordum, birden ayağım takıldı düştüm. Bu arada elimdeki paraları da düşürdüm; bir yirmi beşlik, beş de nikel beşlik. Paraları toplarken nikellerden biri ortadan ikiye ayrıldı. İçinde, yabancı harflerle yazılmış bir mikrofilm parçası vardı. Sık sık sinemaya gittiğim için bunun ne olduğunu anladım. Hemen F.B.I.'a telefon ettim ve söz konusu parayı onlara verdim. Bütün bildiğim bu kadar."

ifade, 13 Temmuz günü imzalanmıştı.

Malko ikinci kâğıdı, F.B.I.'ın raporunu okudu bu kez. Mikrofilm büyütüldüğünde Çin alfabesiyle yazılmış satırlar ortaya çıkmıştı. Yazının anlamı araştırılırken, F.B.I. da iki parçalı nikel paranın nereden geldiğini araştırmaya koyuldu.

Sonuç sıfırdı. 3403, Foster Avenue'de oturanların hepsi sorguya çekilmiş, parayı son veren müşterinin bütün geçmişi araştırılmıştı. Altı ay sonra ve bir yığın soruşturmaya rağmen F.B.I. hâlâ aynı noktadaydı. Beşlik nikel para çok kullanılan ve piyasada çok bulunan bir türdü. Bu nedenle izini kovalamak imkânsız olmuştu, iki parça bir araya getirildiğinde, hilenin anlaşılması çok güçleşiyordu. Gazeteci düşmemiş olsaydı, bu gün para hâlâ piyasada dolaşıyor olacaktı kuşkusuz. F.B.I. paranın yanlışlıkla piyasaya sürüldüğüne inandı. Nerede ve nasıl olduğu belli değildi, iki milimetre kalınlığı, on iki milimetre çapı olan bir paradan kim kuşkulanabilirdi?

Paranın içindeki yazı da ayrı bir bela oldu. C.I.A. ve F.B.I.'ın en iyi şifre uzmanları altı ay yazı üzerindç çalıştılar ve hiçbir sonuç alamadılar. Adamlar beceremeyince bu kez makinelere başvurdular. C.I.A.'nın elinde "akla ne gelirse gelsin" her konuda Rusçadan dört dakikada çeviri yapan bir makine vardı. Fakat, mikrofilmin içeriği karşısında kilometrelerce anlamsız şeritler vermekten başka bir işe yaramadı. Yazıda belli bir şifre kullanıldığı ortadaydı, gelgelelim kimse çözmeyi başaramadı.

Sonunda, ne olur ne olmaz diye dosya Fu-Chaw'a verildi. O da kendine göre bir çözüm getirdi. Yazılar güya, Çin'de hâlâ faaliyetini sürdüren "Beyaz Zambak" adlı gizli bir topluluğun kullandığı harflerle yazılmıştı. Ayrıca, paranın çok uzaklardan, Singapur ya da Hong Kong'dan geldiğini ileri sürmüştü. Fu-Chaw'ın Çin'e düşkünlüğünü bilen Amerikalılar kendisine teşekkür edip, çevirideki yetersizliğini birtakım hayallerle örtbas etmeye çalıştığını düşünmüşlerdi.

Malko mikrofilmin büyütülmüşünü incelemeye koyuldu.

Harfler tuhaf bir biçimde yerleştirilmişti. Sayıları 56 idi ve her kenarında 14 harf bulunan bir kare biçimi oluşturuyordu. Karenin her köşesinde bir başka harf vardı. Karenin içinde sekiz köşeli üç işaret göze çarpıyordu. En ortada, eşkenar dörtgen biçiminde bir çerçevenin içinde başka bir şekil vardı.

Binbaşı Fu-Chaw, Malko'nun incelemesi boyunca hiç sesini çıkarmamıştı. Dosyayı kapatır kapatmaz gürültülü bir biçimde güldü.

— Gördünüz ya, ciddiye alınacak hiçbir yanı yok.

Malko gözlerini adamın gözlerine dikti.

— Fakat binbaşı, bunun çok karmaşık biçimde

hazırlanmış bir haberleşme örneği olduğu ortada değil mi?

Fu-Chaw ellerini havaya kaldırdı.

— Çinliler çoğunlukla karmaşık ve çocuksudurlar. "Beyaz Zambak" topluluğunun üyeleri yıldızlarla ilgili dinsel bir yazı yazmışlar; yazının herkes tarafından anlaşılmasını önlemek için de görünümünü biraz karıştırmışlar...

— Anlıyorum, anlıyorum, dedi Malko.

Siyah gözlüklerinin ardından, Çinlinin hiçbir hareketini kaçırmıyordu. Sorularından sıkılmış bir hali vardı. Üst dudağının üzerinde küçük ter damlacıkları belirmişti... Bu da, sorulara devam etmek için yeterli bir nedendi.

— Yaptığınız tercümeden, daha doğrusu tercümenin doğruluğundan eminsiniz, değil mi?

— Kesinlikle.

Bu kez Fu-Chaw gözlerini kırpıştırmayı unutmuştu.

Malko, adamı kıstırdığını farketti. ilgilendiği konudan ayrılmamaya özen göstererek konuşmayı başka tarafa çeker gibi yaptı:

— Batı kıyüarındaki sarı ırk arasında komünist hücreler bulunuyor mu?

Fu-Chaw, şeytanı atlatmış gibi Malko'ya baktı:

— Bilmiyorum. Tijuana'daki orospulardan San Francisco'nun en zenginlerine kadar, Çinli toplumun her kesiminde habercilerim bulunur. Aldığım bilgilere göre, komünist sempatizanların bulunduğu bir gerçek. Fakat tehlikeli değiller, çünkü örgütleri yok. Böyle bir şeye başvurdukları takdirde ilk gemiyle Hong Kong'a gönderileceklerini bilirler. Zaten F.B.I. bunları yakından izlemektedir ve şüpheli ya da tehlikeli her kişi için fiş açmışlardır.

Malko sabırla dinliyordu.

— Yine de, Pekin'e bağlı gizli servisleri olması gerekir.

Fu-Chaw tedirgindi. Sesini alçaltarak:

— Elbette, dedi. Adı da... Lien-lo-pou.

Bunu öyle hızlı söyledi ki, Malko tekrarlatmak gereğini duydu.

Gözlüklerini çıkarmış, altın rengi gözlerini Çinlinin çipil gözlerine dikmişti. Canı sıkkındı adamın. Koltuğunda biraz kıpırdandı. Malko konuyu değiştirdi.

— Bu belgeyi almak isterdim. Sizce bir sakıncası var mı?

Fu-Chaw içtenlikle atıldı.

— İsterseniz bütün dosyayı alın. Burada fazlalık ediyor zaten.

Malko ayağa kalktı, elini uzattı. Bir kez daha, avuçlarının içinde bir denizanası tutuyormuş gibi oldu.

Geriye soracağı tek soru kalmıştı.

— Amiral Mills bana, bu belgenin tercümesiyle uğraşan Jack Links diye birinden söz etmişti. O da sizin hesabınıza çalışıyordu, değil mi?

Binbaşı, hayır anlamına başını salladı.

— Amerikalılar kendi yetenekleri dışında kimseye itimat etmezler. Belgeyi tercüme etmeme rağmen, C.I.A. belki başka bir anlamı da vardır diye, kendisini daha önceden tanıdığım Jack Links'e başvurdu.

— Tabii, o da bir şey bulamadı, değil mi?

Fu-Chaw şaşırdı.

— Nasıl, Mills size anlatmadı mı? Zavallı Jack öldü. Kalp krizi geçirdi. Çok yorgundu. Yine de, böyle genç yaşta ölmek hiç hoş değil.

Bu sözler üzerine Malko Fu-Chaw'dan ayrıldı. Binbaşı kendisini geçirmeye gelmedi. Gözlerinden uyku akıyordu. Malko parka gidip kiraladığı arabayı aldı, Sunset bulvarından havaalanına gitmek için Harbor Freeway'e yöneldi. Los Angeles'da yapacağı bir iş kalmamıştı. Fakat dalgındı, özel gö-

revlerle uğraştığı uzun yıllar ona rastlantılardan sakınması gerektiğini öğretmişti. C.I.A.'nın şifre uzmanları başarısızlığa uğrayınca, örgütün aklına San Francisco'da oturan Jack Links adında biri gelmişti, ömrünün yaklaşık kırk yılını Çin'de geçirmiş olan Jack birçok lehçe konuşabildiği gibi yazmasını da öğrenmişti. Gelgelelim, damdan düşercesine bir ölüm, belgenin çevrilmesini engellemişti. Tabii, bütün bunların "salgın'la hiçbir ilgisi yoktu ve Amiral Mills bu gibi şeylerle vakit geçirdiğini görse kıyametleri koparırdı.

Malko bir şeyler hissediyordu. Hissettikleri şimdilik belli belirsiz ve bölük pörçüktü, fakat başlangıç için yeterliydi. Salgın San Francisco'da ortaya çıkmıştı, Jack Links o kentte oturuyordu, mikrofilm orada bulunmuştu. Bütün bunlar biraz fazla rastlantıydı...

Sonra, Fu-Chaw kendisine çevrilmesi için verilen belgeden dostu Jack Links'e neden söz etmemişti?

Oto yolda saatte 140 km. hızla giden Malko, birden Jack Links'in ölümüyle ilgilenmeye karar verdi.

Malko, kendisini San Francisco'ya götüren Boeing 727'de, daha hoş düşüncelere yöneldi. Havaalanına Lili'yi bulabileceği bir saatte inecekti. Araştırmalarına ertesi gün başlayacağı için, vicdanı rahattı.

Boeing alana indiğinde saat 8.27 idi. Malko, bitmek tükenmek bilmez koridorlardan hızla geçti. Lili, Hertz bürosunda yoktu. Onu, kırmızı Mustang'in içinde oturur buldu. Malko'yu sevecenlikle öpüp sordu:

— Yorgun musun? Bizde balıkçılara yaptığımız gibi her tarafına masaj yapabilirim.

Üzerinde Çin tarzı bir elbise vardı. Üstünü değiştirmeye eve gitmemek için elbiseyi sabahtan yanına aldığını açıkladı.

— Peki, ya büyükbaban? diye sordu Malko. Gece çıkmana kızmıyor mu?

— Oh, hayır! Kendisine çok kibar ve zengin birisiyle tanıştığımı söyledim. Memnun oldu. Yalnız, hemen çocuk yapmamamı tavsiye etti...

Akşam yemeği için Mason Street'deki bir Çin lokantasına gittiler. Malko, Lili'yi çekici bulmaya başlamıştı.

Yemek süresince Malko'yu kuşkulu bir gözle izledi hep.

— Yorgunsun sen. Dansa gitmeyelim. Sana masaj yapacağım.

Malko kabul etti. Otele döndüklerinde Lili Malko'yu soyup çırılçıplak yüzükoyun yatırdı. Kendi de soyunmuş, üzerinde sadece külotu ve sutyeni kalmıştı. Parmakları sırtında dolaşırken, Malko Jack Links'in ölümünü düşünüyordu. Bundan bir şey elde etmesi çok güçtü, fakat şu an için tek ipucuydu.

Birden düşünceleri kayboluverdi. Masaj etkisini gösteriyordu. Lili, göğüslerinin ucuyla sırtını gıdıklıyordu şimdi... O andan itibaren Malko, C.I.A. için kayıp sayılabilirdi.

Lili'nin sıcak vücuduna sarılarak, neden sonra uykuya daldı.

Gözlerini açtığında Lili'yi aradı. Genç kız ortalıkta yoktu. Saat dokuz olmuştu. Masanın üzerinde Fransızca yazılmış bir not vardı:

"iyi uyu. Seni rahatsız etmekten çekmiyorum. Eğer istersen, Hertz'den telefonla ara beni. LİLİ."

Malko bunca incelik beklemiyordu genç kızdan. Şu an yanında olmasını isterdi. Lili'nin pürüzsüz sıcak vücuduna alışmaya başlamıştı.

Bir de başında şu bela olmasaydı...

V. BÖLÜM

Malko, bir süre bakışlarıyla uçan bir martıyı izledi. Karşısındaki kadının kalın bir sesi vardı. Üzerinde soluk bir blucin ve dizlerine kadar inen bir kazak bulunan, cüce denebilecek boydaki bu kadından böyle kalın bir ses çıkması korkunçtu. Tozlu koltuğa dikkatlice ilişmiş olan Malko, alpaka takımını kirletmemeye özen göstererek kadını dinliyordu.

Cüce kadının adı Alicia Döner idi. Jack Links'in ev sahibesi ve dostuydu. Antikacı dükkânı, Jack'in oturduğu katın altındaydı.

Malko'nun üçüncü gelişiydi bu. Jack'in ölümü normal görünüyordu. Aralarında bir doktor ve birçok polis bulunan otuza yakın tanık vardı. Otopsi raporunda ölüm nedeni kalp krizi gösterilmiş, fakat kalp krizinin nedeni belirtilmemişti. Yaşlılık ya da yorgunluk olabilirdi.

— Jack'in iyi dostu olduğunuzu söylediniz ama, sizi hiç görmedim ben, dedi kadın.

— Uzakta, New York yakınlarında oturuyorum. Fakat, Jack'i görmeyi çok isterdim...

Kadın gözlerinden süzülen yaşı sildi.

— Çarşamba gelseydiniz görebilirdiniz...

Malko'nun gözlerinde bir şimşek çaktı.

— Çarşamba mı? Fakat, Jack salı günü öldü.

— Olamaz. Çünkü salı gecesi dairesinde gürül-

tüler duydum. Hatta, yere bir şey düşürdü...

— Aşağı yukarı saat kaçtı?

— Gece yarısı olmalıydı. Eve yeni dönmüş ve televizyonda K.G.H.V. istasyonunu açmıştım. Bir şov vardı.

Kadının verdiği saatten tam iki saat önce, Jack Links otuz tanığın önünde ölmüştü. Malko'nun bulduğu ilk ipucuydu bu.

— Bakın Alicia, dedi Malko. Jack Links'in yaşadığı yeri görmek beni çok memnun ederdi. Beni dairesine götürür müsünüz ?

Kadının yüzünde bir sevinç belirdi.

— Elbette.

Bu sırada kapının zili çaldı ve içeri genç bir çift girdi.

— Şuradaki "early American" masayı istiyoruz, dedi adam.

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Dairenin anahtarını bana verin. Siz de birazdan gelirsiniz.

Sonra gülerek ekledi.

— Hem, ayrı ayrı çıkmakla dedikoduları önleriz...

Daire, iki oda, bir mutfak ve bir banyodan oluşuyordu. Malko önce bir yatakla bir komodinin bulunduğu odaya göz attı. Her şey yerli yerindeydi. Mutfak ve banyoda da bir şey yoktu. Diğer odada bir kitaplık ve bir masa vardı.

Malko süratle mobilyaları inceledi. Her şey düzenliydi. Masanın çekmeceleri kilitli değildi. İçlerinde önemsiz kâğıtlar vardı. Ya ev daha önceden araştırılmıştı, ya da Jack Links kıymetli belgeleri başka bir yere gizliyordu.

Malko daireden çıkmaya hazırlanırken kadın göründü.

— Göreceğimi gördüm, dedi. Artık çıkabilirim.

Kadının yüzündeki üzüntülü ifadeyi farkedince

ekledi:

— Fakat, biraz çene çalmak için sizinle birer çay içersek memnun olurum...

Birden kadın, Malko'nun gözden geçirdiği çalışma masasına yaklaştı.

— Jack öldüğüne göre, para saklayıp saklamadığını kontrol etmem yerinde olur.

— Para mı? diye sordu Malko şaşırarak. Bankada hesabı yok muydu?

— Vardı elbette. Ama, bankaya gitmekten hoşlanmazdı.

Elini masanın altına soktu. Kuru bir tıkırtı duyuldu ve aynı anda yaylı, çok ince bir çekmece ortaya çıktı.

Malko merakla yaklaştı. Alicia Doner gülümsüyordu.

— Bu çekmece ikimizin arasında bir sırdı, dedi. Masayı ona ben satmıştım. Bilirsiniz yüz yıl önce bütün masalarda gizli çekmeceler bulunurdu.

Çekmecenin dibinde bir demet on dolarlık vardı. Bir de kapalı büyükçe bir sarı zarf. Alicia zarfı aldı. Malko, omuzundan eğilip baktı. Washington'dan geliyordu.

Cüce kadın kararsız bir biçimde zarfı elinde evirip çevirdi. Malko, kararlı bir tavırla zarfı aldı.

— Bunu polise vereceğim, dedi. Nasıl olsa, yolumun üstü. Belki önemli bir şeydir. Saklayacak olursanız başınıza iş açarsınız.

Malko'nun altın sarısı gözlerinden etkilenen kadın sesini çıkarmadı.

Birlikte dükkâna indiler. Malko kadının uzattığı çayı aldıktan sonra sordu:

— Hayatının son saatlerinde Jack ne yapmış olabilir, bir fikriniz var mı?

Kadın bir an düşündü.

— Bana, salı günü elbisesini değiştirmek için temizleyiciye gideceğinden söz etmişti. Her hafta

yapardı bunu.

Jack'in temizleyicide elbise değiştirme alışkanlığından söz etti.

Malko çayından son bir yudum daha alarak, acele bir işinin olduğunu ileri sürüp izin istedi. Kadın kendisini kapıya kadar geçirdi.

— Arada bir uğrarsanız sevinirim.

Malko uğrayacağına söz verip yaya olarak uzaklaştı. Arabasını "Trident"ın otoparkına bırakmıştı. Körfeze bakan terasta bir şeyler içmeye karar verdi.

Bir an, Lili'nin yanında bulunmayışına canı sıkıldı. Genç kız şu an havaalanında çalışıyordu ve saat onda buluşacaklardı her günkü gibi. O akşam Lili bir sürprizle karşılaşacaktı. Malko, genç kızın hoşlandığı krokodil ayakkabıları almıştı. Odasındaydı şimdi. Lili'nin ne kadar sevineceğini şimdiden görür gibiydi.

Bir votka-tonik ısmarladı. Teras hemen hemen boştu. Kadehi boşaldığı sırada bara bir kadın girdi. Bir Çinliydi. Fakat çoğu gibi, ufak tefek, yassı yüzlü değildi bu. Boyu yaklaşık 1.70 vardı. Nefis vücuduna pahalı bir terzi elinden çıktığı belli olan şantung bir döpiyes geçirmişti.

Çıkık elmacık kemikleri, zümrütü andıran iri yeşil gözlerini çevreliyor, koyu uzun saçları omuzlarına dek iniyordu.

— Harika bir kadın, diye mırıldandı Malko.

Bu ani görüntüyle büyülenmiş gibiydi genç adam. Kadın bir masaya oturdu. Malko gözlerini kadının yuvarlak kalçalarından alamıyordu. Midesi karıncalanmaya başlamıştı. Hayalinde yaşattığı bir tipti bu: Beyaz bir kadının ölçüleriyle doğulu bir kadının dişiliğine sahip bir yaratık! Kuskusuz aradığı tipte kadınlardan milyonlarca vardı, ama hepsi Çin'deydi.

Malko'nun ısrarlı bakışlarından hiç de raha sız

olmayan Çinli dilber, domates suyu ısmarladıktan sonra bakışlarını boşluğa çevirdi.

Olabilirlik hesaplarına göre, % 99 bir randevusu vardı. Malko, ne olur ne olmaz diye ikinci votkayı ısmarladı.

Umut umuttur...

Diğer tarafta Lili vardı. Aslında Malko kendini biraz suçlu hissediyordu. Fakat, bu kadın nefis bir yaratıktı. Zaten, onunla ilişki kurması milyonda bir şanstı.

Yirmi dakika ve iki votka boyunca gelen giden olmadı. Çinli dilber arada bir kapıya bakıyordu. Birden, ayağa kalkıp telefon kabinlerine doğru gitti. Malko da peşinden fırladı hemen. Bu sırada içgüdüsüyle hareket ediyordu. Çinli dilber ahizeyi almak üzereyken yanına yaklaştı.

Yumuşak bir hareketle parmaklarının ucundan tutup elini dudaklarına götürdü.

— Hanımefendi, beklediğiniz kişinin gelmeyişine çok sevindim. Böylece sizinle tanışmak zevkine ulaştım.

Birden kadının donuk bakışlarıyla duraksadı. Yeşil gözlerinde en ufak bir ifade yoktu.

— Telefon etmeme izin verecek misiniz? dedi buz gibi soğuk bir sesle. Yoksa bağırayım mı?

Bazı yıldızlar anlaşamazmış. Malko gülümseyerek eğildi ve masasına döndü. Biraz sonra Çinli de geldi, masaya para bırakıp bardan çıktı. Malko birkaç dakika bekledi, sonra hesabı ödeyip çıktı.

Dışarıya adımını attığı anda içini bir sevinç kapladı. Beyaz spor bir arabanın önünde eğilmiş olan Çinli dilber patlak lastiği değiştirmeye çalışıyordu.

— Yardım etmeme izin verir misiniz ?

Genç kadın bir an tereddüt etti, sonra doğrularak:

— Nasıl isterseniz, dedi.

Elbisesinin kirlenmesine aldırmaksızın kendini yere attı Malko. Kriko yerinde değildi. Malko işi uzatmaya karar verdi. Genç kadının yumuşamış sesi duyuldu:

— İnceliğinize diyecek yok...

Beş dakika sonra lastik değiştirilmiş ve kırk yıllık dostmuş gibi konuşmaya başlamışlardı. Çinli dilberin adı Laureen idi.

— Akşam yemeğini birlikte yemek isterdim, dedi Malko. Kentin yabancısıyım ve sizin iyi bir rehber olacağınızdan eminim.

Genç kadının dudaklarında bir gülümseme belirdi.

— Ailem çok tutucudur. Akşamları çıkamam. Doğu terbiyesiyle yetiştirildim, anlıyorsunuz ya.

— öyleyse, Mark Hopkins'de bir kadeh içki içelim.

Başını salladı.

— Bir erkekle tek başıma çıkamam. Herkes görür.

Her şeye rağmen, hiç de bir genç kız görünümü yoktu. Kalçaları ve göğüsleri elbisesinin altından bile nefis hatlar çiziyordu. Malko ısrar etti. Çinli direksiyona geçmişti bile. Bir an tereddüt etti, sonra:

— Benimle gerçekten görüşmek istiyorsanız, buluşabileceğimiz bir yer biliyorum. San Francisco'da bütün aşıklar oraya gider. Golden Gate köprüsünün girişindeki Park Presidio'yu bilir misiniz?

— Evet.

— Lincoln Bulvarın'dan köprüye gelmeden sola sapacaksınız. Biraz yukarda, sağ tarafta manzaraya hakim geniş bir alan vardır. Bütün Pasifik ayağınızın altındadır. Saat sekiz buçuğa doğru sizi orada bekleyeceğim. Fakat fazla kalamam. Şimdilik hoşça kalın.

Gaza bastı, lastikleri öttürerek uzaklaştı.

Malko, yüreği ağzında, arabasına atladı. Bir ipucu ele geçirmiş ve nefis bir güzelle tanışmıştı. Ayrıca, sadık Lili'yi unutmamak gerekiyordu. New York'un soğuğundan sonra buranın sıcağı insana neşe veriyordu. Arabayı otelin garajına bırakıp doğru odasına çıktı. ....**scanned by darkmalt1**

Neşe içinde anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Aynı anda, hareketsiz kalakaldı eşikte.

Masanın karşısındaki koltuklarda sırtı dönük oturan iki kişi vardı.

Kapıyı kapamak üzereyken gözü yabancılardan birinin kulağına takıldı. Olağanüstü belleği hemen çalıştı. Bu kulak ancak, eski dostu ve C.I.A. ajanlarından Milton Brabeck'e ait olabilirdi.

Açık pencere nedeniyle kapının açıldığını duymamışlardı.

Malko usulca yaklaşıp:

— Merhaba! dedi.

Adamlar yıldırım gibi döndüler. Birinin elinde koca bir silah vardı. Malko'yu görünce silahı yerine koydu.

— Ya ateş etseydik? diye sordu ikisi birden.

— Canınıza okurlardı o zaman.

El sıkıştılar.

istanbul'da birlikte çalışan ekip yeniden bir araya gelmişti.

— Buraya geldiğinize memnun musunuz? diye sordu Malko Chris'e.

— Eh, elbette! dedi ajan.

Zavallı Chris'in felaket bir karısı vardı. Günde on beş saat uyur, sonra hiç uyumamış gibi bir karış suratla çocuğun canına okurdu.

— Sizden istediklerim var, dedi Malko. işi gizli yürüteceksiniz. Ayrı ayrı Chinatown'a inecek ve bölgedeki bütün temizleyicilerin adreslerini çıkaracaksınız. Yalnız,Çinli temizleyicilerin.

— Sonra ne olacak? diye sordu Milton. Havaya

mı uçuracağız?

— Hayır. Siz dükkânları belirleyin yeter.

— Yazık! dedi ikisi birden. Odalarımız sizinkine bitişik. Bir yavru getirecek olursanız fazla gürültü yapmayın. Başınızın dertte olduğunu sanıp içeri dalabiliriz.

Malko böyle bir ihtimalin çok uzak olduğunu söyleyerek ikisini de savdı.

Yalnız kalınca özel çantasını çıkarıp açtı, gizli bölmeden silahını aldı ve yatağın üstüne koydu. Ajanların hakkı vardı.

Sonra, Jack Links'in evinden aldığı sarı zarfı çıkardı ve açtı.

Bir C.I.A. yetkilisinin imzaladığı bir haber vardı içinde.

Jack Links'den ekte bulunan belgeyi tercüme etmesi isteniyordu. Mektuba ilişikte de Malko'da bulunan belgenin iki örneği vardı.

Links şifreyi çözmeye fırsat bulamamıştı. Bulsaydı çözecekti. Şimdi, Malko'nun C.I.A.'nın tercüme makinelerinden daha işe yarar bir şifre çözücüsü bulması gerekiyordu...

Bu arada, telefonla polis şefi Richard Hood'u aradı. Salgının devam edip etmediğini öğrenmek istiyordu.

Telefon memuresi sesi boğuk birini bağladı. Hood'un ağzında bir puro bulunmalıydı. Anlaşılmaz bir sesle konuştu.

— İş gitgide berbatlaşıyor. Kentin namuslu vatandaşlarından dünkü katilleri bırakmamızı isteyen mektuplar alıyoruz, dostum.

Malko telefonu kapadı. Beynini boş yere zorluyordu. Dürüst insanların bir anda komünist olmalarını bir türlü anlayamıyordu...

Amiral Mills'i durumdan haberdar etmesi gerekiyordu. Telefon rehberini alıp "Californian Trust Investment" ın adresini aradı.Market Street, 2026.

Şirket aslında C.I.A.'nın "yarı gizli" şubelerinden biriydi ve Washington'un örtülü ödeneğiyle çalışırdı. Malko gibi "kara" ajanlar aradıklarını bu adreste bulabilirlerdi: para, silah ve özellikle emin bir telefon görüşmesi.

Market Street'deki 2026 no'lu bina kırmızı tuğlalı, on beş katlı bir yapıydı. "Californian Trust Investment" binanın altıncı katında bulunuyordu.

Bir sekreter Malko'yu müdüre götürdü. Müdür, Malko'nun San Francisco'ya gelişinden haberdar edilmişti. Kimliğini gösterdikten sonra, bütün bina emrine verildi.

Otomatik telefon aracılığıyla hemen Washington'a bağlandı. Mills karşısındaydı:

— Durum nasıl? Yeni bir şeyler var mı? Yardımcılarınızı gönderdim.

Malko, böyle belalı bir işte iki ajanın varlığı, mantar tabancasının kaplan avında sağlayacağı faydadan farksızdır diyecek oldu amirale, fakat sustu. Şimdilik bir ilerleme olmadığını bildirdikten sonra:

— Binbaşı Fu-Chaw'ın dosyasını görmek isterdim, dedi.

— Fu-Chaw'ın mı? Niçin?

— Emin olmak için. Hiçbir ihtimali gözden kaçırmak istemiyorum.

Hangi konuda olursa olsun C.I.A.'dan kuşkulanılmasını sevmezdi amiral. Prensip meselesi.

Fakat Mills aptal değildi. Nitekim, telefonda patladı:

— Size bu meseleyle zaman kaybetmemenizi söylemiştim. Fu-Chaw ile uğraşmayı bırakıp "salgın" işiyle ilgilenin.

Malko fırtınanın geçmesini bekledi.

— Dinleyin amiral, içimde bir önsezi var ve sonuna kadar gideceğim. Bunun dışında da elimde inucu yok. F.B.I.'ya işini ben öğretecek değilim.

Fu-Chaw'dan tuhaf bir izlenim edindim. Jack Links'in de cinayete kurban gittiğini sanıyorum.

Yaptığı araştırmadan ve Alicia Doner'dan söz etti; Jack'in ölümünden sonra evinin arandığını anlattı.

— Siz delisiniz, dedi amiral. Fu-Chaw emin biridir.

— Eğer yanılırsam, bedelini bana ödeyeceğiniz 50.000 dolardan kesersiniz...

— Böyle bir şey söz konusu olamaz. Bana sonuç lazım. Başkan çok tedirgin. Bu insanlar...

— Bu insanların hepsini toplumdan uzak bir kampta toplamalı. Daha önce de çok yapılmıştı...

— Baksanıza, yoksa siz de...

— Yok, yok, diye sözünü kesti Malko. Şaka ediyordum...

Bu konuşmadan sonra otele dönüp üstünü değiştirdi. Lili ile olan randevusunu iptal etmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Saçlarını taradı, dişlerini fırçaladı ve her ihtimale karşı dudaklarındaki ruj izlerini silmek için yanına bir mendil aldı. Laureen ile olan randevusuna yetişmek için ancak vakti vardı.

Yavaş yavaş California Street'den yukarı çıktı. San Francisco'nun ışıkları bir masal havası yaratıyordu. Park Presidio bulvarına geldiğinde, Golden Gate'e gidecekmiş gibi sağa saptı.

Para gişelerine gelmeden önce sola ayrılan bir yol, çevresi demir parmaklıklarla çevrili bir parka uzanıyordu: V. orduya ait "arazi". Halka açık parkın içinde sağa sola serpiştirilmiş binalar bulunuyordu.

Yarın kenarından ilerleyen yolu bir mil kadar izledi. Her on metrede bir "Askeri arazi-Piknik yapılmaz" levhaları bulunuyordu. Sonunda, yarın dik yamaçlarına doğru genişleyen bir alana ulaştı. Çevrede hiç araba yoktu. Malko, arabasını denize

karşı park etti. Manzara nefisti. Sağ tarafta Golden Gate ışıl ışıldı. Tam karşıda, Santa Rosa'nın ışıkları parıldıyordu. Köprünün üstü ışıklı bir yılanı andırıyordu.

Köprünün ötesinde Pasifik'in koyu gölgesi uzanıyordu. On bin kilometre uzakta da Japonya vardı...

Çevre sessizdi. Gerçekten sevgililerin buluşabilecekleri uygun bir yerdi. Romantik ve sessiz. Çevresi beyaz korkuluklarla çevrilmiş olan alanın ön kısmı denize önce tatlı bir meyille iniyor, korkulukların sınırladığı meyilden sonra kayalar düz duvar gibi dimdik denize uzanıyordu.

Malko bir motor sesi duydu ve saatine baktı: tam 8.30. Çinli dilber dakikti.

Gürültü arttı. Malko, dikiz aynasında siyah bir kütlenin yaklaştığını gördü. Birden, korkunç bir biçimde arkadan çarptı. Mustang havalandı.

ön koltuğa yapışan Malko beyaz korkulukların 1800 kiloluk arabanın altında parçalandığını hissetti. Mustang boşluğa çıktı, ön camında deniz belirdi.

Araba şimdi meyilden aşağı iniyordu. İçgüdüsel olarak direksiyona yapışmış olan Malko, kendini yamaçtan aşağı yuvarlanan bir kartopuna benzetti.

Ezilen saçların çıkardığı bir gürültü oldu ve bütün camlar bir anda parçalandı. Araba ters dönerek bir an 200 metrelik uçurumdan önceki son korkuluklara yaslandı. Boşluğa kaymadan önce bir süre dengede kaldı. Malko var gücüyle kapıyı omuzladı. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Aynı anda, araba uçuruma kayarken Avusturyalı da kendini dışarı attı. Bir mucizeydi bu. Parmaklarını toprağa geçirmiş, kımıldamadan yüzükoyun yerde yatıyordu. Yuvarlanan arabanın kayalara çarparken çıkardığı gürültüler nihayet kor-

kunç bir patlamayla son buldu.

Uçurumun dibinden sarı bir alev yükseldi. Mustangkumsalda yanıyordu. Malko yavaş yavaş aklını başına topladı. Kımıldamamaya karar verdi. Yarın tepesinden gözleyen birisi varsa, boş yere bir el bombası ya da ona benzer bir şeye hedef olmanın gereği yoktu şu an. Nasıl olup da hayatta kaldığına hâlâ inanamıyordu. Araba bir an korkuluklara takılı kalmasaydı şimdi aşağıda tavuk gibi kızarıyor olacaktı. Arabasını böylesine güçlü iten, takviyeli bir kamyonet olmalıydı. Temiz bir iş ve güzel bir aşk randevusuydu.

Bu düşünceyle öfkelenen Malko yukarı doğru tırmanmaya başladı. Yangın birçok kişinin dikkatini çekeceğinden kendisini itenler polisle karşılaşmamak için gitmiş olmalıydılar.

Mustang'ı park ettiği yere ulaşması on beş dakikasını aldı. Elbisesi rezil olmuş, yüzü toz toprak içinde kalmıştı. Sol kolu,hareket ettirdiğinde ağrıyordu. Birden, duyduğu sesle kendini beyaz korkulukların arkasına attı.

Bu sırada bir polis arabasıyla bir itfaiye arabası geldi. Malko çalılıkların arkasına gizlendi. Üç yüz metre aşağıda yanan Mustang'ı farkeden polislerle itfaiyecilerin konuşmaları belli belirsiz Malko'ya ulaşıyordu.

— Belki içinde biri vardır, dedi bir itfaiyeci.

— Gidip bakalım. 100 metre aşağıda, sahile inen bir patika var. Biraz diktir ama, başka çare yok. Park Presidio'dan dolanmamız yarım saatimizi alır.

Üç itfaiyeci kiloluk yangın söndürücülerle aşağı doğru koşmaya başladılar.

Malko, düşündükçe öfkeleniyordu. Laureen'in randevusundan hiç kuşkulanmamıştı. Çünkü ilk başta kadın onu kovalamış, sonra da sözümona yardıma ihtiyacı olmuştu. Kendisi de, kibarlığı ve

kadının çekiciliğine karşı koyamayışı nedeniyle yemi yutmuştu.

öfkeyle gizlendiği yerde doğruldu.

— Ne oldu size böyle? dedi bir polis kuşkulu bir tavırla.

— Ayağım gaza kaydı ve araba ileri fırladı, diye açıkladı Malko.

Diğeri pek inanmışa benzemiyordu.

— Bilerek yapmadığınızdan emin misiniz? Sonra, burada saat 20'den sonra park etmek yasaktır.

işte Çinlinin hesap ettiği bir ayrıntı daha. Böylelikle Malko'nun burada tek başına olacağından emindi.

— Evet, bilhassa yaptım, dedi Malko. Arabanın uçup uçmayacağını merak etmiştim...

Konuşma orada son buldu. Avusturyalı kendisini otele götürmelerini istedi.

Mark Hopkins'e dönerlerken polis arabasında kesin bir sonuca vardı Malko: Çinli dilber ya çok şakacıydı ya da Jack Links'in ölümü sanıldığı kadar doğal değildi. Artık, atacağı adıma çok dikkat etmesi gerekiyordu.

Güzel Çinliyle ilgilenmek için sabırsızlanmaya başlamıştı, özellikle yeni bir randevu almak konusunda. Bu kez, Chris Jones ile Milton Brabeck'i gönderecekti. Böylesine güzel bir kızla buluşmaktan onlar da hoşnut kalacaklardı. Tatlı Lili'ye sadık kalmamakla hata işlemişti. Neredeyse, Tanrı tarafından cezalandırıldığına inanacaktı...

Saat henüz ona gelmemişti. Lili ile olan randevusunu kaçırmamıştı...

Kolu ve ensesi soyunmasını zorlaştıracak kadar ağrıyordu. Sıcak duştan sonra bile, hâlâ cendereden geçmiş gibi hissediyordu kendisini. Ajanlar yan odalarda uyuyordu. Olayı ertesi gün anlatırdı onlara. Saat tam on buçukta telefon çaldı: Arayan Lili idi.

Biraz sonra odaya girdiğinde Malko'yu görünce bir çığlık attı: Avusturyalının yanağı çürümüş, elleri çizik içinde kalmıştı.

— Bir kaza geçirdim, dedi. Mustang yok oldu. Az daha ben de yok oluyordum.

Genç kız yumuşak bir hareketle Malko'nun sarındığı havluyu açtı, vücudunu santim santim kontrol etti. Yumuşak elleri okşar gibi teninde dolaşıyordu. Bir süre sonra tüm yorgunluğu uçup gitmişti.

— Bir dakika, dedi Malko.

Ayakkabıların bulunduğu paketi Lili'ye uzattı ve uzun tırnaklı zarif parmaklarıyla ambalajı açışını izledi.

Lili, .heyecandan dili tutulmuş gibi ayakkabılardan birini aldı, yanağına götürdü. Sonra kendi - ninkileri çıkarıp yenileri giydi ve aynanın önüne gitti. Malko, böylesine çocuksu bir sevinç ifadesine rastlamamıştı o güne dek. Aynanın önünden ayrılan genç kız yanına geldi, parmaklarının ucuna kalkarak Malko'yu dudaklarından öptü.

— Seni seviyorum, dedi. Bana karşı çok naziksin.

Malko hem duygulanmış hem de sıkılmıştı.

— önemli bir şey değildi, diyebildi. Bu ayakkabılardan hoşlandığını söylemiştin ya!

Genç kız kızardı.

— Evet ama, satın alman için değil...

Malko teşekkürlere bir son vermek için Lili'yi kollarına aldı.

— Bana masaj yap. Her yanım ağrıyor.

Yatağa uzandı. Lili göz açıp kapayıncaya kadar soyunup yanına geldi. Çırılçıplak dolaşmaya bayılıyordu. Fakat bu kez, ayakkabılarını çıkarmamıştı.

Sabahın birinde ikisi de aç olduklarını farkettiler. Otelin gece servisi berbat olduğundan giyinip

caddenin karşı tarafındaki Fairmont'un kafeteryasında salamlı yumurta yemeğe gittiler.

— Artık dönmem gerek, dedi Lili.

Malko içinin burkulduğunu hissetti.

— Benim yanımda uyanmaktan hoşlanmıyor musun?

— Elbette hoşlanıyorum, fakat...

— Gel.

Bu kez, gece nöbetçisinin gözleri önünden ağır ağır geçtiler. Malko, odaya bunca para ödedikten sonra canımın istediğini yaparım diye düşündü.

VI. BÖLÜM

— Bana bıraksalar, Çin mahallesini buldozerle dümdüz eder arabalara park yeri yapardım, dedi Milton Brabeck.

— Buldozeri almışken Çin'i de dümdüz et... New York'taki arabaları da oraya park ettirirdik, dedi Chris Jones.

Saat sabahın sekiziydi ve bu saatte ajanlar, ancak bu kadar fikir ileri sürebiliyordu. Üzerlerinde her zamanki dakron takımları ve yakası ilikli gömlekleri, oturmuş Malko'nun hikâyesini dinliyorlardı.

Brabeck New York'tan getirdiği yeni yeleğiyle pek mutlu görünüyordu. Naylon ve çelik iplikle örülmüş yeleğin beş metreden 45'lik mermisini geçirmediği söyleniyordu. Tek mahsuru on beş, yirmi kilo ağırlıkta oluşuydu ve Brabeck'e bezlere sarılmış mumya görünümü veriyordu. .

— Bu Çinli dilberin bulunmasını istiyor musunuz? diye sordu Milton.

— Evet ama, nasıl?

işte bu soruyu akıllarına getirmemişlerdi ajanlar. Malko'nun uğradığı saldırı onları çileden çıkarıyordu. Amerikalı olmayanlar onlara göre düşmandı. En zavallı Çinli temizleyiciler bile onlar için Doktor Fu-Mançu kaçığından daha tehlikeliydi...

— Temizleyicilerin listesini çıkardınız mı? diye

sordu Malko.

— İşte burada.

Brabeck cebinden, üzerinde yirmiye yakın isim bulunan bir kâğıt çıkardı.

— Güzel. Listedeki dükkânları aranızda paylaşıp tek tek dolaşacak ve Bay Jack Links'in takım elbisesini isteyeceksiniz. Ama, kibarca.

Ajanlar bir an düşündüler, sonra Brabeck sordu:

— Elbiseyi bulunca, dükkân sahibini size getirelim mi?

— Kesinlikle hayır. Başka fikrim var.

Ne olduğunu anlamış gibi ikisi de güldü.

— Sizinle burada buluşuruz, dedi Malko. Şimdi kahvaltı edeceğim.

Jones'un odasındaydılar. Malko ara kapıdan geçmişti. Lili yatağında yatıyordu ve ajanların onu görmesini istememişti. Disipline aykırı buldukları bu gibi durumlardan moralleri bozuluyordu. Ara kapıdan tekrar odasına döndü Malko. Lili uyanmıştı. Malko'nun boynuna sarıldığı anda kapı vuruldu:

— Sabah kahvaltınız.

Lili koşup banyoya saklandı. Malko yatağa girerken "getirin" diye bağırdı.

Yassı suratlı bir Çinli kız tepsiyi masaya bırakıp çıktı. Kapının kapanmasıyla Lili de banyodan çıktı. Üzerine bir havlu almıştı.

— Sakın kımıldama, dedi Malko'ya.

Yatağa taşımak için ağır tepsiyi kaldırdı. Fakat telefonun kablosunu farkedememişti. Sol ayağı takıldı, sendeledi ve bir çığlık atarak düştü.

Tepsi bomba gibi gümbürdeyerek yerde dağıldı. Bir saniye sonra ara kapı hızla açıldı ve Milton Brabeck elinde 357 Magnum, içeri daldı. Kapıldığı heyecanla Lili'nin üzerine yürürken diğer kapı da açıldı ve içeri Jones daldı. Elindeki 38'liğin nam-

lusu Lili'ye çevrilmişti.

Can sıkıcı kısa bir sessizlik oldu. Lili şaşkın, ajanlara bakıyordu. Sonunda Jones mırıldandı:

— Sizi bir an tehlikede sanmıştım, ben... Yani, İstanbul'daki gibi...

Hayal kırıklığına uğrayan ajanlar silahlarını bellerine sokup çıktılar. Lili Malko'nun yanına oturdu:

— Kim bu adamlar? Niçin silah taşıyorlar?

Malko'nun iyice aklı karışmıştı.

— Dostum sayılırlar, diyebildi.

— Kötü kişilere benziyorlardı.

Hayretle Malko'ya bakıyordu.

— Gangster olduğunu niçin daha önce bana söylemedin? Buna rağmen seni yine sevebüirdim. Bundan polise söz etmeyeceğim...

Malko katıla katıla gülmeye başladı.

— Ben gangster değilim ki, güzelim!

Lili'ye bir açıklamada bulunmak gerekiyordu. Daha ağzını açamadan Lili atıldı:

— öyleyse özel dedektifsin?

— Hah, bu oldu işte! Bir tür özel dedektifim. Boşanmak isteyen kişilerle, karılarını takip ettirmek isteyenlerle ilgilenirim.

Lili bu kez hiç şaşırmadı. Kaliforniya'daki özel dedektif sayısı, Fransa'daki eğlence yerlerinin sayısından fazlaydı.

— Oh, ne heyecanlı bir iş. Ben de sana yardım edebilir miyim?

Malko sarılıp öptü.

— Hayır. Sen küçük bir kızsın. İnsanların bazıları kötüdür ve tehlikeli olurlar. Arkadaşlarım bu nedenle silah taşıyor.

— Sen de silah taşır mısın?

— Duruma bağlı bu. Bazen evet. Ama, bundan kimseye söz etme.

Lili ciddileşti.

— Söz veriyorum.

Sonra, banyoya girip giyindi. Çıkmadan önce:

— Bu gece sürpriz yapma sırası bende, dedi.

— Neymiş o? diye sordu Malko.

— Seni evime davet ediyorum. Büyükbabam evde olmayacak. Sana küçük bir eğlence hazırlayacağım, îster misin?

— Anlaştık, dedi Malko. Fakat dokuzdan önce işim bitmez.

— önemi yok. istediğin zaman gel. Adresi biliyorsun. Telegraph Place, 5967 no'lu binanın birinci katı.

. Malko'yu öpüp, anforayı andıran vücudunu kıvırarak çıktı gitti. Malko masaya geçip Amiral Mills'e kısa bir rapor yazmaya koyuldu. Yaptığı masraflar ancak bir rapor eşliğinde geçerli sayılıyordu ve "kaza" sırasında parçalanan elbisesi beş yüz dolar değerindeydi.

Olaylar zincirini sıralayarak düşünüyordu. Jack Links'in evine gittiğini bir tek kişi tahmin edebilirdi: Binbaşı Fu-Chaw. Tabii ev, Jack'in katilleri tarafından sürekli gözlenmiyorsa, ölümün normal kabul edildiği göz önüne alınırsa, bu ihtimal zayıftı.

Kesin olan tek şey vardı: Laureen ile tanışması rasgele olmamıştı. Biraz şansları olsaydı, şimdi San Francisco morgunda yatıyor olacaktı, işte, kazanın yol açtığı normal bir ölüm daha !

Kapı vuruldu.

Malko kalktı ve ihtiyatla kapının yan tarafına çekildi. Bir şarjör merminin tahta kapıyı delip geçmesi hiç de zor olmazdı...

— Kim o?

— Biziz.

Brabeck'in batı şivesini duyunca kapıyı açtı. Ajanların ikisi de karşısındaydı.

— Bulduk onu, dediler bir ağızdan. Adı,

Chong. Grant Street'de çalışıyor.

— Suratsızın tekiydi, dedi Jones. Ama, elimizi bile sürmedik. Sadece Jack Links'in arkadaşları olduğumuzu ve evinde bir temizleyicinin kâğıdını bulduğumuzu söyledik.

— Aman tanrım! dedi Malko. Oldu olacak, C.I.A.'dan olduğunuzu da söyleseydiniz. Jack Links hiçbir zaman temizleyici kâğıdı almazdı...

Ajanlar birbirlerine baktılar.

— Her neyse, dedi Malko. Links evinden sekizde ayrılmıştı; saat onda da öldü. ölümünden önce onu son gören kişi, kuşkusuz temizleyici idi.

Ajanlar on dakika boyunca Malko'yu dinlediler. Sonra, Avusturyalı en buruşuk takımını aldı, paket yaptı ve ajanlarla birlikte çıktı.

Malko müşterilerin arasından sıyrılarak Chong'un tezgâhına yaklaştı ve Çinlinin tam karşısında durdu:

— Jack Links'in bir arkadaşıyım ben. Sizden çok söz ederdi. Sanırım, öldüğü gün sizi görmeye gelmişti.

Çinlinin şakaklarında iki ter damlası belirdi. Ürkek bakışlarla Malko'yu süzdü, sonra ıslığı andırır bir sesle:

— Evet, dedi. Bay Jack çok kibardı... ölmesine çok üzüldüm... Çok yaşlıydı, değil mi?

— Ecel işte, dedi Malko gülümseyerek.

Müşteriler susmuşlardı. Chong, altın dişlerini göstererek gülümsedi.

— Size temizlenecek bir elbise getirdim, dedi Malko. Zavallı Jack'e gösterdiğiniz özenin aynını istiyorum..

Çinli uzatılan paketi, içi yılan dolu bir sepetmiş gibi tiksinerek aldı.

— Akşama hazırlamanız mümkün mü?

Chong, evet anlamına başını salladı. Malko selamlayıp çıktı. Hatıra eşyaları satan bir dükkânın vitrininden Jones ile Brabeck'i farketti. Boyunlarında birer fotoğraf makinesi, sol ellerinde birer çanta vardı. Sağ elleri ise, her ihtimale karşı ceplerindeydi.

Malko dükkândan çıktıktan sonra peşine takıldılar. Taşıdıkları çantaların içinde, özel metalden yapılmış ve monte edilmesi çok kolay makineli tabancalar bulunuyordu...

Chinatown'un kalabalığında, Chris Jones ve Milton Brabeck çok keyifsizdiler. Çevreyi iğrenerek seyrediyorlardı.

Malko'nun peşinden California Street'e kadar çıktılar. Caddenin köşesinde, kırmızı boyalı bir Çin evi vardı. Onu gören kendini Pekin'de sanırdı.

Mark Hopkins'e doğru ilerlerken Malko temizleyiciyi düşünüyordu. Kendisine yapılan saldırıdan sonra, Jack Links'in doğal olarak ölmediğini hissediyordu. Fakat, yaşlı adamı ne şekilde öldürdükleri hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sonuçta, kimsede kuşku yaratmayan bir yöntem olmalıydı bu. Esrarengiz belgedeki gizli mesajın ne olduğunu öğrenmek için her şeyini feda edebilirdi. Bu anlaşılmaz olayların anahtarı belki de oradaydı.

Boş zamanı olduğu için Stockton Street'e doğru yola devam etti. Burada mağazalar daha lükstü. Daha çok mücevher ve ipek kumaş satıcıları bulunuyordu.

Malko, kırmızı bir mağazanın vitrininde sergilenen şantung kumaşların önünde durdu. Bakışları yandaki vitrine kaydı.

Bir bankaydı burası: Güneydoğu Asya Bankası. Amerika'daki tüm bankalarda olduğu gibi burada da memurlar küçük masalarda halkın gözü önünde çalışıyordu. Camın ardında, Malko'nun he-

men üç metre ilersinde, kâğıtların üzerine eğilmiş bir kadın, Avusturyalının dikkatini çekti: Laureen idi bu.

Malko'nun şaşkınlığı henüz geçmemişti ki, kadın başını kaldırdı. Göz göze geldiler, sonra başını yine önündeki kâğıtlara çevirdi.

Malko müthiş öfkelendi. Bu kadın kendisini öldürmeye kalkmıştı ve şu an onun için cama konmuş bir sinekten farksızdı. Bir iki adım gerileyip olup biteni Jones ile Brabeck'e anlatmak için uzaklaştı.

— Ben içeri giriyorum. Bankanın ne işe yaradığını bilmiyoruz. Siz dışarda bekleyin. Camdan içersi görünüyor. Tehlikede olacağımı sanmam.

Jones, kapıyı ateş altında tutabileceği biçimde karşı kaldırıma geçti. Bu durumda bir bölük Çinli gelse, sağ kurtulan olmazdı.

Malko bankaya girdi.

Çalışan bir düzineye yakın memurun yarısı beyazdı. Malko, Çinli dilberin çalıştığı masaya gidip tam karşısına müşteri gibi oturdu. Genç kadın başını kaldırıp tatlı bir gülümsemeyle sordu:

— Size nasıl yardımcı olabilirim?

Malko'nun ağzı açık kaldı. Böylesine soğukkanlılık görülmüş şey değildi. Elinden geldiğince sakin olmaya gayret ederek:

— Beni unuttunuz mu? diye sordu.

— Anlayamadım?

Çinlinin yüzü ciddileşti. Malko'ya daha bir dikkatli baktı.

— Eğer bu bir şakaysa bayım, hiç hoşlanmadım bundan, önümde bitirmem gereken yeterince iş var.

Malko gözlüklerini çıkarıp dikkatle baktı genç kadına. Kuşku yoktu. Olağanüstü belleğinin yanılması imkânsızdı. Bu o kadındı.

— Dinleyin, dedi. Size tek bir sorum var, çünkü sizi biriyle karıştırmış olabilirim. Dün, saat 3'e

doğru Trident adlı lokantada bulundunuz mu? Evet ya da hayır olarak cevaplayın.

Şaşkın bir ifadeyle Malko'ya baktı.

— Çok saçma bir soru bu. Dün, her günkü gibi sabah 9'dan akşam 5'e kadar buradaydım. Şimdi beni rahat bırakır mısınız?

Malko'yu umursamazcasına yeniden önündeki kâğıtlara döndü. Malko gözlüklerini taktı, ayağa kalktı ve önemli bir yer olması gereken salonun dibindeki camlı bölmeye doğru ilerledi. Kapıyı vurup içeri girdi. Masanın ardında oturan adam gülümseyerek ayağa kalktı. Otuz yaşlarında, kısa saçlı genç bir memurdu.

— Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?

Malko işi uzatmaya gerek görmedi. Hüviyetini adamın burnuna dayayarak kuru bir sesle konuştu:

— Soracağım soruya cevap istiyorum. Aynca, ziyaretimden hiç kimseye söz etmemekle yükümlüsünüz.

Adam afalladı. Bankanın bu gibi durumlara alışık olmadığı belliydi.

— Emrinizdeyim, diye kekeledi adam. Gizli kapaklı hiçbir şeyimiz yok bizim.

— Güzel. Şurada çalışan hanımın adı nedir?

Adam hemen yanıtladı:

— Bayan Susan Wong. Çok iyi bir memurdur. Fakat...

Malko sözünü kesti.

— Dün öğleden sonra burada mıydı?

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

— Elbette. Saat 6'da benimle birlikte çıktı.

— Farkettirmeden aynlmış olamaz mı?

— İmkânsız. Burada çalışanların hepsi buna tanıklık edebilir. Niçin soruyorsunuz?

Malko kaşlarını çattı.

— Niçinini aramayın! Kendi çıkarınız için. Hoş-

ça kalın.

Adamı şaşkın bir halde bırakıp salonu geçti. Çinli kız kafasını bile kaldırmadı. Malko'nun kafası düşünmekten çatlayacak gibiydi. Adamın söyledikleri doğruydu ve ayrıca birçok tanık vardı. Oysa, başına gelenler de bir hayal ürünü değildi ve Mustang'ın iskeleti uçurumun dibinde yatıyordu...

Brabeck yanına geldi.

— Kızı kaldıralım mı?

— Şimdi değil. Bir karışıklık var.

Hemen otele döndüler. Şimdi Malko'nun karşısına çözülmesi gereken bir sorun daha çıkmıştı. Bankadaki Çinli ile kendisine oyun oynayanın aynı kişi olduğundan emindi. Fakat aynı anda iki değişik yerde bulunması da imkânsızdı! Al, bir bilmece daha!

Ajanlar bir şişe şarap açıp yudumlamaya başladılar. Sonra, Brabeck silahını sökmeye koyuldu. Silahın parçalarını yatağın üzerine yayarken Jones da iskambil falı açıyordu. Bir derleme olup olmayacağını öğrenmek için.

Malko, elinde votka kadehi koltuğa gömülmüş düşünüyordu. Çinli kızı izlemek gerekiyordu. Fakat kendisini tanıyorlardı. Ajanlara gelince! İzlemeleri için altlarına itfaiye arabası verse aynı kapıya çıkardı...

Sonunda üçü de uykuya daldı. Malko uyandığında, Alcatraz'ın ışıkları yanmıştı.

Malko bir saat daha uyumaya karar verdi. Temizleyicinin bir hata yapacak kadar korkmuş olmasını düiyordu içinden. Aslında, keçiyle kaplan avlama metoduydu bu. Yalnız, keçi kendisiydi burada...

Birden Lili Hua'yı düşündü. Ya o da bu teşküata dahüse? Hemen uzaklaştırdı bu düşünceyi. Tanıştıklarından bu yana, istese bin defa öldürürdü onu.

Saatine baktı: Yedi buçuk olmuştu. Elbisesini almaya gitmenin tam sırasıydı. Chris ile Milton'u uyandırdı. Malko'nun açıklamaları basitti. Neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Bu nedenle, her şeye karşı hazırlıklı olmalıydılar, hatta en akıl almaz durumlara bile...

Brabeck her ihtimale karşı kurşun geçirmez yeleğini giydi. Jones ceplerini öylesine mermiyle doldurdu ki, yürüyemez oldu. Malko, şatosunun fotoğrafına son bir kez daha baktıktan sonra çıktı.

Jack Links'i düşünmekten kendini alamıyordu.

Grant Street çok hareketliydi. Chong tezgâhın arkasında yalnızdı. Malko içeri girer girmez hemen arka tarafa geçti ve temizlenmiş elbiseyle geri döndü, iki kat eğilerek takımı Malko'ya uzattı:

— Dükkânımızın geleneğine göre yeni müşterilerimizden temizleme parası almayız. Bunu giyip üstünüzdekini bırakır mısınız?

Malko tereddüt etti. Üstündeki takım kusursuzdu. Yine de soyunma odasına geçti. Jack Links de ölmeden önce aynı hareketleri yapmış olmalıydı.

Biraz sonra Çinlinin verdiği takımı giyip odadan çıktı ve dükkândan ayrıldı. Çinli kapıya kadar kendisini geçirmiş ve dükkânı kilitlemeye koyulmuştu. Malko son müşterisiydi.

Malko bir an kararsız,kaldırımda durdu. Ajanlar da biraz gerisinde bekleşiyorlardı. Ne olacaktı? Elbisesi çok iyi ütülenmişti ve üzerinde Çin'e özgü çok hoş bir koku vardı. Malko yürümeye karar verdi. Eğer tehlike varsa, Jones ile Brabeck 'in yanında fazla önemi yoktu bunun. Hani birisi kalkıp biraz sertçe sigarası için ateş istese, o an delik deşik ederlerdi adamcağızı...

Fakat hiçbir şey olmadı. Kadınlı erkekli Çinliler yanından gelip geçiyorlardı. Malko geri dönüp temizleyici dükkânının önünden geçti. Işıklar sön-

müştü.

Tam bu sırada, kaldırımda hareketsiz duran bir kara kediyi neredeyse eziyordu. Malko kedilere bayılırdı. Gülümseyerek onu seyretti. Hayvan kaçacağı yerde kımıldamadı büe, sadece miyavladı.

Bu miyavlama Malko'nun dikkatini çekti. Miyavlamadan çok, hasta ya da ateşi olan bir hayvanın çığlığıydı bu. Malko ürperdiğini hissetti ve kedinin yanından dolaşarak uzaklaştı.

Hayvan Malko'nun peşine takıldı. On metre sonra Malko geri döndü. Kedi peşindeydi ve ağzını açmıştı. Avusturyalının kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Hızla karşı kaldırıma geçti. Gelip geçen arabalara aldırmadan kedi de arkasından fırladı.

İki ajan hiçbir şeyin farkında değildi. Onlar için kedi, kediydi sadece.

Kediyi gözleyen Malko bir duvarın önünde hareketsiz kalakaldı. Hayvan arka bacaklarını germiş atlamak üzereydi. Fırladığı anda, Malko yana kaçtı.

Hayvan duvara çarptı. Tutunmak için tırnaklarını çıkarmıştı. Aynı anda her şey aydınlandı. Bir saniyelik zaman içinde Malko, hayvanın beyaz olması gereken tırnaklarının simsiyah olduğunu farketti ve hemen ajanlara bağırdı:

— öldürün şunu! Çabuk!

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman içinde, Jack Links'in ölümünü, otopsi raporunu düşünmüştü. Amerikalı zehirlenmişti! Bitkisel zehirler vücutta hiçbir iz bırakmazdı...

Şaşkına dönen Chris Jones ile Milton Brabeck aptalca nişan aldılar hayvana. Kendilerine kedi öldürmeyi öğretmemişlerdi.

— Gebertin şunu! diye tekrarladı Malko. Tırnaklarında zehir var!

Kedinin niçin başkalarına değil de kendisine

saldırdığını bir türlü anlayamıyordu. Büyücülük gibi bir şeydi bu.

Chris Jones tetiğe bastı. Aynı anda kedi yana sıçradı ve Chris'in mermisi gitti otomatik bir park sayacını parçaladı. Yaşlı bir Çinli kadın elindeki sepeti kaldırıma bırakıp bağırarak kaçtı.

Silah sesinden ürken hayvan gerüemişti. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra tekrar Malko'nun üzerine doğru ilerlemeye başladı.

Birden, Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı: Elbisesine kedileri çılgına çeviren bir koku, kediotundan elde edüen bir koku sürülmüştü. Küçükken kedileri toplamak için bu kokuyu sık sık kullanırdı. Şeytanca düşünülmüş bir şeydi bu. Bir kedinin katil olabileceğinden kim kuşkulanırdı?

İki el silah sesi duyuldu. Chris ile Milton yine ıskaladılar. Kedi vurmak insan vurmaktan zordu...

Malko hemen harekete geçti. Ceketini çıkarıp kediye doğru fırlattı. Hayvan hemen cekete atlayıp hazdan mırıldanarak kumaşı yalamaya başladı.

Hayvanın hareketsiz duruşundan faydalanan iki ajan aynı anda tetiğe bastılar. Kedinin başı, kemik, beyin ve tüylere aynlarak etrafa dağıldı.

İçinde bir hayat kıvılcımı kalmış olmalı ki, başsız vücudu kaldırımın üstünde zıplayarak üçüne doğru ilerledi. Korkudan yemyeşil kesilen Jones, silah elde, açık bulduğu ilk dükkândan içeri daldı. Arkasından da Malko ile Brabeck.

Doğulu soğukkanlılığı bir masalmış: Dükkâna girişleri korkunç bir panik yarattı.

Göbekli kasiyer kendini Chris Jones'un ayaklarına atarak beş çocuk sahibi olduğunu tekrarlayıp yalvarmaya başladı. Satıcı kız olduğu yere yığılırken, kedinin kaldırımda son sıçrayışlarını izleyen Brabeck kusmaya başlamıştı.

Aklı başında olan tek kişi, Malko idi.

Kargaşayı yatıştırmak on dakika sürdü.

Dışarı çıkmanın zamanı gelmişti. Dükkânın önünde, silah seslerine gelen bir polis arabası durdu. Kalabalığın ortasında dertlerini anlatmak bir çeyrek sürdü. Polislerden kurtulmaları için Richard Hood'un bizzat emir vermesi gerekmişti telefonla.

Malko 'nun emri üzerine Jones kedinin leşini bir kimonoya sarıp aldı.

Odaya girdiklerinde Jones'un ilk işi, kediyi lavaboya bırakmak oldu. Ardından da Brabeck ile birlikte bir viski açıp içmeye başladılar.

Malko polis laboratuvarını aradı; hayvanın tırnaklarındaki zehirin türünü öğrenmek istiyordu. Aslında çok mutluydu Malko; Jack Links'in ölümündeki sırrı aydınlatmış, ayrıca bu işi tezgahlayanlardan birinin maskesini düşürmüştü.

— Yarın sabah gidip Bay Chong'u ziyaret edeceğiz... Bu gece dükkânı kapalı.

— Hem de kibarca bir ziyaret olacak bu, dedi Jones dişlerini sıkarak.

Malko artık, Jack Links'in ölümüne esrarengiz Çince belgenin sebep olduğunu biliyordu. Belgenin anlamı katüler için hayati önem taşıyor olmalıydı. Fu-Chaw'ın belgeyi zararsız göstermesinin nedeni, kendini tehlikeye atmaktan kaçınmasıydı. Dönüp dolaşıp yine binbaşıya gelinmişti...

öyle ya, bunun salgınla hiçbir ügisi yoktu. Hiç değüse görünüşte. Çünkü Malko'nun elinde San Francisco'da gizli bir teşkilatın varlığını belirleyen bir delil vardı artık. Aksi halde, onu öldürmeye kalkmazlardı.

— Ne yapıyoruz şimdi? diye sordu Jones.

— Siz gidip yatın, dedi Malko. Benim bir randevum var.

— Yine çılgın bir kediyle mi?

— Pek öyle sayılmaz. Fakat yine de gideceğim yerin adresini vereceğim size. Yarın sabaha kadar dönmezsem, gelip cesedimi kaldırırsınız.

Lili ile buluşacağını ajanlara bildirmek istemiyordu ama, evine gitmek, geçirdiği tehlikeleri unutmak ihtiyacıyla da yanıp tutuşuyordu. Yassı silahını beline geçirdikten sonra, adresi Jones'a verip çıktı. Temkinli olmak zorundaydı.

Hertz şirketinin Mustang'ın yerine verdiği krem renkli Ford garajdaydı. Arabaya atlayıp hemen Mason Avenue'ya yollandı.

Van Ness Avenue'ya geldiğinde, dükkânlardan çoğunun vitrinlerinin kırıldığını, eşyaların kaldırımlara saçıldığını gördü, öğleden sonra gösteri yapılmıştı. Göstericiler Başkan'ın kuklasını yakmak istemişlerdi... Akşam gazeteleri hep bundan söz ediyordu. Yine o esrarengiz salgın.

Telegraph Place, kırmızı tuğlalı, körfeze hakim iki katlı evlerin sıralandığı kaldırım taşlı bir sokaktı. 5967 no'lu evin birinci katında pencerelerden biri aydınlıktı. Malko sokağa bir göz attı. Kimseler yoktu. Ford'u biraz aşağı park edip kilitledi. Sonra, loş koridora daldı.

VII. BÖLÜM

Selamlamak için neşeli bir biçimde hortumlarını kaldıran bir yığın pembe fil geçti odanın dibinden. Ağır ağır duvara dalıp gözden kayboldular. Malko, evin gerçekten sağlam olduğunu düşündü.

Ne cins olduğu belirsiz eflatun renkli bir hayvan bir süre fillerin ardından hoplayıp zıpladı, sonra geldiği gibi gözden kayboluverdi.

Bu kez ortaya nefis bir kadın çıktı: Asya prenseslerini hatırlatan hatlara sahip ince, uzun boylu bir yaratık. Kıvrılarak Malko'ya yaklaştı ve elbisesinin yırtmacından taşan pürüzsüz esmer kalçasını Avusturyalının burnunun dibine dayadı.

Ondan sonrası rengârenk sisler arasında belli belirsiz geçti. Kırmızı kıvrık tırnaklarla biten bir çift zarif el erotik hareketler yaparak bir anda Malko'yu akıl almaz bir biçimde çırılçıplak soyuverdi. Malko'nun tüm kasları keman yayı gibi gerildiğinde nefis yaratığın kendi çevresinde dönüşüyle elbisesi uçtu gitti ve ortaya çıkan yuvarlak hatlı vücudu gerçekdışı renklerde kıvılcımlara dönüşerek ortadan kayboldu.

Yüzyıllar sonra Malko gözünü açtı. Gerçekle bağlantı kurabilmesi için aradan dakikalar geçti. Yanı başında yatan Lili'nin ılık vücudu bunda büyük rol oynadı. Ayağındaki siyah ayakkabılar dışında tamamen çıplaktı. Lambanın ışığı teninin

bakıra çalan rengini ve göğüslerinin dikliğini daha bir canlı kılıyordu.

Elini hafifçe göğsünün üstünde gezdirince genç kız titreyerek gözlerini açtı. Malko, parmaklarının altında daha önceki anların olağanüstü duygusunu yeniden hissetti.

İçtikleri esrar etkisini sürdürmeye devam ediyordu. Fakat verdiği zevk, Tahitili dilberinki kadar değildi.

Lili Hua yataktan kayarak esrar tepsisinin önünde diz çöktü. Küçük gaz lambası hâlâ yanıyor du. Genç kız uzun gümüş iğneyi aleve tuttu ve kızdığına aklı yatınca esmer hamurun bulunduğu kavanoza daldırdı.

İğnenin ucuna takılan hamur topunu tekrar aleve tuttu. Cızırtıyı duyup hamurun kabardığını görünce alevden çekip uzun piponun içine yerleştirdi.

— Al! diyerek Malko'ya uzattı.

Malko, fildişi pipoyu iki eliyle tutup ağzına götürdü ve içine çektiği dumanı mümkün olduğunca ciğerlerinde tuttu. Sonra, gözleri kapalı bir biçimde ağır ağır üfledi dumanı. Lili Hua hayranlıkla onu izliyordu.

— Esrarı çok güzel içiyorsun.

Malko gülümsedi. Pek ender esrar içerdi, fakat içti mi de bunu zevkle yapardı. Ayrıca, zehrin etkisine boyun eğmeyecek kadar da kendini güçlü hissederdi.

Bundan cesaret alan Lili, Malko'ya bir pipo daha hazırladı. Esrarın çıtırdısından başka bir ses duyulmuyordu. Kendilerini çok uzaklarda, Çin'in en ücra köşelerinde hissediyorlardı.

Malko gözlerini yummuş, gitgide gevşiyordu.

Her şey umduğundan da nefis geçmişti. Eve geldiğinde birinci katın zilini çalmıştı.

Kapı hemen açılmıştı. Lili Hua, bir parmağı du-

daklarının üstünde karşısında duruyordu. Kalçadan yırtmaçlı, mercan rengi bir elbise giymişti. Saçlan özenle taranmıştı. Ayağında krokodil ayakkabıları vardı. Malko'yu öpmüş ve elinden tutarak loş koridordan geçirip, duvarları kırmızı, içinde sadece alçak bir yatak ve komodin bulunan bir odaya sokmuştu.

— Burası benim odam.

Malko sıkılgan bir tavırla yatağa oturmuştu.

Lilii gözden kaybolmuş ve kısa bir süre sonra elinde gümüş bir tepsiyle geri dönmüştü.

— Büyükbabam dışarı çıktı, demişti. Eve döndüğünde benim odama asla girmez.

Malko ceketini çıkanp yatağa uzanmıştı. Ondan sonrası unutulması imkânsız bir erotik bayram olmuştu.

Lüi kendisine pipo hazırlamıştı önce. Esrarın keskin tadıyla ilkten öksürmüş, sonra hemen alışmıştı. Zamanla, sinirlerinin vücudunu terkettiğini, duygularının on misli güçlendiğini farketmişti. Lili esrarın etkisini Malko'nun altın sarısı gözlerinden izliyordu. Son pipodan sonra onu tüy gibi elleriyle soymaya başlamıştı. Ardından o da soyunup yanına yatmıştı. Esrar içicileri, zehrin seks gücünü bir an için arttırdığını iyi büirler. işte bu anı, Lili çok iyi zamanlamıştı.

Esrarın etkisinden biraz olsun kurtulan Malko, Lüi'nin konuşmasını dinliyordu.

— Büyükbabamı tanımamana üzülüyorum. Çok zeki ve bilge kişidir. Kaçmaya mecbur olmadan önce, Çin'de önemli bir yeri vardı.

Malko hemen kulak kabarttı. Aklına delice bir fikir gelmişti.

— Eski Çince yazıları okuyabilir mi?

Lüi gururla başını salladı:

— Elbette! Onun gibi bilge birine rastlamadım ben. Odası kitap doludur. Pirinç kâğıdmm üzerine kamışla yazı yazmasını bile bilir.

— Belki büyükbabana para kazandırabilirim, dedi Malko.

Lili yanağını Malko'nun göğsüne dayadı.

— Çok iyisin. Esrar çok para tutuyor, büyükbabamın da yeterince parası yok.

Sonra, meraklanmış gibi sordu:

— Sahi, sen zengin misin?

Malko gülümsedi:

— Ben değilim ama, çalıştığım adamlar zengin.

— Odanda bulunan o büyük resim, şato resmi... Neyin nesidir o? Orada mı çalışıyorsun?

— Hayır, dedi Malko. Orada oturuyorum.

Cevap, genç kızın soluğunu kesti.

— Bilmiyordum, diye mırıldandı. Bir insanın böyle bir eve sahip olabileceğini tahmin edemezdim.

Nasıl sahip olduğunu bir bilse!

Uzun süre kımıldamadan yan yana yattılar. Lili Hua Tahiti'den, güneşten, adada sürdürdüğü sorunsuz yaşamdan söz ediyordu. Malko biraz kıskançlıkla dinliyordu. Anlatılanlar, sürdürdüğü tehlikeli yaşamdan öylesine farklıydı ki... Ya Lili? O da öylesine etkileyiciydi ki...

Malko'nun elini tutup sıktı.

— Seni Moorea'ya götüreceğim, diye mırıldandı. Sana büyük balıkları avlamayı öğreteceğim. Cildin bronzlaştığında, san saçlarınla öyle yakışıklı olacaksın ki! O zaman beni başkalarıyla fazla aldatmak yok ha!...

Hayat-, gerçek hayat; kompleksden, sorundan yoksun hayat... Malko, Lili'nin omuzuna bir öpücük kondurup kalktı. Başı taş gibi ağır, fakat vücudu tüy gibi hafifti.

— Gidiyor musun? diye sordu Lili.

— İşim var. Aynca, büyükbabanla daha değişik koşullar altında karşılaşmak isterim.

Lili, ayağında sadece ayakkabıları olduğu halde, Malko'nun giyinmesine yardım etti. Hazır olunca da dudaklarına müthiş bir öpücük kondurdu.

— Beni biraz olsun seviyor musun? diye kuşkuyla sordu.

Malko genç kızı kalçalarından tutarak öptü. Lili'ye karşı tuhaf bir duygu duyuyordu. Tenine dokunur dokunmaz o tuhaf his yeniden vücudunu dolaştı, geldi bir top gibi midesine çöktü. Ayrılmak çok güçtü. Fakat, Mark Hopkins'de kendisini bekleyen, hem de merakla bekleyen iki ajanı hatırlayınca neşesi kaçtı.

Lili'nin kollarından usulca sıyrıldı. Genç kız kendisini kapıya kadar geçirdi. Malko boynundan bir kez daha öpüp ayrıldı. Lili ertesi gün çalışmıyordu. Evde oturup Malko'nun telefonunu bekleyecekti.

Malko, sokağa çıkmadan önce çevreyi kontrol etti. Kimseler yoktu. Ford yerinden kıpırdamamıştı. On dakika sonra, oteldeydi.

Mark Hopkins'in holü, bir kanepenin üzerinde sevgilisi tarafından terkedilmiş, kırmızı elbiseli, ağlayan bir kızın dışında, bomboştu. Asansörcü Çinli kız sincapa benziyordu. Malko, Lili'nin güzelliğini düşleyerek dalar gibi oldu.

Chris Jones'un kapısının altından ışık sızıyordu. Malko hızla bir kez vurdu kapıya. Ajan hemen kapıyı açtı. Brabeck, gömleğinin kollarını sıvamış, Magnum'u dizlerinin üstünde, bir koltukta oturuyordu, önünde, yarıya inmiş bir viski şişesiyle iki bardak vardı.

— Tam zamanında geldiniz ! dedi Jones. Az daha sizi aramaya geliyorduk. Saat gecenin bir buçuğu oldu.

Malko iyi geceler dileyip ajanların şaşkın bakış-

lan altında kapısını kapadı. Sabaha çok işleri olacaktı. Lili Hua'nın ince nefis vücudunu hayal ederek uykuya daldı.

Bir Çinlinin mum gibi bembeyaz olması, görülecek şeydir. Ve Sayın Çu-Lay-kendini öyle tanıtmıştı- o an bembeyazdı. Tabu, bu durumda olmasının nedenleri vardı: Chris Jones kapıyı tutmuş, giriş çıkışları engellemişti. Milton Brabeck ise, elindeki yirmi santimetrelik paraşütçü bıçağını Çinlinin göbeğine dayamıştı.

— Dikiş dikmesini biliyor musun ? diye sordu Milton. Bilmiyorsan, bıçağın açacağı deliği dikecek bir terzi bulman gerekecek.

Çinli tuhaf bir ses çıkardı.. Milton adamı soyunma kabinine sokmuş elindeki bıçağı milim milim karnına itiyordu. Bir yılan tarafından büyülenmiş gibi aptallaşan Çinli kekelemekten ve çırpınmaktan başka bir şey yapmıyordu.

— Bıçağı bırak, dedi Jones. Ben ütüyü kızdırıyorum, önce, bunun ağzını ütüleyelim. İnsanın olayları hatırlamasına yardımcı olur.

— Ben duvara çakmayı tercih ederim, dedi Milton. Böylece, hiç değüse el ve ayak parmaklarını oynatma şansına sahip olur.

— İyi ama, ben ne yaptım size? diye böğürdü Çinli. Namuslu bir tüccarım ben...

— Sen olabilirsin, fakat Chong değil...

Dükkânın arka bölmesinden çıkan Malko:

— Ondan bir şey öğrenemezsiniz, dedi.

Arka bölmeyi alabildiğine dikkatle gözden geçirmiş, fakat bir şey bulamamıştı.

Dükkâna daha kapısı açılırken damlamışlardı. Fakat Chong ortalıkta yoktu. Onun yerini, Buda' ya benzeyen kısa boylu tıknaz, gözlüklü bir Çinli almıştı.

— Bay Chong burada yok, demişti. Ben kuzeniyim. Onun yaptığı hizmeti aynen ben de yapabilirim.

— Demek aynı hizmeti sen de yaparsın, diye gülmüştü Chris.

Sonra da sakin bir tavırla kapının camına "kapalı" levhasını asmış ve kapıyı küitlemişti. Ardından da sorgulama başlamıştı.

Durup dururken Bay Çu-Lay'a telefon edilmiş, Chong'un hasta olduğu belirtilerek kendisinden dükkâna gitmesi istenmişti. Yüzünde hiçbir ifade belirtisi yoktu. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak mümkün değddi. Chris Jones'u sinirlendiren de buydu zaten. Tüm ajanlar gibi o da bu güne dek birçok kişiyi öldürmüştü. Şu an, ha bir fazla, ha bir eksik... Aslında insanlar hep son anda konuşurlar, öleceklerini hissettiklerinde...

— Buna son bir kez daha Chong'un nerede oturduğunu sorun, dedi Malko. Cevap vermezse öldürün.

Emir öylesine sakin bir ses tonuyla verilmişti ki, Çinlinin her yanı titremeye başladı.

— Hayır, öldürmeyin beni, diye kekeledi. Oturduğu yeri söyleyeceğim. Buraya yakın bir yerde, Jackson Street, 1965 numarada.

Milton bıçağı biraz daha soktu.

— Eğer palavra atıyorsan, geri döner tavuk gibi boğazlarım seni. Ya da haber vermek için herhangi bir yere telefon edersen... Anlaşıldı mı?

Çinli yedi ceddinin üzerine bildiği tüm yeminleri etti. Milton bıçağı geri çektiğinde gömleğinin üzerinde gitgide büyüyen bir kan lekesi vardı.

Dışarı çıktılar. Malko endişeliydi.

— Acele edelim, dedi. Bu köpek göründüğü kadar masum değil.

Jackson Street, üç blok ötede, batıdaydı. Denize doğru inen dar bir sokaktı. 1965 numaralı ev on,

on beş katlı bir binaydı.

Malko önden girdi. Koridorda, bir posta kutusunun üzerinde küçük bir levha vardı: Chong, ikinci kat.

Üçü birden çıktılar. Kapı açıktı. Dışanya günlük kokusu yayılıyordu. Malko içeri daldı. Bembeyaz giyinmiş yaşlı bir Çinli kadın kendisine doğru yaklaşıp önünde eğüdi.

— Bay Chong'u görmek istiyordum, dedi Malko.

Kadın peşinden gelmelerini işaret etti. Geçtikleri holün sonunda kapısı açık bir oda vardı.

— Bay Chong orada, dedi ihtiyar.

Malko içeri girdi, ajanlar da peşinden. İşte, bu nefisti! Üçü birden kalakaldılar.

Bay Chong gerçekten oradaydı. Gözleri kapalı, yatağın üzerinde yatıyordu, ölüm, yuvarlak yüzüne meleği andırır bir ifade vermişti. Arkalarından yaşlı kadının sesi duyuldu:

— Dün öldü. Kalpten. Kendisi dostunuz mu olurdu?

Chris Jones bakışlarını kadına çevirdi.

— Evet, öyleydi. Kendisine bir... iyilikte bulunmaya gelmiştik.

Malko çıkmaları için işaret etti. Yapacak bir şey yoktu artık.

— Tuhaf bir rastlantı daha, dedi Malko. Bay Chong daha dün turp gibiydi. Belki de emir aldığı kişilere yeterince güven veremedi...

Bir ipucu daha ortadan yok olmuştu. Peşine düştüğü kişiler kenti kana ve ateşe boğmaktan çekinmiyorlardı... Elinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen Malko, bu cinayetlerin kentteki komünizm salgınıyla sıkı sıkıya ilişkili olduğundan emindi. Birkaç gün içinde kendisini iki kez öldürmeye teşebbüs etmişlerdi. Bu nedenle önemli bir iz üzerinde olduğundan emindi. Sonunda önsezilerinde hak-

lı çıkacaktı. Çünkü onu öldürmeye kalkanlar Çinlilerdi. Eğer San Francisco'da, Çinli ya da değil, bir komünist şebekesi varsa, bu zehirleme işinin içinde bulundukları kesindi.

Mark Hopkins'in resepsiyonunda Malko için, üzerinde San Francisco polisinin armasını taşıyan kalınca bir zarf vardı.

Polis laboratuvarının zehirle ilgili raporuydu. Raporu Malko'nun omuzundan Chris ile Milton da okudular:

"Kedinin tırnaklarında bulunan bileşimde iki madde saptanmıştır: Ana maddesi alkol olan zararsız bir cila ve son derece zehirli bitkisel bir karışım, içinde kurar türü bir zehirin bulunduğu bu karışım henüz analiz edilemedi. Zehrin tatbik edildiği fare beş dakika içinde kalp kaslarının felç olması sonucu öldü. insanlarda ise, daha uzun sürede, aynı sonucu yarattığı kesin. Zehir organizmada hiçbir iz bırakmıyor.

Malko kâğıdı katladı ve Milton Brabeck'in irileşmiş gözleriyle karşılaştı.

— Vartayı iyi atlatmışız, dedi ajan. Bundan sonra, sokakta her rastladığım kediyi o an temizleyeceğim.

— Hayvanları Koruma Cemiyeti de senin başına ödül koyar, dedi Malko.

— Ne yapıyoruz şimdi? diye sordu Jones.

— Bankadaki Çinli kızla ilgileneceğiz, dedi Malko. önce bana bir araba kiralayacaksınız, fazla şatafatlı olmasın. Neyse ki, Çinli dilber sizi tanımıyor. Kızın çalışma saatleri belli. Saat beşte bankanın önüne gidip çıkışını beklemek en iyisi. Arabayla giderse Chris izler, yaya giderse Milton. Ben de bu arada dostumuz Richard Hood'a gidip kız hakkında bilgi toplamaya çalışacağım.

Vakit öğleye gelmişti. Jones ile Brabeck araba kiralamaya gittiler. Malko odasında kaldı. Tele-

fonla Richard Hood'u aradı, fakat polis şefi çıkmıştı. Sekreterine esrarengiz Çinli kızın tarifini verip bankanın adresini bıraktı ve hakkında elden geldiğince fazla bilgi toplanmasını istedi. Sonra Lili'yi arayıp öğle yemeğine davet etti.

Lili ile ajanlar aynı anda geldiler. Malko, alınmasınlar diye ajanları da yemeğe davet etti. Otelin kente hakim lokantasının bulunduğu 32. kata çıkmak için asansöre bindiler. Yemekler nefis, fiyatlar korkunç pahalıydı. Ajanlar utangaçlıktan yemeklerini sessiz sedasız yediler. Lili de fazla konuşmadı. Bakışlarıyla Malko'yu yer gibiydi; bir yandan da masanın altından dizlerini okşuyordu.

Malko hesabı imzaladıktan sonra aşağı indiler. Akşamüstüne kadar yapacakları bir şey yoktu. Ajanlar bara gittiler. Malko da Lili'yi alıp odasına çekildi. Lili eline bir fırça alıp dolabın kapağını açtı.

— Elbiselerini fırçalayacağım.

Malko karşı çıkmadı.

— Birazdan gideceğim. Yapmam gereken bir iş var.

Genç kız üzgün bir tavırla:

— Sana yardım edemez miyim? diye sordu. Yine şu dedektiflik işi mi?

— Evet. Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Tehlikeli olabilir.

— Kendimi koruyabilirim.

— Olsun. Ama yine de tehlikeli.

Malko masaya geçip Avusturyalı müteahhidine mektup yazmaya koyuldu, önünde duran şatonun fotoğrafı, günün birinde inşaatın biteceğini ve hayalini kurduğu hayatı gönlünce sürdüreceğini hatırlatıyordu ona. Tabii bu tehlikeli görevlerden birinde ölüp gitmediği takdirde.

Telefon çaldı. Richard Hood, bankadaki Çinli

kız hakkında hiçbir bügiye sahip olmadıklarını haber verdi. Gerekli bilgi için F.B.I.'ya başvuracağını, fakat bunun da birkaç gün süreceğini bildirdi. Malko teşekkür edip telefonu kapadı.

Lili temizliği bitirmişti. Malko'nun arkasına geçip kollarını boynuna doladı. Malko başını çevirip Lili'yi öptü. Göğüslerinin dik uçlarını sırtında hissediyordu.

Ara kapıya hızlı hızlı indirilen darbelerle kendine geldi. Kapının ardından Jones'un sesi duyuldu:

— Gidiyor muyuz?

— Tamam, dedi Malko. Ben buradan bir yere kımıldamayacağım. Herhangi bir durumda beni ararsınız.

— Nereye gidiyorlar? diye sordu Lili.

— Birini izlemeleri gerekiyor.

Genç kızı tekrar kollarının arasına alarak, Jones'un gürültüsüyle yarım bıraktığı öpüşmeye devam etti. Fakat ajanların hareketinden sonra kuşkuya kapılmıştı. Düşmanları ne denli güçlü olduklarını birçok kez kanıtlamışlardı, izlendiklerini anladıkları anda peşlerindeküeri ekmeyi ya da tuzağa düşürmeyi kolaylıkla başarabUirlerdi.

Bu durumda bir ek plan yapmak gerekiyordu. Lili'yi ürkütmemek için Jones'un odasına geçip Hood'u aradı.

— Farkettirmeden bir arabayı izlettirmenizi istiyorum. Plakasını ve özelliklerini bUdirdiğim anda peşine düşmeniz mümkün mü?

— Elbette, dedi Hood. Kentten çıkarsa peşine bir helikopter takarım. Böylesi daha sağlam olur. Dürbünle izleyip gözden kaçırmazlar.

— Teşekkür ederim. Arabayla plakasını öğrenir öğrenmez bildireceğim.

Düşünceli bir tavırla odasına geçti. Yeni planı ajanlara kendisinin gidip anlatması tehlikeli olabilirdi. Çinlinin şans eseri bir kez onu görmesi yeter -

liydi. Ondan sonra da takip suya düşerdi. Telefon etmesi de imkânsızdı. Nereye edecekti? Lili, sıkkın halini farketti.

— Ne oluyor?

— Hiç.

Lili ısrar etti:

— Senin bir sıkıntın var, bundan eminim. Yardımcı olabüir miyim? Oh! Lütfen izin ver, senin için bir şeyler yapayım.

Yüzü mutluluktan ışıl ısıldı. Çay kaşığıyla körfezin suyunu boşalt dese, gözünü kırpmadan işe koyulacaktı. Malko kararsızdı. Kızı bu işe karıştırmak istemiyordu. Tehlikeyi göze alamazdı. Fakat, diğer yandan çözümlenmesi gereken bir sorun vardı. Chris'i uyarıp hemen geri dönebilirdi.

— Dinle, dedi Malko. Benimle birlikte çalışan adamlara söylemeyi unuttuğum bir şey var. Tarafımdan bunu onlara ulaştırır mısın? Bütün yapacağın bu kadar. Sonra hemen buraya döneceksin ve birlikte sana sözünü ettiğim iş için büyükbabanı görmeye gideceğiz.

— Bana düşen görevin hepsi bu mu?

En azından birisini öldürmekle görevlendirilmeyi bekler gibi bir hali vardı.

— Evet, dedi Malko. Fakat bu çok önemli bir iş. Benim gitmem bazı nedenlerle imkânsız.

Malko, arabayı bulacağı yeri tarif ettikten sonra Chris'e birkaç satır yazdı. Lili aceleden yerinde duramıyordu. Malko genç kızı kollarının arasına alıp gözlerinin içine baktı. Lili başını göğsüne dayadı.

— Senin için her şeyi yaparım. Çok iyisin.

Sonra, Malko'nun dudaklarına bir öpücük kondurup,

— Hemen dönerim, dedi.

VIII. BÖLÜM

Lili Hua'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Chris Jones'un içinde bulunduğu arabayı farketmişti. Yaklaşıp yavaşça cama vurdu. Ajanın ani dönüşüyle Lili sıçradı. Chris gülerek kapıyı açtı.

Lili arabaya bindi.

— Beni görmeye gelmeniz büyük incelik, dedi Chris.

Yüzü yemyeşildi ajanın. Bir çeyrek saattir iki dakikalığına tuvalete gitmek için kıvranıyordu. Brabeck, elli metre ötede bir kafeteryada birasını yudumlayarak bankanın kapısını gözlüyordu.

Lili Malko'nun gönderdiği kâğıdı verdi. Chris alıp okudu. Birden, Lili'nin varlığı aklına bir fikir getirdi. Artık kendini tutacak hali kalmamıştı.

— Bana bir yardımda bulunur musunuz? Bir dakika arabada oturun. Bankanın kapısını görüyor musunuz? Eğer o kapıdan uzun boylu, yeşil gözlü, son derece güzel bir Çinli kadının çıktığını ve beyaz renkli spor bir arabaya bindiğini görürseniz uzun bir koma çalın. Gerçi, gitmemle gelmem bir olacak ya!

Lili Hua dikkat kesilmiş, gururla dinliyordu. Nihayet, Malko'ya gerçekten yardım edecekti. Aslında hemen geri dönmesi gerekiyordu, fakat niçin dönmediğini öğrendiğinde Malko çok sevinecekti.

— Peki gidin, dedi Chris'e. Bana güvepebilirsi-

niz.

Ajan çıktı. Lili onun yerine geçti ve koltuğu öne aldı. Chris, Brabeck'in bulunduğu kafeteryaya girdi. Yanından geçerken arabaya bir göz atması için işaret etti. Sonra, hemen tuvalete daldı.

Bu sırada kafeteryanın önünde bir kamyon durdu. Karşı taraftaki posta kutularını boşaltacaklardı. Brabeck bankayı göremez olmuştu. Fakat, yerinden kımıldamadı. Lili'yi görebiliyordu. Herhangi bir durumda kız işaret verebilirdi.

Oysa o gün, ajanların şansı yoktu.

Bir dakika sonra, bankanın önünde beyaz, spor bir araba durdu. Lili'nin kalbi çarpmaya başlamıştı. Arabayı bir Çinli kullanıyordu, daha doğrusu sırtını gördüğü adamın Çinli olduğunu tahmin etti. Kornayı çalıp çalmamakta kararsızdı. Bankadan beyazlar giyinmiş bir Çinli kadının çıktığını görünce, Chris'in bir an önce çıkıp gelivermesi için dua etmeye başladı. Kadın, spor arabaya yaklaşıp bindi ve araba hızla hareket etti.

Lili daha fazla düşünmedi. Kontağı açıp arabayı çalıştırdı ve hareket etti. Chris geldiğinde iş işten geçmiş olacak ve Çinli kadını izleyemeyecekti.

Chris koşarak kafeteryadan çıktığında iki araba peş peşe on metre önünden geçip gitti. Yakası açılmadık bir küfür savurup umutsuzca Brabeck'e işaret etti.

Brabeck hesabı bile ödemeden dışarı fırladı.

— Allah, kahretsin! Bize haber vermedi.

O sırada krem renkli Ford sağa, Bush Street'e dönüyordu. Aksi gibi görünürde tek bir taksi yoktu. İki ajan birbirlerine bakakaldılar.

— Ne halt edeceğiz şimdi? Ayrıca, kızın başına ne geleceği belli değil...

— Çinlinin adresini alalım, dedi Jones.

Hemen bankaya koştular. Kimlik kartlarını gö-

ren müdür istedikleri adresi verdi: Kızın adı Susan Wong idi ve President Street, 1024 numarada oturuyordu.

Lili Hua hem seviniyor hem de korkudan ölüyordu. Fakat, Malko'ya yardım etmiş olma mutluluğu hepsinden ağır basıyordu. Spor arabayı izlemenin dışında ne yapabüeceğine dair bir karar verememişti. Bush Street'den sonra San Francisco' nun büyük caddesi Market Street'e saptılar. Spor araba sola dönüp ustaca trafiğin arasına daldı. Lili elinden geleni yapıp peşini bırakmadı. Kırmızı ışıkta geçince polis peşinden düdük çaldı. Elleri titriyordu.

Uzaktan, spor arabanın Central Freeway'e saptığını farketti. Birkaç arabayı solladı ve sonunda Çinli kadınla arasında eski bir Buick kaldı.

Central Freeway o gün korkunç kalabalıktı. Arabalar adım adım, tampon tampona derliyordu. Çinli kadını izlemek Lili için sorun olmaktan çıkmıştı artık.

Bayshore'u geçince trafik biraz rahatladı. Aynı anda spor araba da ileri fırladı. Lili gözden kaçırmamak için gaza bastı. Öndeki sağa, San Francisco'dan ilk çıkış olan San Bruno Avenue'yasaptı.

Hava kararmaya başlamış, bu nedenle Lüi de öndekini daha yakından izlemeye koyulmuştu. Beyaz araba sola, hemen hemen hiç ev bulunmayan dar bir yola saptı. Beş yüz metre kadar üerledikten sonra aniden duruverdi. Frene basacak vakit bulamayan Lili arabayı sollayıp az ilerdeki benzin istasyonuna daldı...

Beyaz elbiseli Çinli kadının bir bara girdiğini farketti. Hemen arabadan atladı, bir telefon kulübesine girip Mark Hopkins'in numarasını çevirdi. Hat meşguldü.

Chris Jones'un soluk soluğa içeri girdiğini gören Malko, bir felaketle karşılaşacağını hissetti. Ajanın daha ağzını açmasına fırsat vermeden:

— Lili nerede? diye sordu.

Jones olup biteni bir solukta anlattı. Malko'nun üzerine bir kötümserlik çökmüştü. Saf Lili'nin her fırsatta ne tür insan olduklarını gösteren acımasızların eline düşüşünü hayal ediyordu, içinden beyaz arabanın izini kaybetmiş olmasını diledi.

Telefonu açıp Richard Hood'u aradı ve çok geçmeden polis şefinin boğuk sesini duydu.

— Size ihtiyacım var, dedi Malko. işimizle ügili. Şu arabaların hemen bulunmasını istiyorum: Biri, beyaz renkli bir Austin-Healey, plakası 763 OKD. Diğeri, krem renkli bir Ford Falcon, plakası 958 KCB. Son olarak Bush Street'de görüldüler. On dakika kadar oluyor. Kent dışına çıkmış olabilirler. Her ikisinin sürücüsü de Çinli kadın.

Hood patladı:

— Tam da sırası hani! Şu anda Daily City'de başım belada. Bir yığın komünist orospu çocuğu gösteri yapıp Amerikan Bayrağını yakıyor... Sizin için elimden geleni yapacağım, fakat söz vermiş olmayayım.

Ve telefonu kapadı.

Ajanlar utanç içinde başlarını önlerine eğdiler. Üçünün de eli kolu bağlıydı. Malko çıldıracak gibiydi. Lili'nin "hemen dönerim" deyişi kulaklarından gitmiyordu.

— Çinli kadının adresini biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Adresi aldık, dedi Jones.

— Fırlayın, gidiyoruz!

Kısa bir süre sonra, President Street 1024 numaradaydılar. Kapıcısı bulunmayan üç katlı bir binaydı burası. Susan Wong'un dairesi ikinci kattaydı. Malko zili çaldı. Cevap alamadı.

Chris Jones cebinden bir demet anahtar çıkardı. Bir iki dakikalık uğraştan sonra madeni bir ses duyuldu ve kapı açıldı.

— Dikkatli olun. Bir tuzakla karşılaşabiliriz.

Malko ile Brabeck duvan siper aldılar. Chris silahını çekti ve içeri daldı. Kuru bir gürültü duyuldu, sonra sessizlik oldu. Brabeck elindeki Magnum 357 Colt'u doğrultup başını uzattı. Yere, halının üzerine yuvarlanmış olan Jones yuttuğu tozu atmaya çalışıyordu. Kaşla göz arasında:

— içerde kimse yok, diyebildi.

Tek odalı bir daireydi burası. Dipte, hiri mutfağa, diğeri banyoya açılan iki kapı bulunuyordu. Yatak düzgündü, fakat evde hiçbir hayat belirtisi görülmüyordu.

Sanki aylarca kimse uğramamıştı buraya.

— Her neyse, dedi Malko. Arkasında iz bırakmayacak kadar temkinli bir kadınmış!

Birlikte otele hareket ettiler. Bu arada Jones yine parlak bir fikir yumurtladı:

— Kentteki bütün Çinli kadınlar tutuklansa, bizimki de ele geçer!

— O zaman da Birleşmiş Milletler'e başvururlar, diye akıl yürüttü Brabeck.

Otele döndüklerinde telefon çaldı. Arayan Hood idi.

— Benim arabalardan biri krem renkli Ford'u Bayshore Freeway'de görmüş. Fakat izleyememiş. Araba ters yönde gidiyormuş ve korkunç bir trafik varmış. Ford son olarak güney yönünde görülmüş. Daha sonra görüşürüz.

Malko, Hood'un haberini ajanlara aktardı.

— Hemen Bayshore Freeway'e çıkın. Bir şey bulamadığınız sürece her on beş dakikada bir beni arayın.

Jones ile Brabeck otelin holünü fırtına gibi geçtiler, döner kapıyı fırıldak gibi çevirerek dışarı fır-

ladılar.

Beş dakika sonra, Bayshore Freeway'de trafiğin elverdiğince derliyorlardı.

Lili Hua aceleyle telefon kulübesini terketti. Çinli kadın spor arabasına biniyordu. Araba benzincinin önünden yavaşça geçti. Lili de benzin almış gibi arkasından fırladı.

izlemek çok kolay oluyordu. Yol boştu ve beyaz araba çok ağır derliyordu. Sağa saptıktan sonra bir süre boş arazide derledi ve bir bahçe kapısının önünde durdu. Şaşıran Lili hemen frene bastı. Birden, izlediği kadının arabadan indiğini ve sakin bir tavırla kendisine doğru geldiğini gördü.

Ne yapacağını şaşırmış bir durumda gitgide yaklaşan uzun boylu kadını izliyordu.Kadının yüzündeki sert ifadeyi farkettiğinde kontağı çevirip kaçmaya karar verdi. Motorun gürültüsünden sağ ön kapının açıldığını farketmemişti. Birden, boğazına sarılan bir çift çelik el hissetti. Şahdamarının ezilmesiyle, fare sesini andırır bir çığlık atarak bayıldı. Uzun boylu Çinli kadın kapıyı açtı, Lili'yi saçlarından tutarak şoför mahallinden itip uzaklaştırdı. Diğer taraftaki Çinli adam genç kızı kendine doğru çekti ve arabanın döşemesine ittikten sonra arabadan çıktı.

Tek kelime konuşulmamıştı.

Çinli adamın üstünde pembe bir takım, ince çizgili sarı gömlek, beyaza yakın bir kravat ve siyah şapka vardı. Düz suratı, hain gözleri ve soğukkanlılığıyla tam bir profesyonel katddi.

Beyaz arabaya binip motoru çalıştırdı. Hemen arkasından Lili'nin arabasına geçmiş olan Çinli kadın hareket etti. Onun arkasına da kasketli bir Çinli tarafından kullanılan siyah bir Cadillac takıldı.

Üç araba peş peşe bir süre çeşitli yollardan geçtikten sonra, büyük demir bir kapının önünde durdular. Altın yaldızlı kapının üstünde yine altın yaldızlı harflerle yazılmış bir tabela vardı: "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi".

Kapının iki yanında kırmızı Çince harflerle aynı şey yazılıydı. Üç araba kapıyı geçip iki yanı çimlerle çevrili bir yola girdi. Farların ışığı altında zaman zaman heykeller farkediliyordu. Küçük bir derenin üzerine kurulu dar bir köprüyü aşıp Roma tapınağıyla Çin mabedi karışımı tuhaf bir binanın önünde durdular. Sonsuz Mutluluklar Bahçesi'nin Kaliforniya eyaletinde rastlanabilecek en şık mezarlık olduğunu tahmin etmek için insanın müneccim olması gerekir.

Arabaların üçü de durduğu anda, ellerinde sedye bulunan iki Çinli çıktı ortaya. On saniye içinde de Lili'nin hareketsiz vücudunu alıp götürdüler. Adamların gözden kaybolmalarından sonra beyaz spor arabayla Lili'nin Ford'u hareket edip parktan aşağı doğru uzaklaştı.

Çinli kadın, Lili'yi taşıyan beyaz üniformalı Çinlileri asansöre kadar bakışlarıyla izledi. Binanın içi bir kliniği andırıyordu. Bulundukları koridor, atom sığınaklarını hatırlatan demir kafesli lambalarla aydınlatılmıştı.

Duvarları beyaz fayansla kaplı kare biçimindeki küçük bir odaya girdiler. Ortada bir ameliyat masası vardı. Masanın iki yanında, kalp takviye ve solunum cihazları bulunuyordu.

Beyaz üniformalı iki Çinli Lili'nin vücudunu masaya bırakıp deri kemerlerle bağladılar.

— Soyun şunu! diye emretti Çinli kadın.

Adamlar bir mankeni soyarcasına aşın bir dikkatle Tahitili kızın elbisesini, sutyenini, külotunu, çoraplarını çıkardılar ve hepsini beyaz bez bir torbaya koydular. İçlerinden biri torbayı alıp gitti.

— Uyandır şunu! diye emretti Çinli kadın.

Pekin şivesiyle aksansız konuşuyordu. Vurguları sertti. Diğer Çinli plastik bir hortuma bağlı kauçuk maskeyi kızın yüzüne dayadı. Yirmi saniye sonra, Lili inliyerek kımıldadı. Maskeden aldığı oksijenle kendine gelmeye başlamıştı.

Chris Jones'un kullandığı araba, Güney San Francisco bölgesinde, Bayshore Freeway üzerinde bir benzinciye girdi. Bu hızla devam edecek olsalar, gece yansına varmaz Meksika'da olurlardı. Bu işi sürdürmenin bir anlamı yoktu. Jones Malko'yu aradı. Telefon devamlı meşgul çıkıyordu. Beş dakika sonra, nihayet Malko'nun sesini aldı.

— Olduğunuz yerde kalın, dedi Malko. Birazdan sizi arayacağım.

Bulundukları telefon kulübesinin numarasını aldıktan sonra telefonu kapayıp Hood'u aradı.

— Ne yaparsanız yapın, ama bana şu iki arabayı bulun. Yardımcılarımdan biri için ölüm kalım meselesi bu.

Hood homurdandı:

— Anlaşıldı. Daly City az önce sakinleşti.Elimdeki bütün personeli sizin meseleye sevkediyorum. Bahsettiğiniz arabalar kanat takıp uçmadıysa mutlaka bulunur.

Hood telefonu kapadıktan sonra, kısa dalga telsizini açıp emrindeki bütün arabalara çağrıda bulundu:

— Şef Hood konuşuyor. Bütün arabaların dikkatine. Şifre sıfır. Ayrıntılarını vereceğim iki arabayı ne pahasına olursa olsun durdurun. Gerekirse ateş edin.

Şifre sıfır, verilen göreve kesin öncelik tanıyan bir işaretti. Banka soyguncularını yakalamış bir ekibin bile, soyguncuları hemen orada bırakıp bu göreve gitmesi gerekiyordu....

— Eğer içinizden bir geri zekâlı bu arabaları

görüp elinden kaçırırsa ömrünü Alacatraz'ın boş koridorlarını süpürmekle geçirir, diye gürledi Hood.

Üç dakika sonra, Jones ile Brabeck önlerinden yıldırım gibi bir polis arabasının geçtiğini gördüler. Benzinci kuşkuyla ikisine baktı. Bunu farkeden Jones:

— Meraklanma ahbap, bizi kolay kolay bulamazlar, diye dalga geçti.

Malko, odasında dört dönüp duruyordu. Düşmanlarını çok az tanıdığından polislerin bir şey becerebileceklerine pek inanmıyordu. Adamlar, polisin harekete geçeceğini çok önceden düşünmüş olmalıydılar.

Her şeye rağmen, yine de Lili'den bir telefon gelir umudu içindeydi. Kendisinden haber almayalı bir saat olmuştu.

Telefon yarım saat sonra çaldı. Malko zilin üç kez çalmasını bekledikten sonra ahizeyi kaldırdı. Arayan, boğuk sesli Hood idi.

— Arabalar bulundu, dedi. Guadalup yolu üzerinde, San Bruno tepelerinin eteğinde bir ırmak yatağında. Arabalar boş. İçinde kan izi filan yok.

— Geliyorum. Bana bir araba gönderin.

Malko eli kolu bağlı daha fazla bekleyemezdi. Kendisiyle kedi fareyle oynar gibi oynuyorlardı. Şimdi de Lili ortadan yok olmuştu, hem de ele geçirdiğini sandığı son ipucuyla birlikte. Jones'a durumu bildirdikten sonra tabancasını beline takıp fırladı.

Lili gözlerini araladı ve korkuyla hemen yumdu. Uzun boylu Çinli kadın üzerine eğilmişti. Yeşil gözlerinde en ufak bir ifade yoktu.

— Konuşmaya niyetin var mı, orospu? diye sordu kayıtsız bir tonla.

Lili bütün cesaretini topladı.

— Beni derhal serbest bırakın. Aksi halde, buraya gelip sizi gebertir.

— Kimmiş o bizi gebertecek olan?

Lili dudaklarını ısırdı. Fakat diğeri artık onunla ilgili bile değildi. Odadaki Çinliye dönerek:

— Konuştur şunu, dedi. Bütün bildiklerini anlatsın. Ben birazdan döneceğim.

Lili kımıldamaya çalıştı. Beceremedi. Sadece başını oynatabiliyordu. Kendisine doğru yaklaşan Çinlinin elinde parıldayan bir kıskaç vardı. Büyük kafalı, iri elmacık kemikli, besili bir tipti. Yumuşak ifadeli bakışlarını Lili'ye çevirerek sakin bir sesle sordu:

— Bayan Yang-Si'yi niçin izlediğini söyler misin?

Lili başını salladı.

Çinli hüzünlü bir ifade takınıp elindeki kıskaçla Lili'nin sol göğsünün ucunu tuttu ve var gücüyle sıktı. Genç kızın gırtlağından vahşi bir çığlık koptu. Vücudu yay gibi gerildi ve düştü. Çinli hiç sesini çıkarmadı. Bu kez kıskacı daha aşağılara kaydırdı. Belli bir noktayı aradı. Bulunca da yine var gücüyle sıktı...

Bu kez Lüi böğürür gibi inledi ve çığlığıyla boğulacağını sandı. Çinli kısa fasılalarla işine devam ediyordu.

Yirmi dakika sonra, Çinli kadın geri döndüğünde Lüi baygındı. Ağzından ince bir kan sızıyordu. Göğüslerinin uçları ve bacaklarının birleştiği iç kısım da kan içindeydi.

— Sanırım, bildiklerinin hepsini anlatmıştır, dedi kadın.

Çinli, Lili'nin anlattıklarını aktardı. Kadın başını salladı.

— Bildiklerimle harfi harfine uyuşuyor. Bu adam çok tehlikeli. En kısa zamanda ondan kurtul-

malıyız. Bunun için de bu kızdan yararlanacağız.

Lüi'nin yanına yaklaşarak genç kızı tokatladı. Lüi gözlerini açtı.

— öleceksin, dedi uzun boylu kadın. Kolay bir ölüm mü istersin, yoksa işkenceyle acı çeke çeke mi ölmek istersin? Seçimi sana ait. Eğer dediğimi yaparsan tabii.

Ldi evet anlamına başını salladı. Bedensel olduğu kadar ruhen de çökmüştü. İnsanların bunca acımasız olacağını tahmin edemezdi. Korkunç bir işkence görmüştü. Hiç kimse, hatta profesyoneller büe buna dayanamaz, konuşurdu. Fakat Lüi bunu bümiyordu ve utanç içindeydi. Malko'ya ihanet ettiğini sanıyordu. Bir daha karşısına çıkmaya cesaret edemezdi. Bu durumda en iyisi ölmekti. Daha kolaydı bu. Böylece, belki Malko kendisini affederdi. Bu acımasız kadının isteğini yapmakla yine ihanet etmiş olacaktı, fakat acıya dayanacak gücü kalmamıştı. İçinden Malko'dan özür düedi.

Bu sırada, dışarı çıkmış olan Çinli kadın elinde pilli küçük bir teyple geri döndü. Teybi Lüi'nin yanına koyarak:

— Söyleyeceklerimi aynen teybe aktaracaksın, dedi. Ondan sonra yakanı bırakırım.

Hayvani bir korkuya kapdan Lili, "peki" dedi. Kadının söylediklerini peş peşe üç kez tekrarladı. İçinden, çığlıklarını nasıl olup da kimsenin duymadığını düşünüyordu. Bir parkın ortasında, beton bir binanın yeraltındaki ikinci katında bulunduğundan haberi yoktu.

Çinli kadın emin olmak için Lili'nin sözlerini bir kez daha teypten dinledi. Tatmin olmuştu. Teybi kapatıp:

— Güzel, dedi. Şimdi uyuyabilirsin. Aklına hiçbir şey getirme. Artık acı çekmeyeceksin.

İşkenceci Çinli merakla sordu:

— Sorgulamaya devam etmeyecek miyim?

Çinli kadın omuz sılkti:

— Gereği yok. Her şeyi söylediğinden eminim. Artık ondan kurtulmanın zamanı geldi.

Beyaz üniformalı Çinli masada çırılçıplak yatan vücuda baktı. Lili'nin göğüsleri korkudan dikleşmiş, teni tavuk derisini andırır biçimde pütür pütür olmuştu. Korkudan irileşmiş gözleriyle cellatlarını izliyordu.

— İşe koyul! emrini verdi Çinli kadın.

Adam eğilerek selam verdi ve ameliyat masasının yanında asılı duran ince bir hortumu aldı. Hortumun ucunda bulunan iğneyi Lili'nin dirseğinin iç tarafındaki damara batırdı. Genç kız hafifçe inledi.

Çinli masanın öteki tarafına geçerek aynı şeyi bir başka hortumla kızın diğer kolunda tekrarladı.

Lili tekrar inledi.

— Canımı acıtıyorsunuz...

— önemli değil, dedi Çinli kadın. Biraz sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin.

Sol taraftaki ince hortum kıpkırmızı kesildi. Lili'nin kanı damla damla kauçuk hortumdan boşalmaya başlamıştı. Sağ taraftaki hortumda açık san bir sıvı vardı. Hortumun bağlı olduğu kavanozun üzerinde kırmızı bir etiket bulunuyordu: "Flexton = ölü tahnit ilacı = Kadınlar ve çocuklar için uygundur". Lili'nin kanına karışan "ilaç" genç kızın vücudunda iğne batmasını andınr duygular yaratıyor, fakat acı vermiyordu.

— Bu iş zaman alır, dedi Çinli işkenceci. Boş yere beklememize gerek yok...

Bu söz üzerine, ışığı açık bırakıp birlikte odadan çıktılar. Lüi gözleri kapalı, masanın üzerinde yapayalnız kalmıştı.

Kendini oldukça iyi hissediyordu: Tıpkı yorucu geçen bir günün ardından uyumaya hazırlanıyormuş gibiydi. Sarımsı sıvı sürekli kanına kanşıyordu. Kımıldamak istedi, fakat kayışlar son derece

sıkıydı. Birden kendini kaybetti. Ayıldığında beyaz üniformalı işkenceci yanındaydı. Sol taraftaki, içi kırmızı sıvıyla dolu kavanozu değiştirmekle meşguldü. Hortumun ucuna bağladığı boş kavanoz, diğeri gibi kırmızı sıvıyla dolmaya başladı. Lili, kavanozu dolduran sıvının kendi kanı olduğunun farkında bile değildi.

Gitgide artan tuhaf bir duygunun tutsağı olmuştu. Vücuduna iğne batırılıyormuş gibiydi ve göğsünü, soluğunu kesen bir üşüme sarmıştı. Çaresizlik içinde gözlerini yumdu.

Bir süre sonra, gözlerini tekrar açtığında Çinli kadın karşısında duruyordu. Konuşmak istedi, fakat başaramadı. Başını çevirdi. Yan tarafta, Çinli kadına tıpatıp benzeyen bir ikincisini gördü. Fakat bunun bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunun farkında değildi. Hava alabilmek için ağzını açtı, etraf karardı ve kendisini kaybetti.

— öldü mü? diye sordu Çinli kadın.

— Henüz değil.

İşkenceci genç kızın nabzını yokladı.

— On beş, yirmi dakika sonra işi tamam. İlaç vücudunun her yerine ulaşmadı henüz.

— Mumyalanması ne kadar sürer? diye sordu Çinli kadın. Bu işin yarın sabaha kadar bitmesini istiyorum.

— Bitiririm, dedi cellat.

Sonra, üzerinde kesici bıçaklar, makaslar, neşterler ve çeşitli ameliyat gereçleri bulunan bir masaya giderek keskin bir neşter ile genişçe bir küvet aldı. Ameliyat masasına geri dönerek Lili'nin göğsünde on santimetrelik bir yarık açtı. Yaradan ancak birkaç damla kan geldi. Çinli kadın kaşlarını çatınca işkenceci özür diledi:

— Eğer yarın sabaha hazır olmasını istiyorsanız, içini şimdiden boşaltmam gerekiyor.

Sonra, gülümseyerek ekledi:

— işimi bitirdikten sonra hiç kimse bunun ölmeden önce mi yoksa öldükten sonra mı mumyalandığını anlayamayacak.

Kadın cevap vermedi. Peşindeki diğer Çinli kadınla birlikte odadan çıktı. Lili'nin bayılmadan önce farkettiği kadındı bu ikincisi ve diğerinin tıpatıp benzeriydi. Aynı saç biçimi ve aynı giysiler. Çinli ikizler: Yang-Si ve Yang-Nam. Bankada çalışan Yang-Nam:

— Bu zavallı kızdan bu kadar çabuk kurtulmak zorunda olmamız çok can sıkıcı, dedi.

— Haklısın, dedi diğeri. Fakat suç kendisinde. Beni izlemeye kalktı.

— Yarın sabah patronu kızı aramaya çıkar...

— Bu bakımdan korkacak bir şey yok, dedi Yang-Si. Kızın mumyalanmış bedeni yarın sabah erkenden Hong Kong'a gidecek tabutlardan birine yerleştirilecek. Bizim burada düşmanımızla görülecek hesabımız var. örgütümüzü tehlikeye düşürecek birçok girişimde bulundu bu adam.

Çinli ikizler koridorun sonundaki demir bir kapıya geldiler.Kapının önünde Çinli bir nöbetçi vardı. Beyaz giysisinin kuşağına takılı büyük kalibreli bir silah farkediliyordu. ikizleri gören nöbetçi hemen ayağa fırlayıp selam verdi. Kapının diğer tarafında, yukarı çıkan bir merdiven bulunuyordu.

ikizler binanın giriş katına çıkan demir merdivenden yukarı tırmandılar. Merdivenin bitiminde, mezarlıktaki yasak bölgeye girenleri kontrol eden bir başka nöbetçi bekliyordu. Hemen yan taraftaki küçük odada, demir kapıyı denetleyen kapalı devre televizyon ekranı bulunuyordu.

Mumyalama salonunda işkenceci işini bitirmek üzereydi. Yüzünde bir maske, elindeki ucu kıvrık iğneyle Lili'nin göğsündeki yarığı dikmekle meşguldü, işini bitirdikten sonra genç kızın ağzını dikti. Ardından da, özel bir maddeyle göz kapaklarını

yapıştırdı. Birkaç saat içinde Lili, eşi az bulunur bir mumyaya dönüşmüştü. Değeri beş bin dolar tutan çok lüks bir işlemdi bu...

Malko polis arabasıyla ulaştığında Guadalup yolu yarım saatten beri bütün trafiğe kapalıydı. Hood oradaydı.

— Arabaların içi bomboş. Ne canlı var, ne ölü.

Yukarda bir polis helikopteri, çevreyi aydınlatan üç büyük ışıldağıyla dere yatağı boyunca gidip geliyordu.

— Arabaların buraya büerek atddığı belli, dedi Hood. Bu kesin.

Malko da aynı fikirdeydi.

— Şef, dedi Malko, ne yapıp yapıp Lili adlı bir Çinli kızı bulmamız gerekiyor. Eğer hayattaysa, başımızın belası şu salgın hakkında çok şey öğrenmiş olması gerekir.

Malko kafasında oluşan varsayımın doğruluğundan emindi. Kentte faaliyet gösteren komünist bir şebeke vardı ve bunların beyin yıkama olayına bulaşmamış olması imkânsızdı.

Hood ağzındaki puroyu yere attı.

— Eğer dediğiniz doğruysa o kızı cehennemde bde olsa bulurum. Gerçi San Francisco'nun tüm evlerini aramamız imkânsız ama, bu arabaları kullananları görmüş olan tüm şüphelileri sorguya çekebiliriz.

Malko, fazla bir şey ummaksızın şefe teşekkür etti. Klasik yasal yollarla pek bir şey elde edemeyeceğinden korkuyordu. Hood'un elini sıktıktan sonra, kendisini bekleyen Jones ilee Brabeck'in yanına gitti.

— San Francisco'ya dönüyoruz.

Arabanın arka koltuğuna geçti ve kente kadar

ağzını açmadı. İçinde bir sıkıntı vardı. Lili Hua ölmüş olmalıydı ve bunun nedeni de kendisiydi. Kızı bu işe karıştırmaması gerekiyordu. Birden, Tahitili kızın, yaşamında ne denli önemli bir yer tuttuğunu farketti. Gerçi taşıdığı duygu aşk değildi, ama sevgiyle yoğrulmuş bir şefkat de insanı etkileyebiliyordu.

Yeniden öfkeye kapıldı. Düşmanları ne yapıp yapıp ele geçirdiği her türlü izi siliyordu. Kapıldığı düşüncelerin etkisinde, yol kenarında devrilip alevler içinde yanan arabayı bile farketmedi. Yine "komünistlerin" işi olmalıydı.

Mark Hopkins'e ulaştıklarında Malko ne yapacağına karar vermişti. Dudaklarında donuk bir gülümseme vardı.

— Yarın sabah sizi Los Angeles'da küçük bir gezintiye davet ediyorum, dedi Jones ile Brabeck'e. Eski dostlarımdan Binbaşı Fu-Chaw'ı ziyarete gideceğiz. Bu Allahın cezası hikâye hakkında, göründüğünden çok daha fazla şey bildiğine eminim...

— ötmesi için biraz da gırtlağını sıkabiliriz hani... teklifinde bulundu Jones.

— Bu olmaz işte. Ama daha nazik bir yöntem uygulayabiliriz. Çok şey bildiğinden kuşkulanıyorum...

— öyleyse o nazik yöntemin uygulanmasını bize bırakın dedi Jones ile Brabeck.

İkisinin de yüzünde şeytanca bir ifade belirmişti.

Onların da canı sıkkındı aslında.

Üçü birden yatmaya gitti. Ertesi sabah Los Angeles'a ilk kalkan uçak, Western Airlines'ın 7.35 seferiydi.

Malko bir saate yakın bir süre yatağında döndü durdu. Aklı Lili Hua'daydı. Şu anda görevden alınacak olsa, işin bitimine kadar kendi hesabına çalışmaya kararlıydı.

IX. BÖLÜM

öfkeden deliye dönen Malko odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Altın rengi gözleri yeşile dönüşmüştü. Jones ile Brabeck seslerini kesmişler, Malko'yu nasıl yatıştıracaklarını düşünüyorlardı.

Los Angeles'ı ziyaretleri boşa çıkmıştı. Karşılaştıkları şişman Çinli kadın kendilerine kötü bir Ingilizceyle Fu-Chaw'ın iş seyahatine çıktığını söylemişti. Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini bilmiyordu. Malko daha sonra Fu-Chaw'ın Hollywood'daki villasına gitmişti. Orada da kapı duvardı. Komşuları, Çinlinin bir önceki gün arabayla hareket edip gittiğini görmüşlerdi.

Malko emin olmak için polis merkezinden bir memura telefon ettirip Çinliyi aratmış, fakat aynı cevabı almıştı. Sonunda San Francisco'ya kalkan ilk uçağa atlayıp döndüler. Hood'dan hiçbir haber yoktu.

Malko, otelin günlük hediyesi olan "San Francisco Chronicle" gazetesini alarak bir göz attı. Peşinde olduğu işle ilgili haber, 17. sayfada çok kısa bir biçimde verilmişti: Dün de Oakland yakınlarında değişik bölgelerde komünistler gösteri yapmışlardı. Olaylar artık öylesine sıklaşmıştı ki, gazeteler bile gereken önemi vermiyordu.

Malko gazeteyi kapayıp pencereye geldi. Alcat-

raz adası güneşin altında koyu bir kütle görünümündeydi. İlerde Bay Bridge, Oakland'e kadar uzanan bir yılanı andırıyordu. Esrarengiz sırrın anahtarı, işte bu güzelim manzaranın herhangi bir köşesinde yatıyordu. Böyle hareketsiz oturmanın bir anlamı yoktu.

— Kalkın gidiyoruz, dedi ajanlara.

Lili Hua'nın büyükbabasına gideceklerdi. Tatsız bir ziyaret olacaktı, ama yaşlı adama Lili'nin kaybolduğunu ve büyük bir ihtimalle öldüğünü bildirmeleri gerekiyordu. Bu arada, millete kök söktüren düşmanları için büyük önem taşıdığına inandığı gizli belgenin şifresini çözmesini isteyecekti. Başarması milyonda bir ihtimaldi, ama içinde bulundukları şu durumda da başka çare yoktu...

Ajanlar önde, Malko arkada koridora çıktılar. Asansör hemen geldi. Chrisle Milton kenara çekilip Malko'ya yol verdiler. Kafaları iyi çalışmazdı ama, saygı göstermeyi nasılsa öğrenmişlerdi.

— Lobiye iniyoruz, dedi Malko.

Kırmızı eteklikli, beyaz çoraplı asansörcü kız başıyla "peki" dedi. Kızın sırtı dönüktü. Malko, asansörcü kızın Çinlilere göre çok daha uzun boylu olduğunu farketti. Bacakları kusursuzdu.

Asansör hiçbir katta durmadı. Sonra, yavaşladı ve kapı açıldı. Yeraltına, garaja inmişlerdi. Malko, asansörcü konusunda düştüğü hatayı farkedecek zamanı bulamadı.

Ajanlar uçan daire görmüş gibi karşılarında dimdik duran Çinli kadına bakıyorlardı: Uzun boylu kadının üstünde, otomobil yarışçılarının giydiği türden beyaz bir tulum vardı. Saçlarını topuz yapmıştı.

Dudaklarında hafif bir tebessüm, hayranlıkla kendisini izleyen Chris Jones'a doğru yaklaştı ve sağ elinin dört parmağını olanca gücüyle ajanın karaciğerine gömdü.

Chris acayip bir çığlık attı. Elini silahına götürmek istedi, fakat başaramadı. İkinci bir darbe boynuna, büyük bir ihtimalle şahdamarının üzerine indi. Kendinden geçip olduğu yere yığıldı.

Malko, ikinci darbede kadını tanıdı: Bankada çalışan Çinliydi bu.

Fakat ağzını açacak fırsat olmadı. O ana kadar arkası dönük olan asansörcü kız başını çevirdi. Kapının önünde duran Çinlinin tıpatıp benzeriydi. Malko şaşırdı ve bir an rüya görüp görmediğini düşündü. Bu arada, kapıdaki Çinli kadın büeğini tutup Malko'yu dışarı çekti ve koluna klasik bir judo numarası olan kol kapanı taktı. Malko karşı koyacağı yerde, kadını da sürükleyerek kendini yere attı. Sonra yana yuvarlanarak süahı elinde ayağa fırladı.

Fakat tetiğe basacak zaman bulamadı. Arabalardan birinin ardından üç Çinli çıktı. Yassı suratlı, anlamsız bakışlıydılar. Üçü birden Malko'nun üstüne yürüdü. Malko, elindeki silahı var gücüyle en öndekinin suratına indirdi. Adam olduğu yere yıkılırken diğerleri Malko'nun üstüne çullandı. Biri arkadan boynuna kurt kapanı geçirip sıkmaya başladı. Diğeri elindeki silahı almaya çalışıyordu. Ani bir silkinmeyle hasımlarından kurtulan Malko kendini arabaların arasına attı. Adamlar tekrar üzerine saldırdılar.

Olup bitenlerden şaşkına dönen Brabeck harekete geçmekte bir saniye geç kalmıştı.

Çinli kadın müthiş bir karate darbesiyle ajanın şakağını buldu. Zavallı ajan otelin üzerine çöktüğünü sandı. Yarı baygın bir durumda ellerini öne uzatarak kavgaya hazırlandı. Malko kadar nazik değildi. Bir karate narası atarak parmaklarını kadının boynuna geçirdi. Kadın bir çığlık atarak toparlanmak için geri çekildi. Bundan yararlanan Brabeck Malko'nun yardımına koştu. Avusturya-

lının boğazına çökmüş olan sarı suratlıyı bir tekmede uzaklaştırdı.

Fakat ikincisine dönemedi. Ensesine yediği darbeyle dizlerinin üstüne yığılırken:

— Jones, diyebildi.

Chris Jones'un hiçbir şeyi duyacak hali yoktu, asansörün dibinde hâlâ yan baygın yatıyordu. Buna rağmen, yine de silahını çekti ve güçsüz bir tavırla kaldırmaya çalıştı, beceremedi.

Erkek hasımlarından kurtulan Malko, beyaz tulumlu Çinliyle burun buruna geldi. Silahını doğrulttu, fakat silah Çinlinin bir ayak darbesiyle garajın öteki ucuna uçtu. Ardından hemen Malko'ya bir hamle yaptı. Bir an dengesini bulamadı ve boynuyla ensesi açık verdi. Malko bir darbede yıkabilirdi onu. Fakat bir saniye tereddüt etti. Aptalca ve akıl almaz bir tutumdu bu. Darbesini indirdiğinde çok geç kalmıştı. Çinli yana kaçtı ve aynı anda Malko midesine "at çiftesi" denen bir ayak darbesi yedi. Bir hafta önce lastiğini tamir ettiği o nazik kadınla hiçbir ilgisi yoktu bunun... Midesine yediği darbeyle iki kat olan Malko, ensesine inen ikinci darbeyi farkedemedi. Düştü, bayıldı. Çinli kadın, kendinden umulmayan bir güçle Malko'yu yerden kaldırıp omuzuna aldı ve garaj çıkışına doğru ilerledi.

iki Çinlinin arasında kapana kısılmış olan Brabeck sahnenin sonuna tanık olmuştu. Umutsuzluğun verdiği delice bir güçle sağ tarafındakini bir Buick'ın kapısına itti, solundakine de müthiş bir kafa attı ve hızla 357 Magnum'u çekip Malko'yu götüren Çinli kadına nişan aldı. Fakat tehlikeliydi bu. Malko'yu vurabilirdi.

Malko'nun bayılttığı Çinli toparlanmış Milton'a doğru ilerliyordu. Ajan iki kez tetiğe bastı. Silah sesi garajda yankılandı. 45'lik mermiyi yiyen Çinli geriye doğru fırlayıp duvara çarptı. Brabeck bir-

den diğer ikisinin yaklaştığını farketti ve peş peşe karaciğerine yediği karate darbeleriyle iki kat oldu. Magnum elinden uçtu. Brabeck yine de dayandı. Çinlilerden biri ajanı iki bileğinden tutup kendini geriye bıraktı ve aynı anda iki ayağını midesine dayayarak üstten aşırdı. Brabeck garajın bir kısmını havadan katetti ve uçuşu beyaz bir Lincoln Continental'in kaputu üzerinde sona erdi.Kaput ajanın 90 kiloluk ağırlığıyla göçtü.

Çinliler asansörcü kıyafetindeki diğer ikizin peşinden garajı terkettiler. Şaşıran kapıcı geçmelerine izin verdi. Asansörcü kızların üniformalarıyla ve koşarak otelden çıkmalarına alışık değildi. Kısa sürede California Street'de gözden kayboldular. Siyah bir Oldsmobil garajın girişini örtüyordu. Direksiyonda beyaz tulumlu ikiz vardı, döşemesinde de baygın yatan Malko. Kısa süre sonra, bir başka araba Oldsmobil'in yanında durdu, içinden diğer ikiz çıktı ve kardeşinin arabasına atladı.

Kendine gelen Milton Brabeck Lincoln'ün kaputundan aşağı atladı. Yüzü gözü kan içinde ve elinde silah kapıdan geçtiğinde, kendisini gören kapıcı, garajda akıl almaz şeylerin döndüğünü düşündü. Dışarı çıkan Brabeck hareket eden Oldsmobil'de Çinli ikizlerin bulunduğunu farketti. Silahını doğrultup nişan aldı. Tam tetiğe basacağı anda arabayı bir kamyonet maskeledi. Ne yapacağını düşünürken garajın girişini kapayan siyah Oldsmobil'in arkasına beyaz bir Cadillac geldi ve yolun açılması için korna çalmaya başladı. Arabada smokinli bir adam ve iyi giyimli bir kadın bulunuyordu.

Birden, Brabeck'in aklına parlak bir fikir geldi.

Koşarak Cadillac'm şoför kapısına yanaştı ve ani bir hareketle kapıyı açtı. Direksiyondaki adam kendisini otel hizmetlilerinden biri sanarak gülümsedi.

— Çık dışan! dedi Milton Brabeck.

Aynı anda adamı kolundan tutup hızla dışan çekti. Adam yere yuvarlanırken Brabeck de direksiyona geçti.

— Merhaba bayan!

— Katil! Hırsız! diye bağırdı kadın. Çıkın arabamızdan.

Yerden kalkan adam mosmor olmuş bir halde arabanın kapısına yapıştığında Brabeck gazladı.

— Tartışacak zamanım yok, ahbap!

Caddlac 385 beygirlik güçle deri fırladı. Her şey on saniyenin içinde olup bitmişti. Oldsmobd yolun aşağısında, kırmızı ışıkta duruyordu.

Milton, Kearny Street kavşağındaki tümseği 150 km. hızla geçti. *Araba* yerden yirmi santim kadar yükseldi ve yükselmesiyle de birlikte yanındaki kadın kafasını tavana çarparak bağırdı:

— Derhal durdurun arabayı. Yoksa sizi elektrikli sandalyeye göndertirim.

Sıyırırcasına bir tramvayı sollayan Milton cevap vermedi.

Oldsmobd bu sırada sağa, Market Street'e sapıyordu. Kadın kendi tarafındaki camı indirerek bağırmaya başladı.

— Beni kaçınyorlar! Polis! Polise haber verin!

Milton kaşlarını çattı.

— Sizi kaçıracak göz var mı bende, bayan? Noel ağacı gibi süslü bir kadını ne yapayım ben? Bundan sonraki durakta inersiniz.

Milton yüzündeki kanı sildikten sonra aniden frene bastı ve arabayı durdurdu. Kadının kafası cama çarptı. Milton eğüip arabanın kapısını açtı ve kadını dışan ittikten sonra tekrar gazladı. Dikiz aynasından kadının çevresine meraklıların toplandığını gördü.

Oldsmobil 300 metre önündeydi. Arabayı yakalamaya karar verdi. Sonra, beklenmedik bir numa-

rayla karşılaşırım korkusuyla bundan vazgeçti. Hemen öldürmediklerine göre, Malko tehlikede sayılmazdı.

Şu an Jones'la birlikte olabümek için neler vermezdi ! Oysa o sıralarda dostu 38'lik silahını otel müdürünün göbeğine dayamış bas bas bağırıyordu:

— Ne Allahın cezası otel bu! İnsana uluorta asansörde büe saldırıyorlar. Bunun hesabmı soracağım sizden...

— Beyefendi yirmi yıldır, diye söze başladı müdür, ben...

Otelin holü, "Latin Amerika Dostları" cemiyetinin bir üyesinin 4 no'lu asansörü çağırmasıyla karmakarışık olmuştu. Asansörün kapısı açıldığında, yere oturmuş, elinde silah şaşkın şaşkın çevresine bakınan Jones ile karşılaşmışlardı. Daha sonra, üçüncü katta, bir telle boğulmuş olan asansörcünün cesedini bulmuşlardı.

Müdürün çağırdığı polis arabasından iki memur indi. Jones süahını beline sokup Gizli Servis kartını çıkardı. Geçerli bir kartvizitti bu. Genellikle Gizli Servis'in görevi Birleşik Devletler Başkanı'ın korumak ve kalpazanlarla uğraşmaktan ibaretti. Jones olup biteni polislere aktarırken beyaz Cadülac'ın sahibi çıkageldi. Yüzü öfkeden daha da morarmış bir durumda polislere yaklaştı:

— Arabamı çaldılar. Arabamla birlikte karımı da kaçırdüar. Ben valinin dostuyum ve...

Chris Jones kulak kabarttı.

— Kim çaldı?

Adam başına gelenleri ayrıntılarıyla anlattı. Saldırganı tarif ettiğinde Jones'un dudaklarında bir gülümseme belirdi:

— Bu bizim inatçı Milton. Heriflere pabuç bırakmayacağını biliyordum. Arabanızın plakası kaç, bayım?

Adam burnundan soluyarak cevap verdi:

— Beyaz renkli bir Cadillac. Plakası, 947 JBF.

Jones teşekkür edip polis arabasına koştu. Cadillac'ı tarif ettikten sonra hemen bulunmasını istedi. Sonra, odasına çıktı. Kendini hâlâ sersem gibi hissediyordu. Milton nasıl olsa bir haber gönderirdi.

X. BÖLÜM

Oldsmobil Bayshore Freeway'de 150 km. hızla gidiyordu. Yüz metre arkasında da Milton Brabeck vardı. Yeni Cadillac'ı ile tatile çıkmış bir zengin havasında görünmeye çalışıyordu.

Yol pek boş sayılmazdı. Bu nedenle de Çinli ikizler kendilerini emniyette hissediyor olmalıydılar. Havaalanını geçtiler. Biraz sonra Milton Oldsmobil'in sinyal verdiğini farketti. Sağa sapıyordu.

Cadillac'ı yavaşlatıp o da Milbrae Avenue'ya saptı. Bundan sonrası pek kolay olmayacaktı, çünkü beyaz Cadillac dikkati çok çekiyordu.

Milbrae Avenue denize iniyordu. Siyah Oldsmobil, deniz kenarına paralel uzayan Bayshore Highway'e döndü. Yol kenarındaki yeşil pano, San Francisco hudutlarından çıkıldığını belirtiyordu. Yolun bundan sonraki kısmında boş arazilerden ve tekne hangarlarından başka bir şey yoktu.

Neyse ki siyah araba sahildeki bir küme hangara giden dar bir yola saptı. Milton yolun önünden geçip dümdüz ilerledi. İzlediği yol az ilerde oto yola bağlanıyordu ve kavşakta bir telefon kulübesi vardı. Milton arabayı durdurdu, aceleyle ceplerini karıştırdı ve bir jeton buldu. Bu kez şans ondan yanaydı.

Eğer Chris aldığı darbeden ölmemişse mutlaka odasında, telefonun yanı başında olmalıydı. Telefo-

nun zili ikinci kez çalmadı.

— Hay Allah! dedi Chris. Neredesin be? Geliyoruz.

— Ne demek "geliyoruz"?

Chris güldü.

— Yani bizimle beraber bir düzine polis arabası, belki birkaç motosikletli polis ve ağır makineliyle donanmış bir kamyona bindirilmiş bir takım asker geliyor.

— Uçak gemisi bulamadın mı? dedi Milton.

Sesi buz gibiydi. Sonra da devam etti:

— Bütün bu saydıklarınla kalkıp gelecek olursan SAS'ı hemen öbür dünyaya postalarlar,anladın mı? Geleceksen tek başına gel.

Durumu kısaca özetledi. Üç dakika sonra, Jones deli gibi araba sürüyordu. Cadillac'ı farketmekte gecikmedi. İki dost, arabanın yanında bir savaş planı yaptılar.

— Bir tekne bulup denizden gidelim, dedi Jones. Hem de derhal.

Oldsmobil aşağı yukarı yirmi dakikadır oradaydı.

Tekneleri bir kilometre ötede, Burlingame rıhtımında buldular. Jones kıçtan takma motoru bulunan kürekli bir tekne kestirdi gözüne. O gün şansları hep aşırmaktan açılmıştı. Neyse ki, koyun suyu mide bulantısı, yaratmayacak kadar sakindi. Tekneye atladıklarını gören olmadı. Gürültü yapmamak için sahilden kürekle uzaklaştılar. Rıhtımdan çıkar çıkmaz motoru çalıştırdılar.

Kıyıyı izleyerek hangara yaklaşıyorlardı. İki yüz metre ilerde, hangara uzanan derme çatma tahta bir iskele vardı. Oraya kadar gidebildikleri takdirde altından kıyıya ulaşabilirlerdi.

Jones motoru durdurdu.

— Yere yatalım.

Teknenin içine uzandılar. Uzaktan gören, boş

bir tekne sanırdı.

Gözlerini açan Malko, ensesinde soğuk bir nesnenin varlığını hissetti. Bir arabanın ön tarafında, döşemede iki büklüm yattığının farkına varması için birkaç saniye geçti. Tanıdık bir sesin şöyle dediğini duydu:

— Doğrulmaya kalktığınız takdirde ensenize kurşunu yersiniz.

Buna söylenecek söz yoktu. Yattığı yerden,çevresini saran nefis bacaklara bir göz attı.

— Can sıkıcı bir harekette bulunmayacağıma söz verirsem durumumu değiştirebdir miyim? diye sordu.

— Hayır.

Cevaba daha bir kesinlik kazandırmak için silahın namlusunu biraz daha bastırdı. O da ısrar etmedi. Kendisini ne maksatla kaçırdıklarını anlayamamıştı. Hemen oracıkta, garajda öldürebdirlerdi.

Araba sarsıntısız gidiyordu. Bir oto yolda derliyor olmalıydılar. Tam o sırada korkunç bir gürültü arabanın motor sesini bastırdı. Üstlerinden, çok alçaktan bir jet geçiyordu, öyleyse kentin güneyinde, havaalanının yakınlarındaydılar.

Malko ensesinde silah, birkaç kez sağa sola saptıklarını hissetti. Sonra araba bir süre sarsılarak derledi ve nihayet durdu. Hemen ardından, ensesindeki silah uzaklaştı ve verilen emri duydu:

— Çıkın dışarı.

Güçlükle doğrulabddi. Midesi hâlâ sancıyordu. Arabaya dayanıp çevreye bir göz attı.

Oldsmobd etrafı tahta perdelerle çevrili bir avlunun ortasında duruyordu. Avlunun dibinde bir hangar vardı ve deniz kokusu geliyordu. Yan tarafta bir başka araba vardı.

İki metre ötesinde Çinli ikizlerden beyaz tulumlusu elinde horozu kalkmış bir tabancayla kendisine bakıyordu. Malko ikizlere dikkatle baktı. Ger-

çekten de, şimdiye dek böylesine birbirine benzeyen ikize rastlamamıştı.

Bu konuda daha fazla fikir yürütemedi. Çevresini üç Çinil sardı. Göz açıp kapayıncaya kadar Avusturyalıyı sucuk gibi bağlayıverdiler. Sonra hep birlikte hangara doğru ilerlediler. İkizler peşlerinden geliyordu.

İçeri girdiklerinde sarı benizlilerden biri beklenmedik bir anda Malko'ya çelme taktı. Malko dengesini kaybedip tahta döşemenin üzerine yığıldığı anda çelmeyi takan üzerine oturuverdi. Hangarı iki ampul aydınlatıyordu. Etrafta tahta sandıklar ve varüler vardı. Karşı tarafta parmaklıklı iki boşluktan içeri deniz havası giriyordu.

İkiz Çinliler ortadan kaybolmuşlardı. Malko, hangarı ikiye bölen yarı kalkık bir bölme farketti tavanda. Birden madeni bir ses duyuldu ve ikizlerden biri arkasında bir'tür kafes sürükleyerek içeri girdi. Kafes, bir insanı alacak büyüklükteydi ve iç tarafında kenarlara kaynaklanmış yatay küçük kafesler bulunuyordu.

Çinli dilber kafesi Malko'nun yanına bıraktı. Aynı anda, içeri diğer kardeşi girdi. O da daha küçük ve üzeri siyah bezle örtülü başka bir kafes taşıyordu.

Malko'nun olup bitenler hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yattığı yerden kımıldamak istedi. Fakat, üstündeki Çinli sırtına bir hançer dayadı. Bir süre sonra üstündeki ağırlığın kalktığını hissetti Malko. Çinli bir sıçrayışta ayağa fırlamıştı.

Yerde kımıldamadan yatan Malko, çok iyi tanıdığı birinin kendisine doğru yaklaştığını farketti: Topu andırır vücudu ve bembeyaz saçlarıyla Binbaşı Fu-Chaw. Tombul Çinli, dudaklarında bir gülümseme, Malko'nun yanı başında durdu:

— Dostumuz Amiral Mills'in bu güzel karşılaşmaya tanık olmaması büyük kayıp, dedi şey-

tanca bir sesle. Amerikan toprakları üzerindeki en büyük casusluk teşkilatını ben yönetirim. Ve bu teşkilat, 10. ordunun, F.B.I.'ın ve C.I.A.'nın burnunun dibindedir... Fakat önsezileriniz sizi yanıltmadı. Kimsenin akü sır erdiremediği bir yöntem kullanıyoruz. Birkaç ay içinde bu bölgeyi son kişisine kadar kontrolümüze alacağız. Hem de, övgüye layık çabalarınıza rağmen.

Çinli ikizler binbaşının arkasında sessiz ve hareketsiz bekliyorlardı. Asansörcünün yerini alan, üstünü değiştirmiş, kız kardeşininkine benzer bir şey giymişti. Kalçalarına asılı kılıflarda uzun namlulu tabancalar taşıyorlardı.

Malko yattığı yerden kendisini çevreleyen kişileri izliyordu.

— Haydi, palavrayı bırakın da öldürün beni öyleyse! dedi.

Fu-Chaw başını salladı:

— Henüz vaktimiz var, SAS. Sizi öldürmeye kararlıyız, fakat çalışmalarımız hakkında ne bildiğinizi öğrenmek isterdim. Sizi sorguya çekeceğim. Cesaretinizden, mesleki yeteneğinizden hiçbir kuşkum olmadığı için gerçeği söylediğinizden son derece emin olmam gerekiyor. Bu nedenle işim zor olacak, fakat mecburum... Bakın şuraya!

Binbaşı küçük kafesi örten örtüyü kaldırdı.

İri bir farenin sivri burnu parmaklıklara dayandı. Malko korkuyla karışık bir iğrenme duydu. Meksika'da başından geçen olaylardan sonra bu hayvanlardan ürker olmuştu.

— Bunlara Hong Kong fareleri denir, dedi Fu-Chaw. Üç günden beri tek lokma yemedi. Korkunç aç bir durumda...

Binbaşının bir işareti üzerine Çinliler Malko'yu ayağa kaldırdılar ve büyük kafesin içine attılar. Kafesin içinde kımıldayacak yer yoktu. Iç tarafın -

da kafesi enlemesine kateden alt alta altı kafes, vücudunu altı eşit parçaya bölecek tarzda yapılmıştı ve bir farenin gireceği büyüklükteydi. Malko, uygulanacak olan işkencenin türünü anlamakta gecikmedi.

Fu-Chaw korkularını onaylayacak şekilde açıklamada bulundu:

— Adamlarımdan biri hayvanı en alt kafese, yani ayaklarınızın hizasında olana sokacak... Sonra, sırayla tek tek üst kafeslere geçirecek. Böylece fare en sonunda yüzünüzün hizasında bulunan kafese ulaşacak. Her kafeste size bir soru soracağım. Aslında hep aynı soruyu soracağım. Altı kez aynı cevabı aldığımda yalan söylemediğinize inanacağım...

Malko cevap vermedi. Amerika'nın göbeğinde, ülkenin en güzel kentlerinden birinde, polisin ve ordunun burnunun dibinde bulunduğuna bir türlü inanamıyordu.... Her şey rüya gibiydi...

— Uygulayacağımız bu deney çok eskidir, diye açıkladı Fu-Chaw. Vergi memurlarımız mükelleflerin yalan söyleyip söylemediğini bu yöntemle kontrol ederlerdi. Adına, "Mutlu Bilgeliğin Altı Engeli" derler. Sizin gibi bir profesyonele ancak böyle bir yöntem uygun düşer, dostum. Birinci engelin adına "Mutlu Umut" derler. Fare ancak ayaklarınızı ısırabilir... İkinci engelin adı "Çifte Neşe"dir. Üçüncü engeli ancak sizin gibi kişilik sahibi kişiler korkmadan karşılayabilir; adı "Gerçek Zevk"tir. Dördüncüsü "Tatlı Kuşku" adını taşır. Beşincisine, yani "Zevkli Arzular"a dayanan pek çıkmaz. Nihayet altıncı engelin adı "Yüce Kat" tır ve kişiyi Tanrısı'na kavuşturabilir... Anlattığım bu heyecan verici sahne sona erdiğinde, tanınmayacak duruma girmiş olan bedeninizi tahta bir tabuta yerleştirip kentin herhangi bir mezarlığına gömeceğiz...

Malko anlatılan korku verici masalı dinlemiyordu bile. Aklı fikri dilini nasd koparabileceğine takdmıştı. işkenceden kurtulmanın son çaresi buydu. Fort-Worth özel okulunda öğretilen bir yöntemdi bu. Fakat ddi alttan çeneye bağlayan lifi koparmak gerekiyordu ve lifi koparmak için de, bıçak olmadığına göre, parmaklarını kullanması gerekecekti. Ama ne yazık ki bu da imkânsızdı. Çünkü elleri bağlıydı.

Bu sırada, sol ayağına tüylü bir şey süründü. Fare dk kafese girmişti. Elinde olmadan var gücüyle bağırdı. Çığlığı ikizleri bile yerinden oynattı. Bütün kasları gerilmiş bekliyordu...

Aynı anda, bulundukları hangarın iki yanında parçalanan tahtaların çıkardığı gürültü duyuldu. Çürümüş tahtaların kâğıt gibi ayrılmasıyla sol tarafta Chris Jones belirdi. Mdton Brabeck'in ortaya çıkışı biraz daha zor oldu. Parçaladığı tahta perdelerden biri saçlarına takılmıştı, ama elleri serbestti. Sol elinde 357 Magnum, sağ elinde ise bir 45'lik bulunuyordu. Ve zavallı Fu-Chaw ise atış menzilinin tam ortasındaydı.

45'ligin mermderiyle suratı bir anda dağddı. Yddınmla vurulmuş gibi sırtüstü düştü.

Chris Jones'un çifte Colt'u aynı anda alev kustu. Ne olup bittiğini anlamaya fırsat bulamayan üç Çinli düzensiz bir biçimde sağa sola savruldular. içlerinden biri, tek gözünü sağ avucunda tutarak iki üç metre kadar ilerledi ve Chris'in mermderiyle kafatasının parçalandığı an olduğu yere yığıldı.

Çinli ikizler kendilerini yere atmışlardı. Hemen sdahlarını çekip karşılık verdiler. Ampullerin ikisi de patladı. Milton Brabeck balıklama yere atlarken saçlarının takılı olduğu tahta ikizlerin mermileriyle delik deşik oldu.

Hangarın içi barut dumanıyla doldu. Malko fareyi unutmuştu. Birden, çevresinden mermilerin

geçtiğini farketti. Bulunduğu kafesi sarsarak yana devirmeyi başardı. Kafes yere düştüğünde, başının az önce bulunduğu hizadan bir mermi yağmuru daha geçti. Bu arada ikizlerin kapıdan çıkmakta olduğunu gördü. Hangarı son bir kez taradıktan sonra kapının ardında kayboldular. Tabancasının şarjörünü değiştiren Jones gizlendiği delikten fırlayarak kapıya koştu, fakat açamadı. Dışardan gelen mermi yağmuru başının bir santim yanında kapı tahtalarını paramparça ederken Jones kendini yere attı. Aynı anda bir arabanın hareket ettiği duyuldu.

— Çabuk, diye bağırdı Malko. Fare!

Brabeck bir küfür savurarak kafesin kapısını yakaladı, sarsıp açtı ve Malko'yu dışarı çekti. Ürkek hareketlerle kaçmaya çabalayan farenin üzerine bir şarjör mermi boşalttı.

— Tam zamanında gelmişim, dedi Brabeck. îyi ki bağırdınız. Ne durumda olduğunuzu unutmuşum...

Malko bileklerini ovaladı. Jones, hangara gelişlerinin öyküsünü özetledi. Kıyıdaki iskelenin altından geçerlerken tahtaların çürümüş olduğunu ve kolaylıkla kırabileceklerini farkettiklerini anlattı.

— Tahtalar sağlam olsaydı, içeri girmemiz sorun olacaktı. Sizi de kurtaramayacaktık. Pis bir olaymış bu kafes.

Sonra Jones tek tek Çinlüeri dolaşarak ayağıyla her birini dürttü, içlerinden yalnızca birisi hareket etti ve aynı anda kafasına 45'lik mermiyi yedi.

— Amma kalın kafalıymış! diye söylendi Jones...

Malko Fu-Chaw'ın yanına diz çöktü. Milton'un mermileriyle yüzü et ve kemik yığınına dönmüştü.

— işte, C.I.A.'nın güvendiği adam, dedi. Komünist Çin Gizli Servis Şefi...

Ayağa kalkıp genzine kaçan barut dumanının

etkisiyle öksürdü. Jack Links'in niçin öldürüldüğünü öğrenmişti. "Beyin yıkayıcılarının" izini bulmuş ve buluşunu Fu-Chaw'a anlatmıştı zavallı. Fakat, dost sandığı kişinin asıl kimliğinden haberi yoktu tabii...

Fu-Chaw'ın ceplerini karıştırıp yakalandığı sırada kendisinden aldıkları san zarfı aradı. Bulup cebine attıktan sonra:

— Gidip Lili Hua'nın büyükbabasını görelim, dedi. Eğer torunu kadar bilge kişiyse bize yardımı dokunacaktır.

—Yine mi bir Çinli? dedi Jones.

Cesetleri hangarda bırakarak dışarı çıktılar, Jones'un arabasını bıraktığı yere kadar yürüdüler, sonra Ford'a atlayıp yola koyuldular.

Kente dönmeleri bir saatlerini aldı. Trafiğin çok sıkışık olduğu yol ışıklı bir yılanı andırıyordu. Malko, sakin evlerin yer aldığı Telegraph Place' e ulaştığında içinin burkulduğunu hissetti.

— Beni burada bekleyin. ihtiyarı korkutmanın gereği yok.

Saat sekiz olmuştu.

Malko merdivenleri sessizce çıktı ve kapıyı çaldı. Bir sürgünün çekildiğini duydu. Kapı açıldı. Lüi Hua'nın büyükbabası karşısında duruyordu. Ufak tefek, yüzü kırışmış, çenesinde ince beyaz bir sakal bulunan sevimli ihtiyar zeki gözlerle Malko' yu inceliyordu.

— Lüi'nin arkadaşıyım, dedi Malko.

Çinli eğüerek selam verip bozuk bir Ingilizceyle:

— Adım Shu, dedi. Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Lili için endişe duyuyorum. Kendisinin nerede olduğunu biliyor musunuz?

Malko kesin bir düşünceyle gelmemişti. Bir an tereddüt etti. Anlatılacak herhangi bir masalı yutmayacak kadar akıllıydı ihtiyar. Diğer taraftan,

gerçeği söylemek şu sıra çok güçtü.

Sonunda ortalama bir yol seçti.

— Girebilir miyim? Size anlatacaklarım var.

Çinli kenara çekilerek yol verdi. Odanın içinde hemen farkedilen bir temizlik kokusu vardı. Bay Shu eski bir koltuğa, Malko da yatağa oturdu.

— Ben özel dedektifim, diye söze başladı Malko. Kanşık bir iş için torununuzdan bana yardımcı olmasını istedim. Henüz geri dönmeyişinin nedeni bu.

Yaşlı Shu başını salladı.

— Bana sizden söz etmişti. Beni görmek istiyormuşsunuz.

— Doğru, dedi Malko. Elimde kimsenin çözemediği eski Çince yazılı bir belge var. Yazının şifreli olduğu kesin. Lili bana bunu çözebileceğinizden söz etmişti. İşte, bu belge.

Zarfı açıp kâğıdı Çinliye uzattı. İhtiyar uzun uzun baktıktan sonra Malko'ya döndü:

— Bu belgenin anlamını çıkarmak benim için imkânsız değil, fakat zaman ve çok para ister. Belgedeki dili konuşmasını bilirim, ama dediğim gibi kolay bir tercüme değil bu...

Malko insan tabiatını iyi büirdi. Kelimelerin üstüne basa basa:

— Bay Shu, dedi, bu belgenin tercümesini bitirdiğinizde size on bin dolar vereceğim. Yalnız işim çok acele. Tercümeyi kırk sekiz saat içinde istiyorum.

İhtiyar koltuğunda doğruldu.

—- Elimden geleni yapacağım. Yarın öğleden sonra uğrayın. Umarım Lili'den de iyi haberler getirirsiniz. Annesi onu bana emanet etti...

Konuşmanın sona erdiğini bildirircesine ayağa kalktı. Malko hâlâ tereddüt içindeydi. Gerçeği söylemese, adam farkında olmadan bir ölüm tehlikesinin içinde yaşayacaktı. Söylese, korkudan on bin

dolardan vazgeçebdirdi.

Sonunda, Malko hiç sesini çıkarmadı, ihtiyardan izin isteyip ayrıldı ve ajanların yanına döndü.

— Bu adamın da öldürülmesini istemiyorum, dedi. Sorunumuzu aydınlatabilecek son umudumuz o. Richard Hood'dan adamı gizli gizli korumasını isteyeceğim. Polis gelene kadar siz burada, arabada bekleyin.

Yanlarından ayrıldı. Yürüyerek uzaklaştı ve az derde bir taksiye atlayarak gitti.

XI. BÖLÜM

"Californian Trust Investment"ın sakin bürosunda Malko, Amiral Mills'e rapor veriyordu. Aynntüardan sonra sonuca geldi:

— Kesin olan tek şey,San Francisco'da bir Komünist Çin casusluk teşkilatının bulunduğudur. Teşküatın bazı elemanlarını temizledik, fakat elebaşıları hâlâ serbest ve nereye saklandıklarını, ne halt karıştırdıklarını henüz bilmiyorum. Fu-Chaw'ın da bizzat itiraf ettiği gibi bu toplu "beyin yıkama" doğrudan doğruya bu teşkilatla ilgili, fakat kullanılan yöntem henüz meçhul... Fu-Chaw öldü, temizleyici öldü, ikizler ortadan yok oldu ve biz hâlâ ne aradığımızı bilmiyoruz...

Amiral Mills homurdanır gibi oldu. C.I.A. bir süreden beri Asyalıların güzel kadınlara önemli görevler yüklediğinin farkındaydı ve bu güzel kadınlar çoğu kez erkeklerden daha tutucu oluyorlardı; tutucu ve tehlikeli.

— Nasıl istiyorsanız öyle hareket edin, fakat bu işi halledin, dedi amiral. Beyni yıkananların sayısı gün geçtikçe artıyor.

— San Francisco'da iki müyon insan yaşıyor, amiralim. Benim aradığım ise sadece çok iyi gizlenmesini bilen iki Çinli genç kadın.

Amiral Mills öksürerek boğazını temizledi.

— F.B.I.'a bir arama emri göndereceğim. On-

lar da yardımcı olsun. Bakarsınız işe yararlar.

— Onları bulmak için Chinatown'u ev ev boşaltmak gerekir. Bu da imkânsız.

Malko telefonu kapadı. Lili Hua'yı bulmak için yaptığı girişimden amirale söz etmemişti. Düşmanlarının suskunluğuna ve zalimliğine rağmen yine de içinde ufak bir umut vardı. Lili bir şeyler öğrenmiş olmalıydı, aksi halde şimdiye kadar dönmüş olurdu. Lili'nin eksikliğini duyuyordu ve bu olayda tek suçlu kendisiydi.

Kapıda kendisini bekleyen ajanlarla birlikte otele döndüler. Richard Hood, kendisini araması için not bırakmıştı.

Hemen telefon etti.

— Söyleyeceklerim sizi belki de ilgilendirir, dedi polis şefi. İki araba konusunda bütün benzin istasyonlarını sorguya çektik. Güney San Francisco' daki bir benzin istasyonu krem Ford'u gördüğünü hatırladı. Direksiyonda Çinli bir kız varmış. Arabadan inip telefon kulübesine girmiş, sonra hemen hareket etmiş. Saatler uyuşuyor...

Malko benzincinin adresini aldı. Kalbi çarpmaya başlamıştı. Lili kendisini aramak istemiş, fakat her nedense telefon bağlantısı kuramamıştı. Telefon ettiği yer, polis arabasının kendisini gördüğü yere yakındı. Ayrıca, arabaların boş bulunduğu dere yatağı da o civardaydı...

Durumu kısaca ajanlara aktardıktan sonra hep birlikte Güney San Francisco'ya gitmek üzere yola koyuldular.

Arabanın benzin istasyonuna girişi ve Jones'un arabadan atlayışı öylesine ani oldu ki, benzinci içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı. Gelenlerin polis olduğuna inandıktan sonra bildiklerini tekrar anlattı ve Lili'yi ayrıntılarıyla tarif etti. Sonra arabanın gittiği yönü göstererek bütün bildiğinin bu kadar olduğunu söyledi.

Malko teşekkür etti. Ford gösterden yönde hareket etti. Bir saat boyunca hiçbir ize rastlamaksızın Güney San Francisco sokaklarında dolaşıp durdular. Basit bir mahalleydi burası, fakat buna rağmen Lili burada kaybolmuştu. Üzerinde altın yaldızlı harflerle "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi" yazılı demir parmaklıklı kapının önünden iki kez geçtiler. Kapının iki yanında Çince harfler vardı.

Umutsuzluğa düşmüş bir durumda tekrar benzinciye döndüler. Malko'nun kafasına bir şey takılmıştı. Benzinciyi çağırıp aklını kurcalayan soruyu sordu.'

— Bu "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi" neyin nesidir?

— Oh, Çinlüere ait bir mezarlık, bayım. Milyarderleri yolmak için düzenlenmiş bir dümen...

Malko teşekkür etti ve Jones'a döndü:

— Geri dönüp şu mezarlığa bir göz atalım...

Ajan şaşkın bir tavırla ona baktı.

— Yok, yok, çıldırmadım. Aklım başımda, dedi Malko. Fakat hiç dikkatinizi çekmedi mi? Bu mezarlık, ölü bile olsalar bu bölgede Çinlilerin bulunduğu tek yer.

Beş dakika sonra demir parmaklıklı kapının önündeydiler. Sol tarafta küçük bir yazı vardı: "Gece yansına kadar açıktır". Kaliforniya Eyaleti'nde bir eşi daha bulunmayan,nefis bir mezarlıktı burası. Buraya ölü gömmenin fiyatı 7000 de 15.000 dolar arasında değişiyordu. Aynca parası ödendiği takdirde mezarın üstüne bir havuz ya da Keops Piramidi'nin küçük modelini yaptırmanız mümkündü, isteğe bağlı olarak her yıldönümünde havai fişeklerle ölüyü anma yine bir para sorunuydu. Kısacası burada parayı basan, her şeyi yaptırırdı:

Ford yavaşça ana yola girdi. Altı katlı ev yüksekliğinde dev gibi büyük bir Buda heykeli kollan-

nı ilk sıradaki mezarların üzerine doğru uzatmıştı.

Jones arabayı durdurup heykelin altındaki yazıyı okudu: "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi' nin yapımını öneren Sun-Yat-Sen adlı bilgenin anısına." Yan tarafta bulunan bir deliğe 25 sent atıldığı takdirde bir teypten adamın özdeyişlerini dinlemek mümkündü.

— Devam edelim, dedi Malko.

"Kardeş Sevgisi" adlı yoldan yukarı doğru çıkıp "Sarsılmaz Kader"e saptılar ve "Anılar Bahçesi"nin tam karşısında durdular. Beyaz mermerden yapılma birçok anıtmezarın bulunduğu bir alandı burası. Giriş kapısının üzerindeki yazıda buraya ancak inanç sahibi olanların altın bir anahtar kullanarak girebilecekleri yazılıydı. Alan kalp biçiminde yapılmıştı...

— Mezarlık değil, altın madeni, dedi Milton. Buraya ölüsünü gömen aile 2000 yılına kadar belini doğrultamaz.

Malko yaklaşmakta oldukları ana binayı dikkatle inceliyordu. Lili ve Lili'yi kaçıranlar belki de buradaydı.

"Fısıldaşan Çamlar" adlı meydanda durdular. Aynı anda, nefis bir Çinli dilber kapıyı açıp kendilerine doğru yaklaştı. Bir mezarlık için umulmadık bir görünümdü bu. Göğüslerine ve kalçalarına yapışmış olan etek-bluz, vücudunun tüm hatlarını en gizli noktalarına varıncaya dek belli eden ince bir kumaştandı.

— Merhaba! diye gülümsedi.

Sonra, arabadakilerin beyaz olduğunu görünce yüzündeki gülümseme bir anda siliniverdi.

— Üzgünüm ama, Sonsuz Mutluluklar Bahçesi yalnızca budistlere açıktır.

Malko ısrar etmek istemedi.

— özür dileriz. Bir hata işlemişiz.

Jones eğilip Çinli kıza laf atmaktan kendini a-

lamadı:

— Üçümüze bir toptan fiyatı uygulayıp uygulamayacağınızı öğrenmek istemiştik.

Çinli öfkeli bakışlarla Jones'u süzdükten sonra geri döndü ve uzaklaştı.

— Bu yavruyu tabutuma koymaya söz verseler şimdiden vasiyetnamemi yazmaya başlardım, dedi Milton Brabeck.

Demir parmaklıklı kapıya geldiklerinde Buda heykelinin arkasından başını uzatan böcek gözlü bir Çinli dikkatle onları inceledi.

Tekrar San Francisco yoluna düştüler. Hiçbiri ağzını açmıyordu. Rastlantılar gitgide artıyordu. Sonuncusu, Lüi Hua'nın bir Çin mezarlığı yakınında kaybolmuş olmasıydı.

Otele döndüklerinde ajanlar bara çıktılar. Malko da odasına bir şişe votka getirtti. Bu mezarlık ügisini çekmişti. Kaliforniya Eyaleti'nde bu tür yerler çok vardı, fakat Lili'nin böyle bir bölgede kaybolması yine de tuhaftı. Ayrıca, kendilerini karşılayan Çinli kız bir an önce onlardan kurtulmak ister gibi bir hava içindeydi.

Malko uzun süre pencerenin yanından ayrılmadı. Yaşamak güzel şeydi. Pasifik'te en ufak bir çırpıntı yoktu. Göğe yükselen binalar güneşin altında ışıldıyordu. Golden Gate'in görünümü dev bir oyuncağı andırıyordu. Meleklere yaraşır adına rağmen, San Francisco'nun bir zamanlar yasasız ve tasasız bir kent olduğuna inanmak güçtü. Yüz yıl kadar önce, sokaklarında kadınlar için çarpışan kovboylar vardı.

O sırada telefon çaldı.

Malko ahizeyi kaldırdı.

önce bir sessizlik oldu, sonra bir cızırtı. Ardından Lili Hua'nın ürkek, soluk soluğa sesi duyuldu:

- Malko?
- Evet?

— Uzun uzun konuşamayacağım. Burada tutsağım. Gelip beni kurtarman gerek. Bu akşam bir dost seni Fairmont Oteli'nin en üst katında bulacak. Saat sekizde orada ol. Seni buraya o getirecek. Lütfen...

— Ama...

Hat kesilmişti. Malko hemen santralı arayıp telefonun nereden edildiğini sordu.

— Bunu bilmemin imkânı yok, dedi santral memuresi. Otomatik bir telefon kulübesinden aradılar.

Malko dolu bir kadeh votka yuvarladı. Birden, içine yaşama sevinci dolmuştu. Lili sağdı. Karşı taraf kızı kendisini tuzağa düşürmek için yem olarak kullanıyordu. Planlarını bozmak yeterliydi. Ondan sonra Lili'yi kurtarabilirdi. Kendi kendine güldü. Lili ile karşılaşmaları harika bir an olacaktı.

Fakat, tuzak olduğu şüphe götürmeyen bu randevuda sırıtan bir şey vardı: Randevu yeri.

Mark Hopkins'in rakibi olan Fairmont Oteli California Street'in öbür tarafındaydı. En üst katında kente hakim şık bir bar bulunuyordu. Ekseni etrafında dönen bar, müşterilerin yerlerinden kımıldamadan kenti seyretmelerine imkân verecek elektrikli bir sisteme bağlıydı. En düşük düzeyde ışıklandırılan loş salon olsa olsa ancak bir aşk randevusuna uygun düşerdi.

Bir cinayet randevusuna değil.

Barın tek çıkışı vardı: Asansör. Kendisini bekleyen bir katil varsa, adamın kaçma şansı sıfırdı.

Malko boş yere kafa patlattı durdu. Ancak tuzak olabilecek böyle bir randevunun niçin orada verildiğini bir türlü anlayamamıştı. Eğer kendisini otelden uzaklaştırmak için bir numaraysa, buna ne gerek vardı?

Belki de onu zehirleyeceklerdi, örneğin sahte bir garson aracılığıyla...

Düşünmekten vazgeçip Jones üe Brabeck'i çağırdı.

— Yeni haberler var.

Esrarengiz telefon konuşmasını ajanlara aktardı.

— Gidecekseniz üzerinize bir zırh geçirmeniz gerek, dediJones.

Randevuda karnına bir şarjör mermi boşaltacak bir katide karşılaşıp karşılaşmayacağından emin değüdi.

Ne var ki, bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. C.I.A.'nın. vermiş olduğu tabancayı valizden çıkardı. Silah kullanmasını sevmiyordu, fakat otelde oturup San Francisco'daki günlerini Çin mezarlıklarında dolaşarak geçirecek hali de yoktu. Durumu ajanlara açıkladı:

— Oraya önce Chris çıkacak. Salonu kontrol edecek. Mdton aşağıda kalıp asansörü gözleyecek. Olur a, bakarsınız bir düzine katil bir arada gelir. Ondan sonrasını bekleyip göreceğiz.

Malko hızla üstünü değiştirdi, tabancayı beline taktı ve aynaya bir; göz attı. Sdah belli olmuyordu.

Chris de Mdton çoktan hole inmişlerdi. Chris'in ceketinin sırt kısmı, altında iri urlar varmış gibi topak topak şişkindi. Taşıdığı çifte Colt'un yaptığı kabartılardı bunlar. Mdton'a gelince, o da kendisini hamile kadına çeviren 357 Magnum'un şişkinliğini saldamak için iki kat geziyordu.

California Street'in en kalabalık olduğu saatti. Karşıdan karşıya geçmek için beş dakika beklediler.

Chris asansöre binerken Malko de Mdton da çiçekli halıyla döşenmiş olan holü gözden geçiriyorlardı. Fakat gece kıyafetlerini giymiş bu kalabalığın içinde şüpheli birini farketmek hemen hemen imkânsızdı. Gerçi aralarında Çinli bir kadın vardı, ama yaşı ellinin üzerindeydi.

Malko, çekilişi yapılacak bir piyangonun büyük ikramiyesi olarak teşhir edilen kan kırmızısı "Toronado" Buick'i seyreden Milton'u kolundan tutup çekti. Jones numarasını aldığı holdeki telefon kulübesinden kendüerini arayacaktı.

Zil çalar çalmaz Malko ahizeyi kaldırdı. Jones idi bu. Sesi üzgünceydi:

— Burada kuşkulu kimseye rastlamadım. Fakat kadınların vücutlarının yarısı çıplak. Tam ortada, bann sol köşesindeyim. Buradan her tarafı görebiliyorum. Hemen gelin.

— Oldu. Fakat ben gelene kadar gözlerini yum. Yoksa, reflekslerin zayıflar.

Hızla holü geçtiler. Yan tarafta, aşıkların rağbet ettiği ve Taylor Street'e hakim bir teras vardı. Kalabalığın arasında asansörün gelmesini beklerken Milton terasta dolaşmaya gitti. Terasın kapısında, gözlüklü bir Çinlinin kollarında nefis bir Çinli kadın vardı. Milton, bu çiftte kuşkulu hiçbir yan görmedi. Kimseye aldırmaksızın öpüşüyorlardı.

— Ortalık sakin görünüyor, dedi Malko'ya.

Bu arada Malko'nun çevresindeki kişileri inceledi. Zararsız Amerikalılardan başka kimse yoktu.

Asansör, San Francisco'nun en rağbet gören ilginç numaralarından biriydi. Asansör kabini binanın içinde olacağı yerde dışındaydı. Dört bir yanı camdan yapılmış olan asansör otelin duvannı örümceği andınr biçimde tırmanıyordu. Böylece müşteriler kenti ayaklannın altında gönüllerince seyretme fırsatını buluyorlardı. Barın bulunduğu 32. kata çıkış bir dakikaydı.

Tedirgin olan Milton, Malko'nun asansöre bindiğini gördü. Kapıda yapayalnız kalmıştı. Oyalanmak için Çinli aşıklara bir göz attı. Tuhaf, kaybolmuşlardı.

Fırtına gibi terası geçti. Yan karanlıkta birbiri-

nin kollarına atılmış birçok çift vardı. Birden, bir şangırtıyla olduğu yerde donup kaldı. Gürültü yukardan, asansörün tırmandığı cepheden gelmişti. Terasın yan korkuluklarına koşup asansörü görebilmek için başını uzattı.

Asansör yolun yarısında durmuştu.

Olup bitenleri anlamaya çalışırken, üç dört blok aşağıdan bir binanın penceresinden çıkan kısa bir alev farketti: Ateş edüiyordu. Fairmont'taki randevunun nedenini şimdi anlıyordu.

Ateş edilen binanın yerini belirledikten sonra terastan aşağı atlayıp California Street'e çıkması mümkün bir sokağa daldı. Yokuş aşağı inen yolda ok gibi gidiyordu.

Market Street'e ulaştığında birden durdu. Aradığı bina bu caddedeydi. California Street ile kesiştiği noktadan sonraki üçüncü binaydı.

Çinli bir kapıcının nöbet tuttuğu hole daldı. Birinci katta, fotoğrafları giriş kapısında asılı olan bir gece kulübü vardı. Kamboçyalı dansözlerin ve bir Çinli kadın tellalının ısrarlarından kurtulmak için kendini asansöre attı ve hemen "teras" katının düğmesine bastı. Asansör tırmanmasına devam ederken 357 Magnum'u kontrol edip horozunu kaldırdı, tekrar beline soktu.

Asansör hiç sarsılmadan durdu. Kapı otomatik olarak açıldı. Asansörün ışıklarından gözleri kamaşan Müton gözkapaklarını kıstı. Teras son derece karanlıktı. Elini tabancasına attığı sırada karşısında bir gölge belirdi. Aynı anda, sarı bir ışık farketti ve bir silah patlaması işitti. Karnına balyozla vurulmuş gibi oldu.

Terasın beton zeminine düşerken kendi kendine mırıldandı: Allah kahretsin! Zımbalanarak gebermek ne kadar da kolaymış!"

Malko, asansörün önünde kuyruğa girmişti.

Çevresindeki erkekler smokinli, kadınlar gece elbiseliydi. Hemen yanındaki kadın bir harikaydı. Gümüş rengi tuvaletinin üzerine dökülen uzun saçları sarıydı. Ama Karaib güneşiyle yanmış olması gereken teni bakır rengindeydi. Boynunda, kol saati büyüklüğünde bir pırlanta vardı. Armudun iyisini ayı yer derler ya, işte erkek arkadaşı da o türden bir yaratıktı. Dört köşe çeneli, çerçevesiz gözlüklerinin ardından bile belli olan patlak gözlü biriydi. Kadını, kemiğe bakan köpek gibi gözlüyordu. Malko itiş kakıştan faydalanıp kadına yanaştı. Gözlüklerini çıkarıp altın rengi gözlerini kadının gözlerine dikti. Bir süre öyle kaldılar. Sonra, kadın bakışlarını kaçırıp manzarayı seyre dalmış arkadaşına döndü. Adamın kendi dünyasında olduğuna inandıktan sonra hafifçe Malko'ya gülümsedi.

Asansör hemen hemen boş geliyordu. Malko kibarca bir tavırla kadının ve erkeğin geçmesi için yana çekildi. Fakat kalabalığın hücumuyla kendini bir anda köşede, iriyarı bir adamla tepeden tırnağa pırlanta takmış muslin elbiseli şişman bir kadının arasında buluverdi. Belli etmeden ikisinin arasından kaymaya başladı. Asansörün her tarafından manzaraya hayranlıkları belirten sesler geliyordu.

Asansör karşı taraftaki binanın yüksekliğini aşmış, San Francisco körfezi tüm güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Malko içi burkularak böyle bir yolculuğun ancak sevgililere yaraşacağını düşündü. Yanındaki şişman kadının anormal çığlıkları canını sıkmaya başlamıştı. Dalgınlığından yararlanarak bir omuz darbesiyle kadını aşıp öne geçti. Artık, parfümünün kokusunu bile duyduğu sarışın dilberden hiç de uzak sayılmazdı. Yeri iyiydi şimdi.

Sarısın kadın başını cama dayamış hayranlıkla manzarayı seyrediyordu. Çok hoşlanmış olmalı ki, küçük bir çığlık atıp Malko'ya döndü.

Malko bir anda kadının boğazında, bronzlaşmış

tenin üstünde, gitgide büyüyen kırmızı bir leke farketti. Gözleri donuklaşmış olan kadın olduğu gibi Malko'nun üzerine yığıldı.

Camda açılmış olan küçük delikten soğuk hava giriyordu.

Malko'nun, sevgilisini kollarında tuttuğunu gören dört köşe çeneli yarma öfkeyle homurdandı. Malko, adamın çelik parmaklarının boynuna geçtiğini hissetti. Açıklamada bulunmaya hazırlanırken yarma bir kez daha haykırarak Malko'yu bıraktı. Parçalanan boğazından kan fışkırıyordu. Elleriyle kanı durdurmak istediyse de başaramadı, sırtüstü düştü. Fakat yere ulaşamadan kalabalığın kollarında kaldı.

Üzerine kan sıçrayan bir kadın delice bağırdı. Yanı başındaki muslin elbiseli kadın ise Malko'yu tutmuş, sarsarak bağırıyordu:

— Katil... Katil... öldürdün onları.

Arka tarafa sıkışmış olanlar önde olup bitenin farkında değildi. Tatsız bir şey olduğunu tahmin ettiler. İçlerinden biri:

— İmdat düğmesine basın! dedi.

Kucağındaki kadını yere atan Malko, kalabalığı yararak var gücüyle bağırdı:

— Asansörü durdurmayın sakın!

Çok geç kalmıştı. Biri düğmeye basmıştı. Camlı asansör hafif bir sarsıntıyla 16. ile 17. katın arasında durdu.

Malko hemen kendini yere attı. İki yüz metre ötedeki bir binada parlayıp sönen bir alev farketmişti. Kendisine nişan alındığını bden bir tek o vardı asansörde. Fairmont'da randevu verilişinin nedenini şimdi şimdi anlıyordu. Dört, beş blok ötede Chinatown başlıyordu. Işık içinde bulunan camlı asansör, bir binanın damından ateş edecek olan biri için bulunmaz bir hedefti. Asansör hareket etmediği takdirde, ölümü mutlaktı. Burada ol-

duğunu kesin biliyorlardı...

Camlı tabuta iki mermi daha isabet etti. Muslinli kadın acı bir çığlık atarak Malko'nun üzerine yığıldı. Hafif hafif inleyerek debeleniyordu.

Yeniden camların kırıldığı duyuldu: Şişman kadının vücuduna birkaç mermi daha saplandı ve kadın kımıldamaz oldu.

Malko üstündeki cesedi itip arkasına uzattı. Sonra, sarışın kadının sevgilisini çekerek şişman kadının üstüne yerleştirdi.

Sinir krizine tutulan bir kadın bağırmaya başladı:

— Çıkmak istiyorum! Buradan çıkmak istiyorum!

— Yere yatın, diye uyardı Malko.

Dinleyen olmadı. Herkes aklına estiği gibi konuşuyordu: Gökyüzüyle yeryüzünün arasında ölümün tutsağı olmuşlardı.

Mermiler aralıksız yağıyordu. Ayakta ancak üç dört kişi kalmıştı. Malko yüzükoyun yere uzanmış, çevresine yığdığı cesetleri siper almıştı. Arada bir cesetlere saplanan mermilerin varlığını hissediyordu. Ucuna susturucu takılmış en azından iki tüfek vardı.

Birden, hayatta kalan birkaç kişiden biri bağırdı:

— Maggy, Maggy!..

Asansörün yeterince mermi yemiş cam duvarlarından biri dağıldı. Malko göz ucuyla, uzun boylu bir kadının cam parçalarıyla birlikte boşluğa uçtuğunu gördü.

Malko'nun tüylerini diken diken eden çığlık gitgide zayıfladı ve tok bir gürültüyle son buldu: Kadın, 40 metre aşağıdaki Kış Bahçesi'ne düşüp parçalanmıştı.

Kocası ellerini karnına götürüp yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöktü: O da vurulmuştu. Tam o

sırada, asansör hareket etti.

Atış iyice yoğunlaşmıştı. Ayakta kalan son çift de inleyerek yere yıkıldı, isabet almayan tek Malko kalmıştı. Bunu, kendini zamanında yere atmasına borçluydu. Ne gereksiz bir kıyımdı bu! Tam bir tuzak. Orta kabiliyette bir nişancı bile asansörü rahatlıkla vurabilirdi. Iskalamanın imkânı yoktu.

Asansör 32. katta durdu. Malko kımıldamadı. Cesetlerin arasında hareketsiz bekledi. Nişancılar kımıldamasını bekliyor olabilirlerdi.

Kapı açıldı. Bardan çıkanların neşeli konuşmaları birden kesiliverdi.

Bir kadın korkunç manzara karşısında bir çığlık attı.

— Aman tanrım! Hepsi ölmüş! diye kekeledi bir adam.

Çığlık atan kadın bu kez:

— Bir doktor, bir doktor çağırın, dedi.

Malko yavaşça doğruldu. Emekleyerek ilerledi ve duvarın dibine ulaştığında ayağa kalktı. Yanına yaklaşan biri:

— Ne oldu böyle? diye sordu. Yaralı mısınız?

Malko hayır anlammda başını salladı. Barda müthiş bir panik kopmuştu. Siyah çoraplı bir garson kız olayı görmeye koştu ve karşılaştığı manzarayla sapsarı olmuş bir gencin kollarına yığıldı.

Bar boşalmıştı. Yüzü aşkın kişi asansörün çevresini sarmıştı. Chris iri yapısıyla kalabalığı yardı. Malko'yu duvarın dibinde ayakta görünce gözleri ışıldadı, önüne çıkanları iterek yaklaştı.

— Yaralı değilsiniz ya?

— Değilim, dedi Malko. Fakat çok ölü ve yaralı var.

Ajan üzgün bir tavırla onayladı.

Bir doktor asansörde yatanları muayene ediyordu. Bir süre sonra ayağa kalktı:

— Yaralı iki kişi var, dedi. Diğerleri ölmüş.

Cesetlerin üzerine örtmek için kırmızı masa örtüleri getirdiler. Bu sırada, servis merdiveninden çıkan bir düzine polis belirdi. Hepsi soluk soluğaydı. Chris derleyerek komisere Gizli Servis kartını gösterdi.

Olaydan yararlanan müşteriler hesabı ödememek için servis merdiveninden gruplar halinde kaçıyorlardı. Aşağıda, bir ambulansın sireni duyuldu. Ses otelin önünde kesddi.

Malko, Jones'u kolundan tuttu:

— Mdton nerede? Karşı binadan bir yerden ateş ediyorlardı. Normal olarak onun da polislerle birlikte buraya gelmesi gerekirdi.

İkisinin de aklından aynı şey geçti. Jones komiseri yakaladı.

— Bana iki adam verin.

Malko, Jones ve iki polis otuz iki katı peşlerinden çıngıraklı yılan kovalıyormuş gibi indder ve soluyarak, kendilerini bir polis arabasına attılar. Direksiyondaki polis, sireni ve yanıp sönen ışıkları açtıktan sonra lastikleri öttürerek hareket etti. California Street'i 160'la geçtüer. Arabalar sağa sola kaçışıp yol veriyorlardı.

Milton'dan hiçbir iz yoktu.

Otuz saniye sonra, Malko'nun belirlediği binanın önünde durdular. Polisler tabancalarını çekip binanın holüne daldılar ve önlerine çıkan kapıcıyı köşeye kıstırddar: .

— Süahlı birilerinin geçtiğini gördün mü?

Kapıcı başını salladı.

— Çıkışı tutun, dedi Malko. Biz yukarı çıkıyoruz.

Polislerden biri arabaya dönüp telsizle yardım istedi. Malko ile Jones asansördeydder. Malko "teras" düğmesine bastı. Tek kelime etmeden ikisi de sdahlannı çıkardı.

Kapı açılırken sdahlannı doğrulttular. Jones

hemen terasa daldı. Ardından da Malko. Gözleri karanlığa alıştığında, yerde bir karaltı farkettiler.

Jones hemen diz çöküp her yanını kontrol etti Müton'un.

— Yaşıyor! Hey, Milt! Aç gözünü!

Heyecanla sarstığı Müton'un başı birkaç kez betona vurunca ajan inledi ve ellerini karnına götürdü. Jones el yordamıyla karnını yokladı ve eline gelen tabancayı çekip çıkardı. Milton acıyla bağırdı.

— Karnım!

Meraklanan Jones bu kez bir kibrit çakıp arkadaşının gömleğini sıyırdı. Karnında koca bir çürük vardı, fakat kan yoktu. -

Jones daha fazla araştırmaya gerek görmedi. Bu arada asansör durmuş, tepeden tırnağa süahlı bir yığın polis fırlamıştı. Her birinin elinde bir şey vardı: Elektrik fenerleri, makineli tabancalar, tüfekler, gaz bombaları. Gelip yaralının çevresini sardılar.

Jones, tuhaf yaranın nereden geldiğini birden buluverdi. Atılan mermi Milton'un belindeki tabancaya çarpmış ve yarattığı şokla ajanı bayıltmıştı. Tabancası olmasa Milton'un karnında şimdi tabak gibi bir delik olacaktı. Polislerden birinin ağzına döktüğü alkolle öksürerek doğruldu Milton. Jones ile Malko'nun yardımıyla asansöre girdi.

Asansörden çıkanları farkeden kapıcının rengi değişti. 45'liğin namlusunu çenesine dayayan polisin yardımı olmasa yere yıküacaktı.

— Demek öyle, kimseyi görmedin ha? diyerek suratına müthiş bir tokat attı.

Çinli gözlerini polise çevirerek:

— Hayır, kimseyi görmedim, dedi.

— Namussuz piç seni! Belki de katü sensin!

Diğeri titremeye başladı. Milton acıdan yüzünü gererek kapıcıya yaklaştı:

— Peki, buradan geçen kadınları da farketmedin mi? Birbirine benzeyen iki Çinli kadın...

Kapıcının bir anda yüzü güldü.

— Evet, evet, yarım saat önce yukarı çıktılar. Altın Ejder barında çalıştıklarını sandım. Ellerinde dansözlerin taşıdıkları cinsten çantalar vardı.

— Neredeler şimdi? diye gürledi Jones.

— Çoktan gittiler. Onlarla tanışmak mı istiyordunuz?

Jones, herifi tekmelesin mi, yoksa gülsün mü karar veremedi. Sonra omuz silkip polise döndü.

— Geç kaldık. Yine de bu herifi tutuklayın. Suçu "memura hakaret". Tam ona göre bir suç. Size vurduğuna şahidim ben.

Otele döndüklerinde Malko çok düşünceliydi. İşler karmakarışıktı. Bütün bu cinayetlerin ardındaki esrarengiz nedeni hâlâ öğrenmiş değildi. Tek umut, Lili Hua'nın büyükbabasının belgedeki esrarı çözmesiydi. Birden Richard Hood'un yaşlı adamı korumak için aldığı tedbirlerin yeterli olmayabileceğini düşündü. Gitti Jones'un kapısını çaldı.

— Silahlarınızı ve diş fırçanızı alıp beni izleyin, dedi.

— Nereye gidiyoruz? diye böğürdü ajan. Bugün yeterince heyecan çekmedik mi?

— Ona sözüm yok, dedi Malko. Hastabakıcılığa ne dersiniz? Sakin iş ha!

XII. BÖLÜM

Chris Jones, Ford'u Lili Hua'nın evi önünde durdurduğunda, Telegraph Place'de hiçbir hareket yoktu. Müton onlarla birlikte olmak için ısrar etmişti. Karnındaki çürük büyümüş ve kendini buldozer altında kalmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Malko ve ajanlar gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktılar. Malko kapıyı çaldı.

Hiç ses yok. Tekrar çaldı. Gene cevap yok. Jones bir alışkanlık olarak kapıdan iki adım uzaklaştı.

— Kapıyı kıralım mı? diye sordu Müton.

Jones bu iş için gerilmiş, hazır bekliyordu zaten. Harekete geçeceği sırada içerden bir takırtı duyuldu, ardından da zayıf bir ses sordu:

— Kim o?

— Lüi'nin arkadaşı, diye bağırdı Malko. Sizi hemen görmem gerek.

Kapı açıldı ve üzerinde yıllarca önce sarı olması gereken bir kimonoyla büyükbaba göründü. Gözleri toplu iğne başı gibi küçücük olmuştu. Esrar çektiği her halinden belliydi. Teni saydamlaşmış, derisi yüz kemikleri sayılacak derecede incelmiş gibiydi. Başını hafif hafif sallayarak eşikte duruyordu. Malko içeri girmek için ihtiyarı itmek zorunda kaldı.

— Sizden istediğim şeyi çözebüdiniz mi?

Çinli uyanır gibi oldu.

— Sanırım çözmek üzereyim. Fakat benim gibi yaşlı bir adam yaptığının doğruluğundan hiçbir zaman emin olamaz. Zaten bunlardan söz etmek için çok geç oldu.

Malko adamın boğazına sarılmamak için kendini zor tuttu.

— Bana hemen bu gece lazım, dedi kibarca.

Bay Shu başını salladı.

— Olmaz, çok yorgunum. Uyumak istiyorum. Ancak yarına.

Ayaklarını sürüyerek odasının kapısına gitti, hafifçe eğilerek selam verdi; divana uzandı, arkasına döndü ve uyudu. Divanın yanı başındaki tepside duran ağızlıktan hâlâ esrarın dumanı tütüyordu.

Ajanların ağzı açık kaldı.

— Şunun sakalını tutuşturmaya ne dersiniz? diye kibarca sordu Jones.

Teklif akla yakındı, fakat Malko karşı çıktı. Hiçbir işe yaramazdı bu.

— Esrarengiz belgenin şifresini çözdüğü anda Bay Shu'nun değeri ağırlığınca altın eder. Ayrıca C.I.A. kendisine ömür boyu aylık bağlar...

— Bir insanın bu kadar değerli olması tehlikeli değil midir? diye fikir yürüttü Jones. Ya diğerleri öğrenirse...

— Aferin Jones! Zaten ben de bu nedenle onu size emanet ediyorum. Eğer bu gece başına bir şey gelecek olursa, kendinizi Hatteras Burnu civarında bir deniz fenerinde bekçi olarak bulursunuz. O bölgede yılın on bir ayı sisli geçer... Dinleyin şimdi: Yanda bir oda daha var. Yerlerinizi alın ve her şeye karşı uyanık olun. içeri hiç kimse girmeyecek. Buraya gelmeden önce size telefon ederim. Böylece, gelenin ben olduğumu anlarsınız. Tamam mı?

— Tamam! dedi Jones.

Sonra gidip odadan bir iskemle aldı, hole yerleştirdi, 38'liği döşemeye bırakıp oturdu.

— içiniz rahat olsun! dedi Malko'ya.

Mdton giyinik olarak Lili Hua'nın yatağında uyuyordu. Sabahın biri olmuştu. Malko sessizce merdivenlerden indi. Yol boştu. Arabasına atlayıp yola koyuldu. Karşı tarafın Bay Shu ile ilişki kurduğunu bilmemesi binde bir şanstı, ama yine de şanstı.

Arabayı otelin garajına bırakıp hemen odasına çıktı. Kapıyı açmadan önce silahını çıkardı.

Beş dakika sonra yatmış, fakat doğru dürüst uyuyamamıştı. Çinlderin binlerce Amerikalıyı iz bırakmadan nasıl "zehirlediklerini" bir türlü çözemiyordu. Büyücülük gibi bir şeydi bu. Mezarlığı resmen gözetlemeyi göze alamıyordu. Eğer kuşkulu bir durum varsa, adandan uyandırmak olurdu bu.

Uyandığında odaya güneş giriyordu. Telefon edip kahvaltısını istedi.

Tostunu yiyip çayını içtikten sonra aceleyle giyindi. Havanın sıcak olacağını düşünerek en ince alpakasını seçmişti. Kravatını taktıktan sonra Jones'a telefon etti.

— Çok şükür! dedi Jones.Hemen gelin.

— Ne oluyor? diye korkuyla sordu Malko.

— önemli bir şey yok. Yalnız, bu dostunuz bizi deli edecek... Ona gerçekten ihtiyacınız var mı?

— En azından şatoma olduğu kadar, dedi Malko. Hemen geliyorum.

Telefonu kapatıp aşağı indi. Çevrede kuşkulu bir durum yoktu, fakat otelin gözlendiği kesindi. Arabasına ya da taksiye bineceği yerde, kapıdan çıkar çıkmaz sağa döndü ve koşmaya başladı. Yolun sonuna ulaştığında durup arkasına baktı. Peşinden gelen yoktu. Bir taksi çevirip bindi. Şoför şarapçının tekiydi ve Çinli değddi neyse ki! On daki-

ka sonra Malko'yu verdiği adrese bıraktı.

Avusturyalı merdivenleri dörder dörder çıktı. Jones gelişini pencereden görmüştü. Hemen kapıyı açtı. Malko içeri girer girmez şaşırdı kaldı: Bay Shu odanın ortasında yüzükoyun yerde yatıyordu ve Müton da sırtına çıkıp oturmuştu!

— Delirdiniz mi siz yahu? dedi Malko.

Milton ters ters Malko'ya baktı:

— Beni ısırmaya kalktı! Daha önce de pencereden atlamak istedi. Neyse ki, fazla gücü yok. içeri kimsenin girmemesini düşündük de, bu adamın dışarı çıkmak isteyeceği hiç aklımıza gelmedi...

Ajanın üstünden kalkmasıyla Çinli hemen doğruldu. Milton'un suratına bile bakmadan Malko'ya döndü, eğüerek selamladı:

— Bu adamlar evimden çıkma hakkına sahip olmadığımı söylediler. Anlayamıyorum...

— Bir yanlış anlaşılma olmuş, dedi Malko. Bu arkadaşlardan sizi korumalarını istemiştim, onlar da bunu biraz ciddiye almış olacaklar. Onların kusuruna bakmayın. Buraya size emanet ettiğim belgeyi almaya geldim.

ihtiyar şeytanca gülümseyerek Malko'ya odasına gelmesini işaret etti. Hâlâ esrar kokusunun hakim olduğu odaya girdiklerinde Malko eski bir koltuğun kıyısına ilişirken ihtiyar da masasına geçti. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Bay Shu sıkılarak:

— Korkarım, tercümeyi size veremeyeceğim, dedi.

Malko sakin olmaya çalıştı.

— Neden? Korktuğunuz bir şey mi var?

Yine kısa bir sessizlik oldu.

— Oh! Bu yaşta benim korkacak hiçbir şeyim olamaz. Aslında korkan sizsiniz. Çünkü beni korumaları için silahlı adamlarınızı buraya bıraktınız... Ve yine biliyorum ki, sırrı açıkladığım tak-

dirde bununla ilgili kişiler bana hiç de iyi davranmayacaklar.

— Sizi koruyacağız, dedi Malko.

Diğeri başını salladı.

— Ancak istediğinizi alana kadar.

— Ürktüğünüz kişiler sırrı vermeseniz de sizin konuştuğunuza inanacaklardır... Bu durumda...

—Olabilir, dedi Bay Shu. Fakat gerçek balçıkla sıvanmaz.

— Size vereceğim on bin doları düşündünüz mü ? Az para değil bu.

— Doğru, fakat ne kadar bir süre bu paranın tadını çıkaracağım?

Malko'nun iyiden iyiye canı sıkılmıştı.

— Kısacası ne demek istiyorsunuz, açıklar mısınız? On bin dolar ya da on bin dolara kadar her istediğinizi alabilirim size...

— Verdiğiniz söze inanıyorum, fakat alacağım para ancak lüks bir tabut yaptırmaya yarayacak. Gerçi bu da güzel bir şey, ama ölmeden önce yoksulluğumun engellediği bazı şeyleri tatmak isterdim.

Malko afalladı.

— Nedir tatmak istediğiniz?

. Kısa bir sessizlikten sonra ihtiyar sıkılarak konuştu:

— Kızarmış bir ördek, köyümde yapıldığı tarzda kızarmış bir ördek.

— Anlayamadım?

Jones ile Milton şaşkın birbirlerine baktılar. Adama on bin dolar teklif ediliyordu, o da bunun yerine kızarmış ördek istiyordu, ihtiyar Shu ellerini ovuşturdu.

— İşte, böyle! Birbirimizden ayrılmadan önce, sizlerin koruması altında bu yemeği yemek istiyorum. Ondan sonra istediğinizi hazırlayacağım.

Malko birden rahatladı.

— Bundan kolay bir şey yok. Sizi San Francisco 'nun en ünlü Çin lokantasına götürür ve...

ihtiyar başını salladı.

— Olmaz.

— Niye?

— ördeğin sevdiğim tarzda pişirildiği bir tek yer var: Won-Chan'ın Yeri. Yemeğin oraya ısmarlanması ve buraya getirilmesini istiyorum. Burada yiyeceğim.

ihtiyarın bu isteğine nasıl karşı çıkılırdı ki!

— Zor bir şey değil, dedi Malko. Jones lokantaya siparişi verir ve hemen göndermelerini söyler...

ihtiyar hafifçe gülümsedi.

— Bu ördeğin hazırlanması yirmi dört saat sürer.....**scanned by darkmaltı**

— Ne!?

Malko'nun cümlesini bitirmesine fırsat vermedi:

— Birkaç saatin ne önemi var ?.. Bu belgenin uzun zamandan beri elinizde bulunduğunu söyleyen sizsiniz. Biraz daha bekleseniz ne çıkar?

Malko öfkesini dizginlemeye çabalayarak bir çocuğu ikna edercesine konuştu:

— Bu bilgilere çok acele ihtiyacımız var. Peşlerinde olduğumuz kişiler bu bilgileri elde etmek üzere olduğumuzu biliyorlar. Bu çok önemli. Her saatin değeri var. Size şerefim üzerine söz veriyorum, tercümeyi aldıktan sonra da sizi korumaya devam edeceğiz.

Pek inanmış görünmeyen Çinli mermer gibi donuk bir ifadeyle baktı. Sonra gözlerini yarı kapayarak koltuğuna dayandı. Konuşmalarla hiç ilgilenmezmiş gibiydi. Jones daha fazla dayanamadı. Adamı bir eliyle gırtlağından yakalayıp tabancayı burnuna dayadı.

— Konuşacaksan konuş, yoksa beyninde koca bir delik açacağım.

Çinli tek gözünü açıp Malko'ya çevirdi, sonra son derece sakin bir sesle:

— Benim gibi yaşlı bir adamın hafızası zayıf olur, hele bu gibi zorbalıklar karşısında, dedi.

— Bırakın onu, dedi Malko. Bunun yararı yok.

İhtiyar Çinlinin kaprisleriyle çıldıracak duruma gelmiş, fakat kendini kontrol etmeyi elden bırakmamıştı. Amiral bu durumu bir bilse... C.I.A. en önemli işinde, yaşlı bir Çinlinin esiri oluyordu.

— Bunu bir saat bana teslim edin, dedi Jones. Göreceksiniz hafızası çok güçlenecek.

— Her neyse, dedi Malko. Ben ördeğinizle ilgileneceğim.

İhtiyar başını eğdi, sonra Malko'ya döndü:

— Yalnız, yemeğin üstüne biraz da esrar isterim, dedi. Uzun zamandır iyi cins esrar içmedim.

— Esrarı nereden bulacağım? Eczanelerde satılmıyor ya bu meret?

— Ahlak Zabıtası'ndan bulabilirsiniz, dedi Jones. Onlarda vardır.

Bu böyle devam ederse Kamboçyalı dansözleri de isteyecekti sonunda.

— Chris, siz gidip şu allahın cezası ördeği ısmarlayın. Ben Milton'la burada kalıyorum.

—Dışarı çıkmak istiyorum, dedi ihtiyar.

— Ah, olamaz! diye patladı Jones. Burada oyun oynadığımızı mı sanıyor bu adam?

— Bu çok tehlikeli olur, diye açıkladı Malko. Chris, siz lokantaya gidin.

Jones kapıyı vurup çıktı. Malko pencereden ajanın uzaklaşmasını izledi. Karşı tarafın Çinliyi bir an önce temizlemeye çalışacağından adı gibi emindi. Akıl almaz ne tür yollara başvurduklarını iyi bildiğinden ihtiyarı 24 saat hayatta tutmak çok güç olacaktı.

Milton holdeki yerine geçti. Malko bir süre daha pencerede kaldı, sonra ihtiyarın yanına döndü.

— Bakın, dedi. Her istediğinizi yapmaya çalışıyorum. Fakat bana yardımcı olmanız gerek. Burada kalmak çok tehlikeli. Polisin rahatlıkla koruyabileceği bir yere gitmeliyiz.

Bay Shu inatla başını salladı.

— Hayır. Hayatımın son saatlerini bir hapishanede geçirmek istemem.

Malko teklifini aralıklarla birkaç kez daha tekrarladı. Fakat, ihtiyar katır gibi inatçıydı. Bir an Malko adamın belgeyi tercüme edip edemeyeceğini düşündü. Ya edemezse? Korkunç bir zaman kaybı olacaktı bu!

XIII. BÖLÜM

Hava kararıyordu. Divanın üzerinde yarı uyuklayan Malko sıçrayarak uyandı. Ani hareketiyle yere bir kitap düşürdü. Aynı anda holde ayak sesleri duyuldu ve Jones elinde silahı içeri daldı. Çinli divanın üzerinde uyuyordu. Başucunda esrar tepsisi vardı. Günün yarısını esrar içerek geçirmişti. Ev leş gibi kokuyordu.

— Bir şey yok, dedi Malko.

Ağzının içi zehir gibiydi ve başı serseme dönmüştü. Perdenin arkasından bir göz attı. Sokak bomboştu. Aşağılarda, limana hakim büyük saat kulesinin yeşilimsi ışığı farkediliyordu.

Yolun alt tarafından yaklaşan siyah büyük bir araba göründü. Geldi, evin tam karşısında durdu, fakat içinden kimse çıkmadı. En az on yıllık bir Cadillac'tı.

Sonra arabanın bir kapısı açıldı, içinden bir Çinli indi. Arkasından bir Çinli daha ve bir Çinli daha. Sonra ön kapı açıldı. Üç Çinli daha indi ve diğerlerine katıldı. Malko, adamların peş peşe ve başlarını hiç yukarı kaldırmadan bulundukları binanın kapısına doğru ilerlediklerini gördü.

Sahneyi Jones da görmüştü. Tek kelime etmeden tabancasının horozunu kaldırdı. Lili'nin yatağında horlamakta olan Milton'u uyandırdı.

Malko telefonu açtı: Hat kesilmişti. Adamlar

her şeyi inceden inceye düşünüyorlardı. O sırada elektrikler de kesildi.

Kapının ardından fare tıkırtısı gibi bir gürültü geldi. Holde, yere diz çöken Jones silahını kaldırdı, kapının alt kısmına nişan alarak tetiğe bastı. Silah gürültüsüyle yaşlı Çinli ayağa fırlamıştı. Jones bir şarjör mermi boşaltıp Malko'nun bulunduğu odaya attı kendini. Aynı anda, az önce bulunduğu yere dışardan mermi yağdı. Kullanılan silahlarda susturucu vardı. Duyulan tek gürültü, mermilerin mobilyalara ve duvara çarpmalarından çıkan seslerdi.

Milton mermi yağmurunun geçmesini bekledi. Sonra yüzükoyun yere yatarak Magnum'unu konuşturdu. Tabancasının susturucusu yoktu. Çıkardığı gürültü Guadalcanal Çıkartması'nı aratmayacak düzeydeydi. Çevrede oturanlar polise telefon etmeye başlamış olmalıydılar. Çinliler de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, ateş kesildi. Malko pencerenin köşesinden dört Çinlinin arkadaşlarından ikisini taşıyarak arabaya bindiklerini gördü. Cadillac hemen hareket etti.

Jones ile Milton silahlarını dolduruyorlardı. Yaşlı Çinli, esrarlı sigara izmaritini tekrar yakmış içiyordu.

Bütün olup bitenler ancak üç dakika sürmüştü. Cadillac köşeyi dönerken yolun alt kısmından bir polis arabası göründü. Son hızla gelip evin karşısında durdu. Biri tüfekli dört polis indi. Sokağı kontrol ettikten sonra Shu'nun evine yöneldiler.

Malko polisleri Jones ile birlikte karşıladı. Hüviyetlerini çıkarıp kapıdaki delikleri inceleyen komiserin burnuna uzattılar ve bu işin "son derece gizli" bir görev olduğunu söylediler. Komiser adamlarından birini Richard Hood'a telefon etmeye gönderdi. Gelen cevabı aldıktan sonra suratı asık bir tavırla Malko'ya döndü:

— Kim olursanız olun ama, San Francisco'nun yüz yıl önceki, aklına esenin silaha sarıldığı San Francisco olmadığını unutmayın sakın.

Polisler çekip gittikten sonra Malko ihtiyarın karşısına dikildi:

—Bakın, Bay Shu. Burada kalamayız artık. Her an daha kalabalık olarak gelebilirler ve hepimizi temizlerler. Sizi otele götürmek istiyorum. Orada daha emniyette oluruz. Koridorlara adamlar dikeriz ve karşı binalardaki pencerelerden avlanma korkumuz da kalmaz.

İhtiyar onurlu bir ifadeyle başını salladı.

— Ben burada ölmek istiyorum.

— ölmek önemli değü. önemli olan yaşamak. Burada emniyette olduğunuza inanmıyorum.-

— Bu inatçı keçiyi bağlayıp götürmekten başka çare yok. Ben seve seve üstleniyorum bu işi, dedi Jones.

— Olmaz, diye karşılık verdi Malko. Dostumuz kendi isteğiyle hareket etmeli.

Ajanı odadan dışarı çıkarıp Çinlinin karşısına geçti. Tartışma bir saat sürdü. Malko, ihtiyarın kendini ölüme mahkûm ettiğini ve son anlarından küçük zevkler almak istediğini anlıyordu. Sonunda Bay Shu kararını verdi:

— Peki, sizi sevindirmek isterim. Yalnız bir parça daha esrar isterim. Onu içtikten sonra sizinle geleceğim.

Malko dışarı çıkıp Jones'a:

— Gidip hemen Hood'u bulun, dedi. Tarafımdan ne istediğimi aktarın ve alıp hemen gelin.

Jones omuzlarını silkerek çıkıp gitti. Bazı şeylere aklı ermediği belliydi. İki saat kadar sonra umutsuz bir tavırla geri döndü.

— Ne yazık ki esrarları kalmamış. Yalnız eroin vardı.

Malko, Jones'a bakmakta olan ihtiyara döndü.

—Ben nerede bulacağınızı biliyorum, dedi Bay Shu. Round Table barına gideceksiniz. Fisherman-wharf'ın arka tarafına düşer, Di Maggio lokantasının yanındadır. İçeri girince bir masaya oturacaksınız. Garson kız geldiğinde, "Demir Kollu Danny"yi soracaksınız. Garson kız "Kimdir o?" diyecek. Cevabınız "Yokohama Şampiyonu" Olacak. O zaman sizi satıcıya götürür. Benim için aldığınızı söyleyin. 500 dolara birinci kalite mal verir.

Malko Jones ile hole çıktı. Kendisine durumu açıkladı ve bazı emirler verdi. Ajan yıldırım gibi fırladı.

Round Table barı denen yer, gelip geçen denizcilerin, bazı homoseksüellerin uğradığı bir yerdi. İçerde iki, üç çift turist vardı. Jones içeri girdiğinde, göğüsleri meydanda bir kız dansını yeni bitirmişti. Aslında görülecek tek şey o değildi. Bütün garson kızlar "topless"di, yani sutyensizdi. Chris'e servis yapan uzun boylu, kızıl saçlı kızın üstünde sadece külotlu çorabı andıran, bacaklarına ve kalçalarına yapışmış bir tür pantalon vardı. İri ve dik göğüslerinin uçlarıyla dudaklarındaki rujun rengi aynıydı. Yaşı yirmiden fazla yoktu.

Sipariş almak için Jones'un üzerine eğildiğinde göğüsleri neredeyse ajanın dudaklarına değecekti. Tatlı bir sesle:

— Bira mı, yoksa viski mi istersin, şekerim? dedi. Bira bir dolar, viski iki dolar. Umarım, içki içmek için yirmi bir yaşını doldurmuşsundur.

Jones'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Washington'da böyle bir bar iki saat içinde mühürleniverirdi. Garson kız, ter kokusunu örtmek için kullandığı ucuz parfümü duyurmak için Jones'a daha da sokuldu ve fısıldayarak sordu:

— Canın mı sıkılıyor, aslanım? Bana bir içki

ısmarlamaz mısın?

Bu arada Jones'un gözlerinin hizasına düşen kalçalarını da durmaksızın çalkalıyordu. Bu kadarı da fazlaydı artık. Jones kekelercesine:

— Danny'yi, Demir Kollu Danny'yi görmek istiyordum...

Genç kız hemen ciddüeşip doğruldu:

— Danny mi? Kimdir o? öyle birisini tanımıyorum.

Jones içinden Malko'ya, C.I.A.'ya ve Çin'e lanetler yağdırarak:

— Yokohama şampiyonudur, dedi.

— Oh, bir zorba desene! O tür insanlardan hiç hoşlanmam, öpüşmesini bde bdmezler.

Jones'u öfkeden kıpkırmızı bırakıp kalçalarını sallaya sallaya uzaklaştı. Parola sökmemişti. Biraz sonra kız geri geldi, elindeki viskiyi masanın üzerine fırlatırcasına bıraktıktan sonra çekip gitti. Aradan, bir çeyrek saat geçti. Sahnede yeni bir numara başlamıştı. Garson kızlar salonda dolaşıp yalnız erkekleri içmeye zorluyorlardı. Jones bu işin yürümeyeceğini anladığı sırada, masaya bir gölge yanaştı. Sarkık bıyıklı bir Çinliydi bu. Üzerine geçirdiği tişört, göğsünün genişliği ve kollarının kalınlığıyla patlayacak gibiydi.

— Demir Kollu Danny'yi aramışsınız? dedi.

— Evet, dedi Jones.

Diğeri yılışık bir biçimde gülümsedi.

— Çekmek için mi, yoksa şınngalık mı?

Jones kulaklarına kadar kızardı ve başını salladı. Çinli devam etti:

— öyleyse keyif otu istiyorsun? Pipoluk?

— Evet, pipoluk.

— Arpan var mı?

Jones masanın altından on dolarlık bir deste gösterdi.

— Araban var mı?

Jones evet anlamına başını salladı.

— Oldu. Gel benimle.

Jones masaya iki dolar bırakıp Çinlinin peşine takıldı. Adam Jones'un ancak omuzlarına geliyordu, fakat omuz genişliği ajanınkinin iki katıydı en az. Sessiz sedasız araba parkına gittiler.

— Şimdi Ferry'nin binasına kadar ilerleyeceğiz. Sana dur dediğimde arabayı durduracaksın, dedi Demir Kollu Danny.

Tarif ettiği yer, San Francisco'nun en batak yerlerinden biriydi. Deniz kenarında çeşitli nakliyat şirketlerinin yazıhaneleri bulunurdu. Karşı tarafta da boş alanlar ve tek tük hangarlar yer alırdı. Bunların arasından uzanan yol kıvrılarak ilerlerdi. Yolun karanlık köşeleri, orospuların, adi katillerin, keşlerin adam çevirdiği noktalardı. Denizin karanlık sularında ya da boş arsalarda her sabah en az bir ceset bulunurdu.

Çinli arabayı Pier 14'ün tam karşısında durdurttu. Bir süre karanlığa baktıktan sonra Jones'a döndü:

— Gel benimle.

İyiden iyiye tedirginleşen Jones belli etmeden tabancasını beline geçirdi. Kentin bu köşesinde beş sent için adam öldürülürdü...

Çinli, bir köşeye sinmiş olan bir gölgeyle konuştu ve hemen Jones'un yanına geldi.

— Tamam, sökül arpayı. Altmış dolar. Böyle kalitelisini içmemişsindir.

Jones parayı verdi. Çinli yine bir şeyler konuştu, sonra Jones'a yaklaşması için işaret etti. Köşeye gizlenmiş adamın önünden geçtiler ve dört metre kadar ilerde durdular. Çinli sigara paketi büyüklüğünde bir paket uzattı. Jones paketi cebine atarken Çinli koluna yapıştı.

— Benim avantam fiyata dahil değildi, dedi.

Jones bir on dolarlık uzattı. Çinli parayı kaptığı

gibi hoşça kal bile demeden uzaklaştı. Jones, bir eli tabancasının kabzasında arabasına döndü.

On dakika sonra Telegraph Place'deydi. Kapıyı Milton açtı. Paketi Malko'ya teslim etti. O da Bay Shu'ya uzattı.

İhtiyar özenli hareketlerle paketi açtı. Burnuna götürerek kokladı:

— Çok güzel, gerçekten çok güzel, dedi.

— Şansın varmış, dedi Jones. Çünkü kötü çıksaydı değiştirmeye gitmezdim.

Geriye artık evi terketmek kalıyordu. Malko bazı önlemler aldı. Telefonla Richard Hood'u aradı.

— İki polis arabası istiyorum. Yalnız taşıyacağımız mal, Fort-Knox'un tüm altınlarından daha değerli... Başınızdaki ve aynı zamanda basımdaki dertlerin belki de sonunu getirecek bir mal...

— On dakika sonra arabalar orada, dedi polis şefi.

Biraz sonra arabalar geldi. Malko, Ford'u aralarına almalarını söyledi.

— Eğer arabama karşı yapılacak en ufak bir harekete tanık olursanız, hiç düşünmeden basın tetiğe.

Şoförün yanında oturan polisler tavandaki tüfeklerini indirdiler. Bay Shu Ford'a geçti,yanına da Malko.

Yolculuk olaysız geçti. Mark Hopkins'e dikkati çekmemek için garajdan girdüer. Biri tüfekli iki polis koridorda kaldı. Arabalardan diğeri, herhangi bir girişimi zamanında durdurabilmek için aralıksız otelin çevresinde dönüp duruyordu.

Bay Shu önce lüks odayı şöyle bir dolaştı. Sonra, halının üzerine attığı yastıklara oturdu; cebinden esrar piposunu çıkardı ve San Francisco polisinin himayesinde içmeye başladı.

Malko'nun sinirleri çok gergindi. Çinlinin esrarengiz belgeyi aydınlatacak her sorunun cevabını

bildiğinden emindi. Shu'nun birkaç saat daha hayatta kalması gerekiyordu. Odası, ajanların odalarının arasındaydı ve ara kapılar açıktı. Karşıda ise, sadece gökyüzü vardı.

— İşte burası! diye bir ses duyuldu dışardan.

Kapı çalındı. Chris 38'ligini kapıp kapıyı açmaya gitti. Masada oturan Milton Magnum'unu dizlerinin üstüne koydu.

Kapıda, karşısında duran irlandalı polisin yanında küçük Çinli bir çocuk vardı. Çocuğun elinde bir tepsi bulunuyordu. Tepsinin üstü madeni bir kapakla örtülmüştü.

— Hey! dedi Jones polise dönerek. Bunun içini kontrol ettin mi?

—Hayır etmedim, dedi polis.

Jones çocuğu geri iterek kapıdan uzaklaştırdı, sonra kapağı kaldırdı. Tepside nefis kızarmış bir ördek vardı. Yanında da peksimet ve bir çaydanlık çay.

— Tamam, dedi Jones. Girebilirsin.

Çinli çocuk tepsiyi masanın üstüne, Malko ile Shu'nun önüne bıraktı. Kapağı kaldırarak Çince bir şeyler söyledi. Bay Shu gülümseyerek başını eğdi.

— Ne dedi? diye sordu Malko.

— Ustasının bunu sanki son yemeğimmiş gibi özenle hazırladığını söylüyor, dedi. Kibarlık gereği söylenen bir sözdür.

Jones'un kuşkulu bakışları altında, küçük çocuk cebinden bir çakı çıkardı ve usta bir operatör gibi ördeğin kızarmış parlak derderini ince ince kesmeye başladı. Kestiklerini bir tabağa yerleştirdi, yanına özel bir sos ve birtakım yeşillikler ekleyerek Bay Shu'ya servis yaptı. Sonra, ördeğin geri kalan kısmını da masadan kaldırdı.

Bay Shu iştahla bir peksimet aldı, üzerine sos döktü, onun üzerine de ördek derüerinden birkaç parça koyup yeşilliklerle süsledi ve zevkle ısırdı.

Jones ile Milton büyülenmiş gibi onu seyrediyorlardı,

— Bu ördeğin yalnız derisi mi yeniyor? diye bir ağızdan sordular.

— Elbette, diye cevap verdi Malko. Lüks bir yemektir bu. Zenginler derinin dışında kalan kısmı hizmetkârlarına verirler...

Aynı anda, Bay Shu yemeğin tadına bakmalarını işaret etti. Malko kibarca reddetti. Jones ile birlikte odasına geçti. Brabeck derinin tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Ayağa kalkıp Çinlinin çevresinde dolanmaya başladı.

Beş dakika sonra, elleri yağ içinde ve mutlu bir yüzle yan odaya geçti. Bay Shu yemeğinin sonuna gelmişti. Her lokmadan sonra bir yudum yeşil çay içiyordu. Nihayet tepsiyi itip ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek Malko'nun yanına geldi.

— Çalışmamın saat dörde doğru biteceğini tahmin ediyorum, dedi. Büyük bir kısmı kafamda hazır zaten.

Koridor, tüfekli bir polis tarafından kontrol altındaydı. Yan odaların birinde Jones ile Milton bulunuyordu. Diğerini ise Bay Shu'ya vermişlerdi.

Malko, elinde votka kadehi, şatosunun fotoğrafına bakarak hayale daldı. Sonra, on beş metre yüksekliğinde tavanı bulunan yemek salonuna uygun düşecek şöminenin biçimini düşünmeye koyuldu. Bu sırada içeri Bay Shu girdi.

— Sanırım, şifreyi çözdüm.

Malko sevinçten çıldıracak gibi oldu. Uğruna bunca insanın öldüğü lanetli kâğıdın nihayet sırrı çözülüyordu. Çinliye oturmasını işaret ederek:

— Sizi dinliyorum, dedi.

Jones ile Milton Çinimin elindeki kâğıda say-

gıyla bakarken soluk almaya bile korkar gibiydiler.

— Daha önce de dediğim gibi çok zor bir şifreydi bu, dedi Shu. Hiç "Üçlü Topluluk"tan söz edildiğini duydunuz mu?

Malko şöyle böyle bir şeyler hatırlıyordu. Cinayetlerimle ün yapmış çok eski bir gizli Çin tarikatıydı. Komünizm döneminde faaliyette bulunup bulunmadığını bilmiyordu. Bay Shu çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti:

— Üçlü topluluk cana kıyıcılığıyla güce ulaştı. Aralarında haberleşen üyeleri, yakalanmamak için çok karmaşık bir gizli şifre sistemi kullanırlardı. Çok akıllıca hazırlanmış bir şifreydi bu. Kelimeleri okumak için değişik bir yön izlemek gerekir. Buna bakın...

Belgeyi eline alarak Malko'ya kelimeleri gösterdi:

— Görüyor musunuz? Şu köşelerde yer alan kelimeleri karşılıklı köşegenler yönünde okumak gerekir. Böylece şifre elde edilmiş olur. Ondan sonra okumaya merkezden başlayıp saat yönünün aksine bir yön izleyerek devam etmek gerekir. Buraya kadar her şey çok basit. Saygın gizli tarikat hakkındaki bilgilerim asıl bundan sonra işe yarıyor...

Şeytanca güldü.

— Tarikatı tanıyanların ilk öğrendikleri bu şifredir. Şu işarete bakın: Bu, diğer üçünün okunuş sırasını düzenler.

Çince işaretleri süratle sıralarına göre bir kâğıdın üzerine çizdi. Malko büyülenmiş gibi onu izliyordu.

— Bu üç işaretin anlamı "kulakları temizlemek "tir.

Şaşıran Malko Çinliye baktı. Belirgin şaşkınlığını farkeden Bay Shu devam etti:

— Saygın Tarikat çok temkinliydi. Herhangi biri ilk şifreyi çözmeyi basarsa bile saçma sapan bir

yazıyla karşılaşacaktı. Çünkü Üçlü Topluluk gizli bir dü kullanıyordu: "Kulakları temizlemek" adlında öldürmek anlamını taşır; "ördekleri yemek", para temin etmek anlamındadır. Belgenin başiarafında yer alan ve "Hava akımı" anlamına gelen şu işaret ise aslında "Sadakatin 5. Hücresi" demektir.

Çok ilginçti. C.I.A.'nın şifre çözücülerinin niçin çuvalladıkları şimdi anlaşılıyordu. Malko, Bay Shu'nun bunu nasıl öğrendiğini merak etmeye başlamıştı. Üçlü Topluluk, akıldan geçenleri okumayı da öğretmiş olmalı ki, Çinli bununla ilgili bir açıklama yaptı: .

— Saygıdeğer babam bu tarikatın bir üyesiydi. Bu bilgileri onun sayesinde edindim.

— Bu sırları açığa vurmakla kendinizi tehlikeye atmış olmuyor musunuz? diye sordu Malko.

— Üçlü Topluluk çoktan ortadan kalktı, diye mırıldandı ihtiyar. Aksi halde, bu sırrı açıklamak yetkisine sahip olamazdım.

Malko'nun içi içine sığmıyordu. Aylardan beri Washington'da sorulup duran soruların cevabını artık öğrenmişti...

— Elinizde belgenin deşifre edilmiş bir metni var mı? diye sordu Malko.

— Evet. işte, buyrun.

Bay Shu Çince yazılmış bir kâğıt uzattı. Malko uzun uzun inceledi. Kâğıtta asıl belgedekine göre çok daha fazla kelime vardı. Bu da, bazı deyimlerin açıklanmasından ileri geliyordu. Kâğıdı geri verdi.

—Bunun Ingilizce çevirisini yaptınız mı?

— Henüz yapmadım ama, zor değü. Hemen hazırlarım.

Ayağa kalkıp odasına geçti. Artık çeviri dakika meselesiydi. Malko gözlerini yumup votkasını yudumladı.

Jones ile Milton pencereden Golden Gate'i sey-

rediyorlardı.

— Şuraya bak! dedi Jones. Bizi korumak için bir de helikopter görevlendirmişler.

Gerçekten de, iki kişilik küçük bir helikopter otele doğru yaklaşıyordu. Pilot kabininin pleksiglasında yansıyan güneş, içinde bulunanların görülmesini engelliyordu.

Helikopter pencerenin hizasında durdu ve havada asılıymış gibi sallanmaya başladı. Birden, korkunç bir kuşkuya kapılan Malko koltuğundan fırlayıp pencereye koştu. Richard Hood'dan helikopter filan istememişti.

Ve olan oldu.

Helikopterden sarı bir ışık uzadı. Üç adam içgüdüsel olarak kendilerini yere attdar. Aynı anda, otelin tümünü sarsan korkunç bir patlama oldu.

Shu'nun bulunduğu odayı ayıran ara kapı küçük parçalar halinde dağıldı. Yanık kokusuyla birlikte odayı simsiyah bir duman kapladı. Malko ayağa fırlayıp yan odaya yöneldi. Fakat Shu'nun bulunduğu yerden yükselen alevle daha fazla derleyemedi. Bütün oda yanıyordu, öfkeden deliye dönen Avusturyalı kıymetli belgeleri kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Koridordaki polislerden biri yangın söndürme cihazı bulmaya giderken diğeri tüfeğiyle birlikte Jones'un yanına, pencereye koştu.

— Helikopter, diye bağırdı ajan.

Helikopter son hızla geri dönüyordu. Daha şimdiden beş yüz metreden fazla uzaklaşmıştı. Biraz sonra, hiç kimsenin dikkatini çekmeden herhangi bir yere konacaktı.

Polis elindeki tüfeğin şarjörünü olduğu gibi boşalttı. Jones da hırsla, fakat umutsuzca 38'likle ateş etti. Bu mesafeden onu vurmak için 12.7'lik bir ağır makineli gerekiyordu. Diğer polis, elinde bir yangın söndürme aracı geri döndü ve bütün

odaya köpük sıktı. Malko umutsuz bir tavırla yıkıntıların arasında belgeyi arıyordu. Oda darmadağın olmuştu. Mermi pencerenin alt kısmında patlamış olmalıydı. Bay Shu'nun helikopteri farkedecek zamanı herhalde olmamıştı.

— Bir roketatarla ateş ettiler, dedi Jones. Pencereyi hedef almışlar. Şansınız varmış, aynı silahı camlı asansöre karşı kullanmadılar.

— Küçük bir çantaya sığdıramadıklarından olacak, dedi Brabeck.

O sırada Malko, elinde yarısı yanmış bir kâğıtla doğruldu. Bay Shu'nun çevirisinden arta kalan sadece buydu. Patlamanın basıncıyla odanın bir köşesine uçan kâğıt bütünüyle yanmaktan kurtulmuştu. Malko düşünceli bir tarzda kâğıdı inceledikten sonra ajanlara döndü:

— Otelin çalışma odalarından birine gidelim. Yalnız kalmak istiyorum. Bu arada siz de kapıdan ayrılmayın.

Meraklıları, polisleri ve şaşkın otel personelini yararak asansöre bindiler. Aşağıda Malko küçük bir çalışma odasına girdi, kapıyı kapadı. Jones ile Milton merak içinde kapının önünde kaldılar.

Yukarıda ise, itfaiyeciler üe polisler Bay Shu' dan arta kalanları topluyorlardı. Her yer kan içindeydi ve ihtiyar Çinlinin bula bula ancak sağ elini bulabildiler. Bileğinden çok düzgün bir biçimde kopmuştu...

Helikoptere gelince, polis araçlarına yakalanmadan gözden kaybolmayı başarabümişti.

Jones ile Milton koridorda dolaşıp duruyorlardı; önce meraklı meraklı, sonra kaygılı ve nihayet sinirli. Jones her beş dakikada bir soruyordu:

— içeri girelim mi?

Son derece sabırlı olan Milton ise her seferinde başını sallıyordu:

— Yalnız kalmak istediğini söylediğine göre

yalnız kalmak istiyordur...

Tam bir saat otuz üç dakika sonra kapı açıldı. Malko yorgun görünüyordu. Altın sarısı gözleri kanlanmıştı. Elindeki kâğıtlarda Çince yazılar vardı. Bunları gören ajanların şaşırdığını farkedince dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

— Şimdi geriye Çince okuyup İngilizce konuşan bir Çinli bulmak kalıyor...

— Fakat nasıl oldu da...

— Bay Shu'nun Çince yazılı kâğıdını dikkatlice incelemiştim. Son derece olağanüstü bir belleğim olduğunu biliyorsunuz. Alevlerin yok ettiği kelimeleri gözlerimin önünde canlandırıp tekrar çizdim.

Ajanların kendilerine gelmeleri on dakika sürdü. Alcatraz adasının battığını söyleseler ancak bu kadar şaşırırlardı.

— Bize bu kadar düşük maaş vermeleri hiç de boşuna değilmiş, dedi Milton.

Malko hemen bir çevirmen aramaya koyuldu. Aramaları Richard Hood sayesinde fazla uzun sürmedi: Güney Kaliforniya Üniversitesi Çin Dili Kürsüsünden Profesör Maloney kendilerini bekliyordu. Profesör Çinceyi çok iyi biliyordu ve henüz "beyin yıkama" salgınının kurbanı olmamıştı.

— Vakit kaybetmeyelim, dedi Malko.

Kenti deli gibi, tam gaz geçtiler. Profesör hayvanat bahçesinin arka tarafında bir villada oturuyordu. Eve ulaştıklarında, çevreyi kontrole almış dört polis arabası gördüler. Hood işini biliyordu*.

Maloney ince uzun boylu, samimi görünüşlü biriydi. Malko'nun elini hararetle sıktı. Malko, alınan güvenlik tedbirleri için özür diledi.

— îngilizceye çevirmenizi istediğim bu belge yüzünden çok kişi öldü. Ayrıca, bundan kimseye söz etmemenizi rica edeceğim.

Maloney, irlanda soğukkanlılığıyla hiçbir şey-

den etkilenmez göründü.

— Büroma geçelim. Çalışmaya hemen başlayacağım.

— Sanırım, oldu...

Malko derin bir soluk aldı. Uzun zamandır bunu bekliyordu. Profesör kalemini bırakıp Malko'yu masasının yanına çağırdı.

— Sol tarafta en üstte "Tsao Lan-Tze" ibaresi var; "Hasır Sepet" anlamına geliyor, fakat bununla ne demek istediklerini çıkaramadım.

Malko da henüz bir şey çıkaramamıştı. Maloney devam etti:

— Belgenin yaklaşık çevirisi şöyle: "Yoldaş Yang-Si, başannızı kutlarız. Adres Altı'ya gönderdiğiniz mektubu aldık. "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi"ni örgütünüze paravan kullanmanız bizce de uygun bulundu. İsteğiniz üzerine "Görünmez Etki" operasyonunun araç ve gereçlerini Prag kanalıyla gönderiyoruz. Ayrıca annenizden bir de mektup yolluyoruz. Şimdilik gammaları göndermek için henüz çok erken. Burada yapılan deneylerden çok iyi sonuçlar alındı. Sizin de üç ile altı ay içinde sonuca ulaşmanız gerekir. Operasyonla ilgili tüm yazışmalar bir numaralı şifreyle yapılmalıdır. Bundan siz sorumlusunuz. Uygulamayı diğer büyük kentlere de kaydırmak çok ilginç olacak.Sizi üerde New York ve Chicago'daki emin kişilerle temasa geçireceğiz. Operasyonu tehlikeye düşürecek her kim olursa derhal ve gizlice ortadan kaldırılacaktır. Başarılarınızı dileriz. Yoldaşların selamı var. Yaşasın Başkan Mao. Pekin 3 Aralık."

Malko ile Maloney birbirlerine baktılar. Kuşkusuz yazılanların çoğu anlaşılıyordu. Fakat "Görünmez Etki" ne demekti? Gerçi Malko bunun ne demek olduğunu biliyordu: Beyin yıkamayla ügüi

o esrarengiz salgının adıydı bu ve ardında Çinlder vardı. Fakat, nasıl uyguluyorlardı bunu?

Mesajda bu konuyu açıklayıcı tek sözcük yoktu. Sonra, "Hasır Sepet" ne demekti?

Sonuçta, bu konularda profesör de en az onun kadar bilgisiz kalıyordu.

— Profesör, dedi Malko. Bu konuda ağzınızı çok sıkı tutmanızı isteyeceğim sizden. Her şey gün ışığına çıkmadıkça tehlikede sayılırsınız. Polis 24 saat sizi koruyacak. F.B.I. da öyle. Ne derlerse yapın. Sizin yararınıza olur bu.

Maloney şaşkın Malko'ya baktı.

— iyi ama, korkacak ne var bunda?

— Gazeteleri okumuyor musunuz? dedi Malko. ölüm haberinizi duymak istemem. San Francisco' da şu an tuhaf şeyler dönmekte.

Maloney Malko'nun şaka etmediğini anladı. Dostça el sıkıştılar. Ajanlar da kibarca şapkalarını çıkardılar. Malko ayrılmadan önce:

— Amerika'ya büyük bir hizmette bulundunuz, dedi.

içinde "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi'ne gitmek için karşı koyulmaz bir istek vardı, ölü ya da diri, Lili oradaydı. Fakat görev aşkı bunu engelledi.

"Californian Trust Investment'in binasına giderek Washington'u aradı. Amiral odasında olmasa da C.I.A. gece gündüz çalışıyordu. Amiralin odasını bağlamaları çok sürmedi. Malko son gelişmeleri anlattıktan sonra, kendisinin hemen bir Çin uzmanıyla görüştürülmesini istedi. Amiral C.I.A.' nın numaralarından birini verdi.

Malko hemen numarayı çevirip uzmanı buldu. Belgeyi okudu. Diğeri aynı anda teybe kaydetti. Sonunda Malko aklını kurcalayan sorulara geldi:

— "Hasır Sepet"in ne demek olduğunu biliyor musunuz?

Diğeri düşünmedi bile .

— Komünist Çin Haberalma Servisleri'nin Pekin'de bulunan binalarına verilen addır bu."Görünmez Etki" adlı operasyona gelince, bu da Çinlilerin tutsaklarına uyguladıkları bir beyin yıkama yöntemidir. Bu yöntemin nasıl uygulandığını henüz bilemiyoruz.

— Beyin yıkama...

Malko bu iki kelimeyi içgüdüsel olarak tekrarlamıştı, önsezilerinde yanılmamıştı, fakat San Francisco halkı tutsak değildi. Bu da Çinlilerin kurbanlarını hiç hissettirmeden ele geçirdiklerini gösteriyordu.

— Altı ay önce gönderilen malın ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor, dedi Malko.

Amerikan gümrüğünün Prag'dan gelen bir malla ilgilenmemiş olması imkânsızdı. Bunda bir bityeniği vardı. Malko bu işin ancak mantıkla çözülebileceğine karar verdi.

Prag, önemli bir ipucuydu. C.I.A.'nın tüm "kara" ajanları gibi Malko da karşı tarafın casusluk faaliyetleri hakkında bilgi edinirdi. Çinlilerin silah dağıtımı ve eylem merkezi olarak Prag'ı seçtikleri kısa bir süreden beri bilmiyordu. Şimdi geriye, esrarengiz araç gerecin nasıl geldiğini ve bunun ne olduğunu bulmak kalıyordu. Malko otele dönüp alt kattaki seyahat acentesine girdi.

—Çekoslavakya'ya, Prag'a gitmek istiyorum, dedi memura. En uygun havayolu hangisidir?

Memur kalın bir kitabı karıştırmaya başladı ve beş dakika kadar sonra Malko'ya döndü:

— En uygun havayolu S.A.S., yani İskandinav Hava Yolları'dır, dedi. Birleşik Devletler ile Çekoslavakya arasında çalışan tek havayolu bu. Haftada üç gün, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Los Angeles'dan Kopenhag'a uçuş var. Kopenhag'a varışınızın ertesi günü de bir DC-8 ile Prag'a geçiyorsunuz. Kopenhag'dan kalkış 15.40, Prag'a va-

nş ise 16.55... San Francisco'dan Los Angeles'a gitmek içinse...

— İskandinav Hava Yolları'nın bürosu nerededir?

— Otelin hemen yanında. Post Street, numara 412. Fakat isterseniz, rezervasyon için biz...

Malko daha fazla dinlemedi, öğreneceğini öğrenmişti. ..Memur hâlâ arkasından bağırıyordu:

— Prag'a gidiş-dönüş için sadece 1100 dolar ödeyeceksiniz.

Üç dakika sonra, Post Street'deki İskandinav Hava Yolları'nın bürosunun kapısını açıyordu. Malko, müdürle görüşmek istediğini söyledi. Kendisini güleryüzlü bir adamın karşıladığı küçük bir odaya aldılar. Malko hemen kimlik kartını gösterdi.

— Birleşik Devletler'in güvenliğiyle ilgili bilgi almak istiyordum, dedi. İstediğim bilgiyi San Francisco polisine vermek isterseniz, bunu yapmakta serbestsiniz. Yalnız, vakit kaybetmiş olacağız.

— Size yardımcı olmaya hazırım, dedi müdür.

Malko kısaca sorunu anlattı. Son aylarda Güney San Francisco'daki "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi" adresine İskandinav Hava Yolları'yla Kopenhag'dan gönderilmiş bir paket var mıydı?

Müdür başını salladı:

— Bu tür bilgileri vermemiz yasaktır ama, siz federal ajan olduğunuza göre... Sizi ilgilendiren süre içinde gelen malların listesini araştıracağım.

Telefonu açıp İsveççe bir cümle söyledi. Biraz sonra içeri, elinde kalın bir dosya bulunan bir sekreter girdi.

Müdür hemen dosyayı karıştırmaya koyuldu. Birkaç dakika vantüatörün sesinden başka bir şey duyulmadı. Malko bu arada bir DC-8 uçağının maketiyle ilgileniyordu. Nihayet müdür başını kaldı -

rarak:

— Şansınız varmış, dedi. Sonsuz Mutluluklar Bahçesi Şirketi adına Kopenhag'dan San Francisco 'ya üç koli gönderilmiş.

— Kolilerde ne varmış?

— Buradaki kayda bakılırsa, tabutları süslemeye yarayan tahta kaplamalar gönderilmiş.

— Bana bir yardımda daha bulunur musunuz,? Bu kolilerin Kopenhag'dan daha uzak bir yerden geldiğini sanıyorum. Beni bu konuda aydınlatabilir misiniz?

Müdür bir an düşündü.

— Kopenhag'daki koli servisine bir teleks gönderip kolilerin çıkış kaynağını sormam gerekiyor. Cevabı yarın telefonla bildiririm size.

Malko teşekkür edip bu konuşmanın aralarında kalmasını rica etti. Bürodan içi rahat bir biçimde ayrılmıştı. İlk kez olarak emin izler üzerinde yürüyordu. Şimdi Lili Hua'yı bulması ve bu beyin yıkamanın ardındaki esrarı çözmesi gerekiyordu.

İki saat sonra, Milton Brabeck ile Chris Jones "Pasific Telephones" şirketinin sarı minibüslerinden biriyle mezarlığın demir parmaklıklı kapısı önündeydiler. Bu değişiklikle günlerce dikkati çekmeden görev yapabilirlerdi. Minibüsün içinde bir kamera bulunuyordu. Ayrıca, bir kilometre ötedeki iki polis arabasına telsizle bağlıydılar. Görevleri, mezarlıkta çalışanları belirlemek ve fotoğraflarını çekmekti.

XIV. BÖLÜM

— Dikkat!

Milton Brabeck doğrulurken Chris Jones da arabayı çalıştırdı. "Sonsuz Mutluluklar Bahçesinden çıkan Çinlinin elinde büyükçe siyah bir çanta vardı. Yaya olarak az ötedeki benzinciye doğru derledi. Arabasını yağının değiştirilmesi için sabah benzinciye bırakmıştı. Şimdi onu almaya gidiyordu. Onu yaya olarak kıstırmak büyük şanstı.

Malko'nun İskandinav Hava Yolları'nı ziyaretinin üzerinden üç gün geçmişti. Müdür, ziyaretinin ertesi günü Malko'yu telefonla aramış:

— Haklısınız, demişti. Ağaç kaplamalar Kopenhag'dan gelmiyormuş. Prag'dan Kopenhag'a gönderdmiş. Orada da bir gümrükçü onları Los Angeles uçağına vermiş.

Malko teşekkür etmişti. Böylece bir kuşku daha gün ışığına çıkmış oluyordu. Artık örgüt merkezinin mezarlıkta yuvalandığı kesindi. Ama yine de geriye bdmediği bir şey kalıyordu; toplu "beyin yıkama"nın nasıl gerçekleştirddiği.

Amiral Mills de defalarca telefon görüşmesi yapmıştı. C.I.A. başkanı mezarlığın resmen basılmasına taraftar değddi. Ne ikizlerin orada olduğu belliydi, ne de "Görünmez Etki"nin ne tür bir şey olduğu. Sonuçta, birkaç gün içinde Malko'ya açık kart verdmiş ve örgüt adamlarından birinin ele

geçirilerek konuşturulması istenmişti. Eğer bir sonuç elde edilemezse, operasyon tekrar F.B.I. tarafından ve resmen sürdürülecekti.

Malko tedirgindi, ikizler ortadan yok olmuşlardı ve kuşkusuz Malko'nun örgütün varlığından haberdar olduğunu biliyorlardı. Fakat komünistlerin gösterileri hâlâ devam ediyordu. Artık Lili Hua'yı düşünmeye cesaret edemiyordu, öldürüldüğü kesindi. Hayatta kalması Çinli ikizler için büyük tehlike olurdu.

Mezarlığın gözlenmesi pek bir işe yaramadı. Kesinlikle belirleyebildikleri tek kişi olmuştu: Her sabah mezarlığa çalışmaya gelen tahnitçi Dick Lim. Malko sonunda onun kaçırılmasına karar verdi, ikizlerin faaliyetlerinden haberi olmaması imkânsızdı.

Düşüncelerinde yanılıyorsa, adamdan özür dilemekten ve işi F.B.I.'ya bırakmaktan başka çare kalmıyordu.

"Pacific Telephones" şirketinin minibüsü geri dönüp yavaşça Çinliye yanaştı ve durdu. Adam başını bile kaldırmamıştı.

Chris Jones hemen aşağı atladı ve tabancasının namlusunu adamın sırtına, kaburgalarının arasına gömmesiyle beraber Dick Lim korkuyla sıçradı.

— Seni arabamıza alalım, dedi Jones. Böyle yürümek yorucu olur...

Adamı, Malko'nun açmış olduğu kapıya doğru sertçe itmeye başladı. Çinli karşı koymaya çalışıyordu. Arabanın içine girdiklerinde, Jones elinin tersiyle Çinlinin suratına vurdu. Gözlükleri fırlayan adam yana devrilirken:

— Ne oluyor böyle ? diye inledi. Sizi polise şikâyet edeceğim.

— Biz polisiz, dedi Jones.

Çinli hiç cevap vermeden gözlerini kırpıştırdı.

— Mumyalama aletlerin yanında mı? diye de-

vam etti Jones. Bu konuda uzman olduğuna göre seni birkaç gün alıkoyacağız...

Çinli yemyeşil oldu. önünde Milton oturuyordu. Magnum'unu dizine koymuştu.

— Nereye götüreceğiz bunu? diye sordu Milton. Hood'a mı?

Jones başını salladı.

— İşimizi rahat görebümemiz için bunu dostlarımızın SAS'ı götürdükleri yere götüreceğiz. Hem böylelikle, orada yabancılık çekmemiş olur.

Oldukça uzun süre gittikten sonra minibüs durdu. Malko arka kapıyı açtı, Milton dışarı atladı. Jones bir tekmede Çinliyi aşağı yuvarladı.

Malko'yu işkence için getirdikleri hangarın avlusunda durmuşlardı. Jones tekmeyle Çinliyi içeri soktu. Milton cebindeki kelepçeleri çıkarıp Çinlinin ellerini arkadan kelepçeledi. Sonra, iri elleriyle tokatlamaya başladı.

Beş dakika içinde adamın suratı tanınmayacak hale gelmişti. Jones, ağız, burun gibi en hassas noktalara vurmaya çaba gösteriyordu. Sonunda Lim yere yığıldı ve bayıldı.

Jones hangarın dibinden yuvarlaya yuvarlaya bir fıçı getirdi. Milton bir çimento torbası yırtıp bir kenarda bulunan kumla çimentoyu karıştırmaya başladı. Gömleğinin sıvanmış kolları ve ustaca kürek tutuşuyla tam bir yapı ustasını hatırlatıyordu. Bir köşede bir iskemleye oturmuş olan Malko hazırlıkları merakla izliyordu.

Jones sulandırılmış harcı fıçının içine dökmeye başladığında Çinli kendine geldi. Ayıldığını gören Jones adama göz kırptı.

— Haydi, işin iş! Kışın ısınacak, yazın serinleyeceksin... Suyun yüz metre dibine indiğinde, umurumda mı dünya, diyeceksin...

Korkudan gözleri iri iri açılan Çinli harç taşıyan küreğin gidip gelişlerini izliyordu. Fıçının içindeki

harç yirmi santimetreye ulaştığında Jones durdu. Milton kollarından, o ayaklarından Çinliyi kaldırıp fıçının içine soktular.

— Ayakların dibe değdi mi? diye sordu Jones. Sonra, kafasına bir kürek indirerek:

— Biraz çök, dedi. Yoksa, fıçının kapağını kapatamayız...

Birden Çinli tiz bir çığlık attı ve debelenmeye başladı. Malko hemen omuzlarına yapışıp adamı hareketsiz kılarken Jones da fıçının içine biraz çimento tozu ekledi.

— Beş dakika sonra harç donar, beton olur, dedi Jones. Senin gibi modern yöntemler bilmiyoruz. Bizim yöntemlerimiz hayli eskidir. Ha mumyalamışsın, ha betona gömmüşsün, ikisi de insanı olduğu gibi korur. Geçen yıl Hudson'un dibinden çıkarılan adamlar canlı gibiydi. Sigaraları bile olduğu gibi kalmıştı. Çimento sayesinde tabii.

Konuşmaya devam ederek fıçıyı dolduruyordu. Çinliyi bir korku sardı. Avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Kimsiniz siz? Niye beni öldürmek istiyorsunuz?

Jones umursamaz bir tavırla omuz silkti:

— Bunu pekâlâ biliyorsun.

Sinirleri gerilmiş olan Malko, sahneyi tutkuyla izliyordu. Korkunç bir poker partisi gibi bir şeydi bu. Bir adım atılmıştı ve artık geriye dönüş yoktu. Adamın her şeyi bildiklerini sanması gerekiyordu. Aksi halde, konuşmazdı. Malko, adamın masum olabileceğini düşünmek bile istemiyordu... öyle bir durum meslek hayatının sonu demekti...

Buz gibi harcı sırtında hisseden Çinli gırtlağını yırtarcasına bağırdı:

— Durun! Konuşacağım. Bildiğim bir sürü şey var...

Jones hiç duymamış gibi bir kürek ,daha harç attı. Çinli ağlar gibi bağırmaya başladı:

— ölüler gerçek ölü değil ! Onları ben hazırladım... Hepsi 14 kişi.

Jones de Brabeck şaşırarak birbirlerine baktılar. Hesapta bu yoktu işte... Jones fıçıya dayanarak:

— Anlat bakalım, dostum! dedi.

Tehlikenin biraz olsun uzaklaştığını gören Çinli hemen ağız değiştirdi:

— önce beni buradan çıkarın...

— Şşt... Şşt, yaptı Jones. Hiç de akıllıca bir söz değü bu. ilginç bir şey anlatmazsan her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağız. Sonra, bu harç hızlı donan cinstendir. Ayaklarının betonlaşmaya başladığını hissetmiyor musun?

Malko da yanlarına gelmişti. Gözlüklerini çıkarıp Çinlinin önünde dikddi:

— Lili Hua adlı Çinli kızı kim öldürdü?

Lim bakışlarını Malko'dan kaçırarak hiç ses çıkarmadı. Karşısındaki adamın her şeyden haberi vardı.

— Cesetler, diye kekeledi, aslında, hiçbiri ölü değd.

— Hangi cesetler?

— Emirlere göre hareket ettim, örgütün geri çekdmesi gerekiyordu, örgüt yöneticderi kıymetli elemanlardır, yetişmeleri yıllar aldı. işte, onları ben mumyaladım. Yani mumyalar gibi yaptım.

— öldürdükten sonra mı?

— Hayır. Sadece uyuttum, iki gün boyunca ölü gibi uyur kalacaklar. Yüzeysel bir kontrol yapıldığında kimse canlı olduklarını anlamaz. Hepsine makyaj yaptım. Fakat bdirsiniz, tabutları zaten açmazlar.

— Açmazlar mı? Nereye gidiyor ki bunlar?

— Yarın üçte Hong Kong'a kalkacak bir şilebe yüklenecekler. Hepsi gemide olacak. Tabutları yarın sabah almaya geleceklerdi.

— Geminin adı ne?

— Atatsu. Bir Japon gemisi "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi"nin bütün ölüleri, eğer istendiği takdirde, o gemiyle vatanlarına gönderüir.

Çinli merakla Malko'yu izliyordu. Malko ise düşüncelere dalmıştı. Kuşkusuz, bulunmaz bir avdı bu, fakat asıl aradığı bu değüdi. Ceset hikâyesini hiç duymamış gibi yaparak bakışlarını Çinlinin gözlerine dikti:

— Buradan gerçekten kurtulmak istiyor musun?

— Biraz acele edin, harç donmaya başlıyor, dedi Jones Malko'ya.

— Evet donuyor, diye onayladı Lim.

— öyleyse konuş: "Görünmez Etki" operasyonunun araç ve gereçleri nerede saklı?

Çinlinin rengi değişti. Gözlerini devamlı Malko'dan kaçırmaya çalışıyordu. Hiç ses çıkarmadı. Yüzü korkudan gerümişti.

Malko ısrar etmedi. Jones'a işaret etti. Ajan bir kürek harç alıp Çinlinin göğsüne attı. Harcın soğukluğunu hisseden Çinli titreyerek Malko'ya seslendi:

— Konuşursam beni öldürürler!

Malko omuzlarını silkerek fıçıyı işaret etti:

— Konuşmazsan bunun içinde öleceksin.

— Fıçının kapağını kapatayım mı? diye sordu Jones. Harç betonlaşıyor.

Çinlinin gözlerinden iki damla yaş aktı.

— Holde, dedi, sergilenen büyük bir tabut var. Tabutun kapağını açın. Baş yastığını kaldırın. Altında, ölünün başını kaldırmaya yarayan gülağacından yapılma bir dayanak var. O dayanağı ileri ittiğinizde tabut yana kayarak gizli geçidin girişini ortaya çıkarır. Merdivenle on metre kadar inerseniz laboratuvarı bulursunuz.

— Orada her zaman biri bulunur mu?

— Evet.

Jones elindeki küreği bıraktı.

— San Francisco 'daki örgütün şefi kim?

Çinli şaşırarak ona baktı.

— Bilmiyor musunuz? Bir numara, yoldaş Yang-Si'dir..

— Nerede şimdi?

— Mezarlıkta. Birkaç gündür dışarı çıkmadı.

— Peki, dedi Malko.

— Bütün soracaklarınız bu kadar mı? diye sordu Çinli. Artık beni polise teslim etmelisiniz...

— Bir şey daha var, dedi Malko. Lüi Hua'yı neden öldürdün?

Çinli başını önüne eğdi.

— Bir emirdi bu. Karşı gelseydim yoldaş Yang-Si beni öldürürdü.

— Nasıl öldürdün onu?

Malko bu soruyu son derece sakin görünmeye çalışarak sormuştu. Çinli kısık bir sesle Lili'nin ölümünü anlattı. Malko boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti, fakat sormaya devam etti:

— Konuşması için ona işkence yaptın, değil mi?

Çinli tekrar başını önüne eğdi ve cevap vermedi.

— Emir kulu, diye mırıldandı Jones.

Malko Jones'un sözlerini duymuş, fakat hareketini farkedememişti. Kaşla göz arasında Jones Çinlinin kulağının arkasına 38'likle bir el ateş etti. Kırılan kemiklerin çıkardığı ses ve fışkıran kanla birlikte Çinli öne doğru savruldu. Elleri fıçıya asılı kalakaldı. Mermi beynini dağıtmıştı.

— Gereği yoktu, dedi Malko. Lili'yi geri getirmez bu. Aynca, adamı daha konuşturabilirdik.

— özür dilerim, dedi Jones. Elimde değildi. Zavallı kıza işkence yapılmasına dayanamadım.

— Bu cesedi burada bırakamayız, dedi Malko. Polise kadar taşımak da olacak iş değil.

Jones hemen fikrini söyledi:

— Bence en iyisi fıçıda kalsın. Ortada görünmesi tehlikeli. Farkeddirse yandaşları uyanabilir. Tam her şeyi öğrenmişken...

Malko onayladı.

— Tamam. İşi bitirelim.

Jones ile Brabeck Çinliyi ite kaka fıçının içine yerleştirip üzerine harç atmaya başladılar. Malko bir sigara yaktı. Ajanların vurdumduymazlığına gıpta ediyordu.

Jones harcı fıçının kenarıyla aynı seviyeye getirdi. Hiçbir şey belli olmuyordu. Kapağı yerine koydu, elindeki malayla hafifçe vurarak kapağın harca yapışmasını sağladı.

— Nereye koyacağız bunu?

— İskelenin dibine, dedi Mdton. Oraya kadar yuvarlayalım. Oradan da suya atarız.

İkisi birden güçlükle fıçıyı yan yatırıp yuvarlamaya koyuldular. İskelenin ucuna vardıklarında Milton hapşırdı. Üzerinde ceket yoktu.

— Üşüteceksin, dedi Jones.

Gerçekten de hava serindi. Sağ tarafta havaalanının soluk ışıkları farkediliyordu. Denizde hayli çırpıntı vardı.

— Haydi!

Birlikte fıçıyı ittiler. Suya değmesiyle gömülmesi bir oldu. Jones eğilip baktı. Gitgide büyüyen halkalar zayıflayarak kayboldu. Hava kabarcıkları bile pek çıkmamıştı. Su bir anda fıçıyı yutmuştu.

Jones aceleyle çimento izlerini yok etti. Beş dakika soma San Francisco'ya doğru ilerliyorlardı.

XV. BÖLÜM

Milton Brabeck iki dirhem bir çekirdekti. Üzerinde gri bir takım, başında aynı renkten bir kasket vardı. Yüzüne bakan sonsuz bir saygı duyardı. Ama, yine de o, direksiyonuna kurulduğu siyah Cadillac cenaze arabasından, gelip geçen güzel kadınlara bakmaktan kendini alamıyordu.

Malko benzer bir arabada, aynı giysiler içinde, tabancası elinin altında ilerliyordu. Her iki Cadillac'ın da arkası en azından bir düzine tabut alacak büyüklükte yapılmıştı. Zaten arabaların resmi görevi de buydu.

Chris Jones ise konvoyu siyah bir Ford üe izliyordu. 38'lik Colt'u dizinin üstündeydi.

Baskına bir gün önce, amiralin onayı alındıktan sonra karar verilmişti. Şafakla beraber F.B.I. ve San Francisco polisi mezarlığı çevirmiş bulunuyordu. Fakat amiral, Malko'dan sahte cesetlerin bulunduğu tabutları resmi baskından önce ele geçirmesini istemişti. Bunun birçok nedeni vardı, örneğin baskın sırasında cesetler kaybolabilir ya da gerçekten öldürülebilirdi. Sonra,adamların C.I.A.' nın eline gizlice geçmesi daha doğruydu. Chris'in Ford'una son derece hassas bir verici yerleştirilmişti. Yüz metrelik bir alan içindeki bütün sesleri aktarabilecek güçteydi. Herhangi bir çatışma sesi

duyulduğunda, polis hemen yardıma koşacaktı. Cenaze arabasına şoför olmayı Malko istemişti. Giyeceği kasketin sarı saçlarını gizleyeceğini ve daha az dikkat çekeceğini düşünmüştü.

Sabahın sekizine doğru "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi"nin demir parmaklıklı kapısından yavaşça içeri süzüldüler. Mumyalamanın yapıldığı ana binaya uzanan yolda ilerlediler. Mezarlık bir tepenin üzerinde, çok geniş bir arazide kuruluydu.

Beyaz bina göründü. Chris Jones gizlice tabancasına mermi sürdü.

Üç araba binanın önünde peş peşe durdu. Chris arabadan çıktı. Diğer iki "şoför" direksiyonda kaldılar.

Binanın kapısında Avrupalı gibi giyinmiş ufak tefek bir Çinli belirdi.

— Bizler Pacific Interline Corporation'danız, dedi Jones. Saygıdeğer ölüleri almaya geldik. Atatsu öğleden sonra demir alacak.

Çinli arabalara bir göz attıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı.

— ölüler tabutlarda. Yanınızda kaç kişi var?

— iki kişi, dedi Jones.

— Bu kadarı yeterli. Beni izleyin.

Jones Malko ile Milton'a gelmeleri için işaret etti. iki şoför arabalarından aşağı indiler. Çinli içeriyi işaret ederek:

— Tabutlar şurada, dedi.

Adam çok rahat görünüyordu. Gerçekten de, Pacific Interline Corporation'dan tabutları almaya birilerinin geleceğini biliyordu. Malko'nun isteği üzerine Richard Hood gemi sorumlusundan bu işe karışmamalarını rica etmişti. Ülkenin çıkarı için gerekliydi bu. Sonunda, şirketin arabalarını ödünç almışlardı.

Tabutlar üst üste konmuştu. Üç adam, 5. Tsou'

nun* en önemli yöneticileriyle karşı karşıya bulunduklarına bir türlü inanamıyordu.

— Haydi, işe koyulalım, dedi Jones.

Malko ile Brabeck asık suratlarla tabutlara yaklaşıp birini gümüş kollarından yakaladılar. Tabut çok ağırdı. Sendeleyerek arabaya taşıdılar. Beş dakika sonra soluyarak geri döndüler.

Tabutların tümünün taşınması yarım saat sürdü. Çinli tek kelime etmemişti. Binada başkalarının bulunup bulunmadığını öğrenmek mümkün olmamıştı. Malko ile Brabeck son tabutu da götürdükten sonra Çinli:

— Büroya kadar benimle gelin, dedi. Sonra kapıda durup Jones'a yol verdi:

— İçeri girer misiniz?

Büronun duvarları, siyah, beyaz ve renkli mezarlık resimleri ile süslüydü. Çinli bir çekmece açıp bir kâğıt çıkardı ve Jones'a uzattı.

— Tabutlarla birlikte gitmesi ve Hong Kong'da yetkililere verilmesi gereken belgeler. Bunları kaptana vermenizi rica edeceğim.

Görüşmenin bittiğini belirten bir tavırla eğilip selam verdi. Chris, belgeleri koltuğunun altına sokup çıktı.

Malko ile Brabeck arabalarının yanında onu bekliyorlardı. Chris hareket edeceklerini bildiren bir işaret yaptı. Yavaşça arabalarına binip hareket ettiler. Çinli kapıda durmuş onları seyrediyordu.

Mezarlık çok sakindi. Yaşamak için de ölmek için de nefis bir gündü. Girişteki büyük Buda heykeli misafirlerin son uykusunu selamlar gibiydi.

On dakika kadar ilerlediler. Sonra, Chris iki Cadillac'ı sollayarak yolun kenarında durdu. Cadillac'lar arkasına yanaştılar. Malko ile Brabeck arabalardan inip kasketlerini çıkardılar.

* **5.Tsou, komünist Lien-Lio-Pou'nun eylem servisidir.**

— Arabalardaki bu yüklerle komple bir mezarlık kiralayabiliriz, dedi Brabeck. Üstelik indirim de yaparlar...

Malko saatine baktı: Biri on geçiyordu. Operasyonun birinci kısmının başarıya ulaştığını amirale bildirmek gerekiyordu.

— Bir benzin istasyonuna gidelim, dedi Malko. Telefon etmem gerekiyor.

Biraz ilerde, büyük bir Mobil istasyonunda durdular. Birkaç dakika sonra, Malko Amiral Mills'in sesini aldı:

— Her şey yolunda, amiralim. Dostlarımız yanımızda.

— Harika, dedi amiral. Hemen Edwards üssüne gidip C girişinde kendinizi tanıtın. Sizi bekliyorlar. Gerisi için şansınız açık olsun.

Telefon kapandı. Edwards üssü, sivil havaalanının hemen yanındaydı. C girişine ulaştıklarında, hava kuvvetlerinden bir albay kendilerini karşıladı. Daha kim olduklarını açıklamalarına fırsat vermeden:

— Getirdiğiniz yükü teslim almaya hazırım, dedi. C-156'ın uçuşa hazır sizi bekliyor.

Askeri üste beş dakika kadar derledikten sonra büyük bir hangarın önünde durdular. Çevrede, her yirmi metrede bir yerleştirdmiş nöbetçiler vardı.

— Washington'un emri, dedi albay. Anlaşılan yükünüz çok kıymetli...

Malko içinden öyle olmasını ddedi.

Albay arabadan inip hangarın güvenliğiyle ilgili bir teğmenin yanına gitti. Kimliğini gösterdikten sonra hangarın kapısını açtırdı. Üç araba içeri girdi. İçerde, dört motorlu bir C-156 bulunuyordu. Mürettebatın tümü beyaz giyinmişti. Nereden baksanız, her şey C.I.A. kokuyordu.

Yüklerin boşaltılmasına yardım etmek için birkaç kişi çıkageldi. Birden Malko'nun içine bir kuş-

ku düştü. Ya Çinli yalan söylediyse? Amiralin gerçek cesetlerle karşılaştığını düşünmek bile bir felaketti.

— Şunlardan birini açın! dedi Jones'a.

Jones iki tornavida bulup Müton ile birlikte, beyaz tulumlu adamların şaşkın bakışları altında işe koyuldu. Beş dakika sonra, tabutun kapağı kalktı.

Yüzlerinin bembeyaz olduğu anda Malko tabuta yaklaştı. Eğildi.

Çırılçıplak yatan Lüi Hua'nın yüzü sakin, gözleri kapalıydı. Mumyalandığı açıkça belli oluyordu, çünkü yüzünün rengi çok doğaldı. Teninin bronz rengi hiç kaybolmamıştı. Her an uyanacakmış gibiydi.

Malko'nun gözünde yaşlar belirdi. Elini uzatıp kızın saçlarını okşadı. Böyle bir acıyla karşılaşabileceğini hiç ummuyordu. Çıplak ve güzel vücudu seyrederek hareketsiz kalakaldı. Suskunluğundan meraka düşen albay yanına yaklaşıp tabuta bir göz attı. Gördüğü manzaradan ürküp hemen geri çekildi. Çıplak kadın cesetlerinin C.I.A.'yı niçin ilgilendirdiğini anlayamamıştı.

Zavallı Lili için yapılacak hiçbir şey yoktu. Malko, Jones'a işaret edip tabutu kapatmasını istedi. Sonra da:

— Bir başka tabut açın, dedi.

İki ajan Lili'nin tabutunu kapatıp bir başkasını aldılar ve yere bıraktılar. Biraz uğraştıktan sonra onunda kapağı açıldı. Tabutun içinde elleri göğsünde kavuşturulmuş, gözleri kapalı bir Çinli yatıyordu. Sarsıntıdan zarar görmemesi için vücudu bez atkılarla tabutun dibine bağlanmış, başının iki yanına yastık konmuştu. Malko bu adamı tanımıyordu.

Jones adamın bağlarını çözüp tabuttan çıkardı.

— Bu şimdi canlı mı yani? diye sordu.

— Nabzını yokla.

Jones adamın üzerindeki giysinin yakasını açıp kulağını göğsüne dayadı, uzun uzun "ölü"nün kalbini dinledi. Doğrulduğunda şaşırmış gibiydi.

— Kalbi çok hafif atıyor, ölmemiş bu...

Mumyacı Çinlinin ilacı çok başarılıydı. Bu tabutlan hangi gümrükçü açsa, numarayı bal gibi yutardı. Malko tabutu inceledi. Kapakları özellikle hatalı yapılmıştı. Bütün vidalar sıkılmış bile olsa yine de tabutlara hava girmesini sağlayan belli belirsiz bir açıklık kalıyordu. Adamların bu durumda olmaları nefes almalarını engelleyecek değildi ya.

— Tamam. Artık kapatabilirsiniz, dedi Malko.

Çinli ikizlerin bu tabutlarda bulunup bulunmadığını öğrenmek için neler vermezdi. Fakat bir süre sonra nasıl olsa öğrenecekti. C-156 nakliye uçağı C.I.A.'nın gizli üslerinden birine indiğinde ve tabutlar uzmanlar tarafından teslim alındığında amiral kendisine hemen haber verecekti.

Şu an ellerini çabuk tutmalıydılar. Ordunun C.I.A.'ya yardımcı olması ne kadar doğal görünse de bu tür karışık işlere bulaşmaktan çekinirlerdi.

Tabutlar yüklenmiş, pilotlar uçuş öncesi son kontrollerine başlamışlardı. O sırada albay, Malko'nun yanına gelerek elini uzattı:

— Hoşça kalın! Size herhangi bir belge imzalatmıyorum. Çünkü böyle bir olay yaşamadık. Ne siz varsınız, ne ben, ne de bu uçak.

Motorların kulakları sağır eden gürültüsü her yanı sardı. Hangarın kapıları açıldı ve uçak hareket etti.

5. Tsou'nun elebaşıları C.I.A.'nın özel bir kampında gözlerini açtıklarında kimbilir nasıl afallayacaklardı... Artık amiral rahat bir uyku çekebilirdi. Geriye "Görünmez Etki'nin ne olduğunu çözmek kalıyordu. Onu da halletti mi, Avusturya'ya gidip

güzel bir tatil yapacak ve Lili'yi unutmaya çalışacaktı. Jones ile Milton'a döndü:

— Acele edelim. Richard Hood baskın için bizi bekliyor.

Ford son hızla Edwards üssünden ayrılıp Güney San Francisco'ya yöneldi.

On dakika sonra, büyük siyah bir Lincoln'nün içindeydiler. Arkada, Malko'nun yanında oturan Richard Hood purosunu kemiriyordu. Jones ile Milton polis üniformalı şoförün yanına sıkışmışlardı, önlerinde, dört resmi memurun bulunduğu bir polis arabası yol açıyordu. Arkalarında iki motosikletli polis, onların da ardında F.B.I.'ın arabası geliyordu.

Mezarlığın çevresinde her an harekete geçecek bir düzine polis arabası bekliyordu. Richard Hood, Eyalet Valisi'nden aldığı arama emrini elinde tutuyordu.

— İnşallah bir şeyler buluruz, dedi Hood. Aksi halde hapı yuttum demektir. Bir daha polis şefliğine seçilemem. Tabii sizin için böyle bir sorun yok. Hatta bu işte, yasal olarak var görünmüyorsunuz bile.

Malko cesaret verdi:

— Gizli laboratuvarlarının yerini biliyoruz ya. Bunu adamlarından birini konuşturarak öğrendik.

Hood adamı nasıl konuşturduklarını ve kendisinin şimdi nerede bulunduğunu sormayı akıl etmedi. Fairmont'daki asansör katliamı ile komünistlerin gösterilerinden başka düşünecek bir şeyi yoktu şu an... '

Üç araba ana binanın önünde durdu. Motosikletliler motorlarından inip, elleri tabancalarının kabzasında binanın köşelerini tuttular. Polis arabasındaki memurlar aşağı atlayarak Malko ile Hood'u koruyacak biçimde dizildiler.

Malko'nun sabah görüştüğü Çinli kendilerine

doğru yaklaştı. Hood kibar bir tavırla arama emrini uzattı.

— Gizli örgüt kurmanızdan kuşkulanan F.B.I.'ın isteği üzerine, kurumunuza bir göz atmak zorundayım...

Çinli resmi belgeyi okuduktan sonra tiz bir sesle itiraz etti:

— Çok saçma bu. Bizler namuslu tüccarlarız ve bu, iş özgürlüğümüze yöneltdmiş bir saldırıdır. Yasalara aykırı hiçbir şey yapmıyoruz burada.

— Eğer gerçekten öyleyse, biz de sizden özür dileriz.

Çinli, polislerin peşinden içeri girdi. Arkasından da F.B.I.'ın memurları. Malko de ajanları Hood'un yanından ayrılmadılar.

Grup yarım saat kadar binayı dolaştı. Göze batan bir şey yoktu. Bürolar, sergi salonları, mumyalama odası ve küçük bir morg. Hood gitgide daha sinirli bir biçimde purosunu çiğnemeye başladı. Yanından ayrılmayan ve kendini mezarlık müdürü olarak tanıtan Çinlinin dudaklarında belli belirsiz bir zafer gülümsemesi belirmişti.

Sonunda Hood holün tam ortasında, saydam elbiseleriyle vücutlarını teşhir eden iki görevli kızın çalıştığı odanın karşısında durdu. Umutsuz bir tavırla Malko'ya döndü:

— Her şey normal, ne dersiniz?

Malko hiçbir şey demedi. Adamları Jones ve Milton'la birlikte holün ortasında sergilenen tabut örneğine doğru derledi. Ajanlar tabutun kapağını kaldırıp yere bıraktılar, işte bu hareket savaşın başlangıcı oldu.

Malko tam zamanında döndü. Çinli elini ceketinin içine atmıştı. Avusturyalı daha hızlı davrandı. Yassı silahı iki kez"Pluf" yaptı. Göğsünden isabet alan Çinli sarsılarak kendi bir yana, tabancası bir yana gitti.

Bu arada camlı bir bürodan bir başka Çinli belirmişti. Elindeki kısa namlulu makineli tüfekle holü taradı. Herkes kendini yere attı. Jones ile Müton tabutun kapağını bir tarafa atarak ateş açtılar. Fakat çok iyi siper almış olan Çinli hâlâ ateşe devam ediyordu. Sütunlardan birini siper almış olan motosikletlilerden biri boynundan vurularak yere yığıldı. Beyaz mermer zemin bir anda kana bulandı. Çinli kızlarla kimse ilgilenmemişti. Richard Hood'un neredeyse hayatına mal oluyordu bu. Burnunun bir parmak ucundan geçen mermi, arkasında duran polisin omuzuna saplandı. Yanındaki arkadaşı 30/30'luk Winchester'i doğrultup tetiğe bastı. Aynı anda Çinli kızın göğsünde koca bir delik açıldı ve sadmenin etkisiyle geri fırlayıp duvara yapıştı. Elindeki silah düştü, yere cansız yığıldı.

Chris Jones bulunduğu yerden fırladı, kendini yere atarak birkaç taklada makineli tüfekle ateş eden Çinlinin bulunduğu büronun önüne yuvarlandı. Elindeki 38'lik Colt iki kez alev kustu. Alnından vurulan Çinli olduğu yere yığıldı.

Birkaç dakika sonra ortalık tamamen yatışmıştı. Telsizle istenen yardım içeri girdi. Hayatta kalan Çinliler elleri başlarının üzerinde teslim oldular. Hol barut kokuyordu. Vurulan polisi sedyeyle götürdüler. Malko doğrulup tabuta doğru ilerledi.

— Aşağıya iniyoruz. Hepiniz dikkatli olun!

Tabutun içine eğilip Lim'in sözünü ettiği kolu buldu ve ileri itti. Mekanik bir sesle birlikte tabut yana kaymaya başladı ve ilk durumundan doksan derecelik bir açıya ulaştığında durdu. Ortaya çıkan kuyunun kenarında, denizaltıları hatırlatan madeni bir merdiven vardı. Malko ilk basamağa adımını attı.

— Gidiyoruz.

— Bir dakika, dedi Jones.

Yanındaki polisin belindeki sis bombasını aldı, ateşleme kulağını çekip kuyuya attı. Büyük bir patlamayla birlikte kuyudan duman çıktı. Malko basamaktan ayrılıp kendini kuyuya bıraktı. On saniye sonra Jones geldi peşinden. Dumandan göz gözü görmüyordu. Brabeck de yetişti onlara. Elindeki feneri yakıp uzağa fırlattı. Aynı anda, fenerin üzerine mermi yağdı. Yüzükoyun yerde yatan üç adam fenere ateş eden noktaya tabancalarını boşalttılar.

Bir çığlık duyuldu, sonra sessizlik. Polisler tek tek aşağı inmeye başlamışlardı.

Malko ile ajanlar sürünerek ilerlediler. Uzun bir koridordaydılar. Jones hâlâ sıcak olan bir cesede çarptı. Üzerinde erkek elbiseleri bulunan uzun saçlı bir kızdı bu. Arkasında da demir bir kapı vardı.

Polislerden biri fenerini yaktı. Bir hareket olmadı. Bir diğeri elektrik düğmesini bulup çevirdi. Duman görüşü hâlâ engelliyordu. Koridorda üç kapı vardı: demir olanı koridorun uçundaydı ve kapalıydı. Diğer ikisi yan taraflarda ve camlıydı. Malko yerde yatan cesede yaklaşıp elektrik fenerini tuttu: İkizlerden biriydi bu. Göğsünden ve sol gözünden vurulmuştu. Beyaz tulumu kan içindeydi. Makineli tüfeğini elinden bırakmamıştı.

Polisler madeni kapıyı açmaya çalışırlarken Malko camlı kapılardan birini açıp içeri girdi. Bir ameliyat odasıydı bu. Diğer kapıyı açtı. Çıplak ampullerle aydınlatılmış yirmi metre uzunluğunda bir salondu burası. Dipte madeni bir dolap vardı. Ayrıca, tuhaf biçimli on masa bulunuyordu.

Malko masalardan birine yaklaştı ve bunların filmlerin kesilip yapıştırıldığı küçük ekranlı montaj masaları olduğunu anladı. Bu masaların değeri küçük bir servet yapardı.

Arkasından Jones yaklaştı.

— Nedir bunlar yahu ? Seks filmi mi üretiyor-

muş bu herifler?

Masalardan birinin üstünde bir film bobini vardı. Malko birkaç metre açıp baktı, sonra yine sardı. Meraklanmıştı. "Görünmez Etki"nin sırrı bu bobinlerde yatıyor olmalıydı. Bunu bir an önce öğrenmeliydi. Koridorda iki polisle karşılaştı. Demir kapıyı açmışlardı. Kapının arkasında mezarlardan birine uzanan bir tünel bulunuyordu, ikizlerden diğeri buradan kaçmış olmalıydı. Malko hiç şaşırmadı. Son ana kadar laboratuvarlarınm bulunmayacağını umut etmişlerdi. Yerde yatan ikize baktı. Lili de böyle bir anda ölüvermişti.

Madeni dolaptaki film bobinlerini yüklenen Jones ile Milton, Malko'nun peşinden yukarı çıktılar. Richard Hood Lincoln'e oturmuş telsizle rapor veriyordu.

— Bana derhal bir sinema salonu bulun, dedi Malko. Çektiğimiz dertler sanırım artık sona erecek.

— Gelin, birlikte gidelim, dedi Richard Hood. F.B.I.'dan iki kişi de onlara katıldı.

Girdikleri polis binasının yeraltındaki katına indiler, içerisi sigara ve ter kokuyordu. Gizli sinemalarda ele geçirden seks filmleri burada gözden geçiriliyordu. Üniformalı bir makinist ilk bobini alıp makineye takarken onlar da yerlerini aldılar. Işık söndü.

Ekranda bir adam belirdi. Kırk yaşlannda, sevimli bir adamdı bu;

"Bayanlar, baylar, iyi günler dilerim. Bugün körfez civarında hava güzel geçecek, önümüzdeki günlerin tahmini hava sıcaklıklarını birazdan vereceğim... Oakland civarı ise bugün sisli..."

Richard Hood korkunç bir kahkaha attı. Neredeyse sigarasını yutacaktı.

— Hayatınızı tehlikeye atarak aradığınız şey, basit bir hava raporuymuş...

Malko şaşırmıştı. Hava raporundan sonra birçok reklam geçti... Sonra, ışıklar yandı.

— Başka bir bobin takın, dedi Malko.

Işıklar tekrar söndü. Bu kez, kısa bir kovboy filmi gösterildi.

— Bu filmi K.T.V.U.'nun ikinci kanalında göstermişlerdi, dedi Hood. Fena film sayılmaz ama, bunun Çinlilerle ne ilgisi var, anlayamadım.

Filmi yarıda kestirip ışıkları yaktırdılar. Malko'nun içine bir kurt düşmüştü. Hood'a döndü:

— K.T.V.U. dediğiniz bölgesel bir televizyon istasyonu, değü mi?

— Evet, dedi Hood. Dar bir bölgeye yayın yapar. Oakland'den öteye geçemez. Tepeler engel oluyor. Ayrıca, vericileri de zayıf.

Malko, esrarengiz beyin yıkama olaylarının gerçekleştiği bölgeyle K.T.V.U'nun yayın bölgesini karşılaştırdı.

— Bugüne kadar patlak veren olayların K.T.V.U.'nun yayın bölgesi içinde bulunduğu hiç dikkatinizi çekmiyor mu? diye sordu Malko.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Hood konuştu:

— Vay canına! Tamamen haklısınız! Şu filmleri yakından incelemek gerek.

Hep birlikte makine dairesine gittiler. Malko ük bobini alıp filmi açtı ve kare kare incelemeye başladı. Fazla uzun sürmedi bu. Kırk santimetre sonra, diğer karelerle hiç mi hiç uyuşmayan tek bir kare vardı. Kareyi ışığa yaklaştırdı. Tek bir cümle okunuyordu; yüksek sesle tekrarladı cümleyi:

"Komünistler haklıdır."

Hood filmi Malko'nun elinden kapıp bir de kendi okudu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Malko filmi tekrar alıp incelemeye devam etti. Yirmi beş kare sonra aynı cümle tekrar geliyordu ve filmin sonuna dek bu böyle devam ediyordu.

— Büyücülük gibi bir şey bu, dedi Hood. Filmi izlerken hiçbir şey farketmedik.

Malko başını salladı. Esrarı çözmüştü.

- Büyücülük filan değil bu. Buna "gizli reklamcılık" adı verilir. Bir zamanlar uygulandı ve yasaklandı, işin aslı şu: Bildiğiniz gibi filmlerde saniyede 24 kare geçer. Böylece görüntü hareketlenmiş olur. Eğer buradaki gibi, saniyede 24 kare geçen makineden 25. kareyi geçirecek olursanız göz bunu görmediği gibi kulak da sesi kaydedemez. Buna rağmen görüntü ve ses beyne yerleşir. Çünkü her saniyede aynı kare karşınıza gelmektedir. Ne oluyor o zaman? Bu görüntü farkında olmaksızın bilinçaltımıza yerleşiyor. Büyük bir içki firması bunun deneyini yaptı. Normal filmlerin arasına buradaki gibi reklam kareleri yerleştirdi. Filmi izleyenler reklamın farkına büe varmadılar, fakat etkilenen bilinçaltları nedeniyle hepsi aynı markayı arar oldu. Burada da aynı durum gerçekleşti. Yalnız reklam yerine siyasal sloganlar yerleştirildi. K.T.V.U.'nun programlarını izleyen kişiler farkına varmadan, yapılan propagandanın kurbanı oldular.

F.B.I. ajanlarından biri Malko'nun sözünü kesti:

— Yürüyüş ve gösterüerin yapılması da yine bu yolla mı sağlandı?

— Hayır, dedi Malko. "Propaganda" alanı içinde kalan ve televizyonu düzenli bir şeküde izleyen kişiler sonuçta ortak politik görüşlere sahip oldular. Kendi aralarında konuşup görüşlerini derinleştirdüer ve bilinçaltının etkisiyle düşüncelerini eylemleştirmeye karar verdüer. Tıpkı birbirini tanımayan iki denizcinin bir araya gelerek bir yelken kulübü kurmaları ve ellerinden geldiğince kalabalık bir kitleyi kulübe üye yapmaya çalışmaları gibi bir şey bu. Yalnız bizim olaydaki kişilerin farkı,

savundukları fikirlere bilinçsizce sahip olmaları.

F.B.I. ajanı hâlâ kuşkuluydu.

— Bu basit sloganların kişilerde düşünce değişikliğine yol açabileceğine inanıyor musunuz? diye sordu.

— Kore savaşında esir düşenleri hatırlayan, dedi Malko. Bunların kaçı komünist oldu bilirsiniz. Hiçbirini zorlamadılar, sadece beyin yıkadılar. Yöntemleri de durmaksızın basit sloganlar tekrarlatmaktı. Aynı yöntemi Ruslar da kullandı. K.T.V.U.'da yayınlanan filmlerin tümünde değişik sloganlar bulunduğundan eminim. Gelin, şu ikinci bobini inceleyelim.

Filmi açtılar. Malko hemen yirmi beşinci kareye baktı. Bu kez cümle şöyleydi: "Johnson savaş kışkırtıcısıdır."

— Aslında, dedi Malko, bu filmleri hazırlayanların amacı komünizme taraftar toplamak. Gerisi kolayca kendiliğinden geliyor.

Herkesin aklı yatmıştı. Fakat Malko açıklamasını bitirmek istedi:

— Bulduğumuz laboratuvarda uzmanlar normal filmleri büyük bir sabırla kesip aralarına görünmez "bildiriler" yerleştiriyorlardı. Bunun teknik hiçbir zorluğu yok. Basit bir yapıştırma işlemi. K.T.V.U.'da bunlara filmleri veren ve işlenen filmleri alıp gizlice yerine koyan suç ortakları bulunduğu kesin. Onları kolaylıkla yakalarsınız. "Bildiriler "e gelince, bunlar tahta kaplamaların arasında Prag'dan geliyordu. Bu size saçma görünebilir. Bana kalırsa, komünist sistemin kaçınılmaz temeli olan anamerkezciliğin bir belirtisi bu. Buradakiler sadece uygulayıcıydı, kendi başlarına bildiri üretemezlerdi.

Richard Hood, iki F.B.I. ajanıyla hemen koridora fırladı. K.T.V.U.'ya beklenmedik bir ziyarette bulunacaklardı.

XVI. BÖLÜM

Malko, Market Street'in hareketli kalabalığı içinde yavaş yavaş ilerliyordu. "Californian Trust Investmenf'ın binasından henüz yeni çıkmıştı ve amiralin sesi hâlâ kulaklarındaydı:

— Yolladığınız paketlerin arasında gerçek bir ceset vardı. Genç bir Çinlinin cesedi. Mumyalanmış. Sözünü ettiğiniz kız o muydu?

Malko onaylamış ve kızın Washington'a gömülmesini, masrafların da C.I.A. tarafından karşılanmasını rica etmişti. Yaptığı hizmete karşılık hiçti bu. Fakat, kıza olan duygularından hiç söz etmemişti.

Amiral Çinlilerin kimliklerinin belirlendiğini bildirmişti. Tabutlardaki on üç kişiden üçü K.T.V.U.' da çalışıyordu. Filmlerin arşivden seçimi onlara aitti. Sinematekte çalıştıkları için bu hiç de zor olmuyordu. Seçilen filmler o gece kayboluyor, "Sonsuz Mutluluklar Bahçesi'nde" işlendiktensonra ertesi gece televizyonda yayına giriyordu. Malko, "Görünmez Etki" operasyonunun sadece bir deneme olduğunu öğrendi. Asıl amaç, ülkenin tüm büyük kentlerinde aynı anda harekete geçmekti.

Hayatta kalan ikiz Yang-Si'ye gelince, ortalıkta yoktu. Fakat, amirali tasalandırmıyordu bu. Nasıl olsa kim olduğu biliniyordu artık.

Malko'yu San Francisco'da tutacak hiçbir şey

kalmamıştı. New York'a uğramaksızın doğrudan doğruya Avusturya'ya dönmek, tatilini orada geçirmek istiyordu. Bir tramvaya atlayıp Mark Hopkins'e gitti. Odası güneş alıyordu, ama bu canının sıkıntısını engellemedi.

Hareketli günler, saatler geçip gittikten sonra ölümle yüz yüze kalmak hiç de hoş değildi. Bir dağın zirvesine çıkmayı başaran ve başardığı anda aşağı inmek zorunda olduğunu anlayan bir dağcı gibiydi. Lili Hua'nın hayalini unutamıyordu.

Birden, telefon çaldı.

Cevap vermese de olurdu. Kendi adamlarından başka San Francisco'da olduğunu bden yoktu. olay bitmiş kapanmıştı onun için ve ayrıntılarına girmeye hiç niyeti yoktu.

Fakat telefonun zili ısrarla çalıyordu. Lanet ederek açtı.

— Prens Malko'yla mı görüşüyorum?

Alaylı bir kadın sesiydi. Malko hemen tanıdı: Hayatta kalan ikizin, yani Yang-Si'nin ya da diğer adıyla Laureen'in sesiydi bu.

— Evet benim, dedi Malko.

Birden heyecanlanmıştı. Beklenmedik bir şeydi bu.

— Sizin olduğunuzu biliyordum, dedi ses. Ya siz, siz beni tanıdınız mı?

— Elbette, dedi Malko.

—Kız kardeşim Yang-Nam'ı öldürdünüz. Ben Yang-Si ya da Laureen'im. Hangi adı tercih ederseniz onu kullanın.

— Niçin bana telefon ediyorsunuz? diye sordu Malko.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Çinlinin son derece sakin sesi duyuldu:

— Sizinle buluşmak istiyorum.

— Benimle mi? Niçin?

— En büyük arzum sizi öldürmek, örgütümü

dağıttınız, adamlarımı ve kız kardeşimi öldürdünüz. Böyle bir başarısızlıktan sonra partüi yoldaşların karşısına çıkmaya cesaret edemem. Ayrıca, teşkilatımız için büyük bir tehlikesiniz...

Malko bayağı ilgüenmişti.

— San Francisco'daki 5. Tsou'nun gerçek başkanıydınız, öyle değü mi?

— Hâlâ başkanıyım.

— Beni öldürmek istiyorsanız, niye haber veriyorsunuz?

— Buna mecburum. Sokağa çıktığım anda beni hemen yakalarlar. F.B.I. ve polis peşimde. Yardımını isteyeceğim kimse yok. Dolayısıyla sizi ben öldürmek zorundayım ve bunu ancak bulunduğum yerde yapabilirim.

Kadının kendinden emin hali Malko'yu ürpertti.

— Böyle bir randevuya gelmeyi niçin kabul edeyim? ölmeye can atan kaçıklardan değilim ki!

— Belki buluşamadığımız ilk randevunun intikamını almak istersiniz. Sizi iyi tanıyorum. Makine değüsiniz siz. Bir erkeksiniz ve benden hoşlanıyorsunuz.

— Sizden hoşlanıyordum, diye düzeltti Malko. Yanınızda tehlikeli dakikalar geçirmeyi istemeyecek kadar da hayatı seviyorum. Sahi, beni nasıl öldüreceksiniz?

Çinli bir kahkaha attı.

— Bırakın bir sürpriz olsun bu. Fakat inanın, sizinle birlikte ölmeye hiç niyetli değüim. Ben de yaşamayı seviyorum. Sizi öldürdükten sonra şeflerimin karşısına çıkabilirim.

Bu kadar açık yüreklilik doğrusu çok dokunaklı oluyordu.

— Sizinle buluşmaktan zevk alacağımı sanmıyorum, dedi Malko. Zevk almayacağım bir işi neden yapayım?

— Sizi öldüremezsem beni yakalamış olursunuz, hem de canlı olarak, fena mı? Bunun için çok dolar öderler size. Üstelik görevinizi de parlak bir başarıyla noktalamış olursunuz. Bütün bunlar bazı tehlikeleri göze almaya değmez mi? Hem sonra, ben zavallı bir kadınım...

— Kabul etsem bile, adresinizi polise vermeyeceğimi ne biliyorsunuz?

— Çünkü gururlu bir insansınız.Ayrıca, gerçek bir profesyonel de değilsiniz. Polise haber verirseniz beni canlı yakalayamazlar. Bu da size ne zevk verir bilemem.

Malko dalgın dinliyordu. Gözünün önünden Lili Hua'nın hayali geçti.

Aslında, bu ölüm randevusu ilgisini çekmiyor değildi. Damarlarındaki Slav kanı bu gibi tehlikelere çok itmişti onu. Hayatında bunun gibi mantığa sığmayan birçok örnek vardı.

Fakat bu kez iş başkaydı. Laureen ile karşılaşmasını gerektiren bir neden vardı: Lili Hua onun yüzünden ölmüştü.

Laureen'e gelince, onu da çok iyi anlıyordu. Çinli ikizin kaybedecek bir şeyi yoktu Ya F.B.I. tarafından yakalanacak ya da şefleri tarafından öldürülecekti. Komünist sistemde başarısızlığa yer yoktu. Polise haber verse, ellerine canlı geçmezdi.

— Saat kaçta sizi bekleyeyim?

Malko sıçradı.

— Yalnız mı olacaksınız?

— Elbette.

— Adresinizi verin. Saat sekizde orada olacağım.

— Yerim biraz uzak. Irving Street, numara 1859. Golden Gate araba parkının civarında. Kolay bulursunuz.

— Sanırım. Akşama buluşmak üzere.

— Bekliyorum. Boş yere süslenmekten hiç hoş-

lanmam.

Telefon kapandı.

Malko üç parmak votka doldurup düşünmeye başladı. Laureen, ünlü kadın casusların tüm özelliklerini kendinde toplamıştı. Psikolojiden çok iyi anlıyordu. Son derece hesaplı bir soğukkanlılığı ve kadın olarak müthiş bir çekiciliği vardı. Herkes günün birinde boğa güreşçisi ya da otomobil yarışçısı olmak ister. Yaşamanın ve başarının zevkine varmak için ölüme meydan okumak isterler. Bu gerçekten yararlanan Laureen Malko'yu heyecanlı bir serüvene davet etmişti. Kendisini ne şekilde öldüreceğini bilmiyordu, ama ilk önce kadınlığını kullanmaya kalkacağından emindi. Bu yolla dikkatini dağıtmayı deneyecekti. Fakat Malko onu öldürmek istemiyordu. Canlı olarak ele geçirmesi çok daha yararlıydı.

Kapı çaldı. Chris ile Milton içeri girdüer. Açık gri birer takım giymişler, aynı renkte birer şapka takmışlardı, öğle yemeğine hazırdılar.

Malko neşeyle onlara baktı. Heveslerini kursaklarında bırakmak istemiyordu. Bir kez olsun, gönül rahatlığıyla birlikte yemek yiyeceklerdi...

Doyle Drive boyunca ilerlerken onlara telefon konuşmasından söz etti, fakat adresi aldığını söylemedi. Ajanların kafası arabanın tavanına vurdu.

— Bırakın randevuya biz gidelim, dediler bir ağızdan. Kendisini bir kafese kapatıp size hediye ederiz.

Malko başını salladı.

— Olmaz. Kendisine söz verdim. Adresi vermek için tekrar ararsa randevuya gitmeyeceğimi söyleyeceğim.

Ajanların neşesi kaçmıştı.

— Bu konuda doğru düşünmüyorsunuz, dedi Jones.

Malko özenle giyindi. Koyu renkli alpaka takımı çok iyi ütülenmişti. Aynı desende bir kravatla bir mendil seçti. Saçlarını dikkatle tarayıp aynada' kendini kontrol etti.

Aynada, Prens Malko Linge vardı, ünlü ajan SAS değü. Sevdiği kadına evlenme teklif etmeye giden soylu bir erkek gibiydi... Oysa, giriştiği işin ne yazık ki evlenme teklifiyle ilgisi yoktu!

Beline geçirdiği yassı tabancası hiç belli olmuyordu.

Batan güneşin altında bembeyaz duran Alcatraz adasına son bir kez daha baktı. Golden Gate, adına yaraşan bir yapıydı. Güneşin kızıl ışıkları köprüye gerçekdışı bir görünüm veriyordu.

Malko pencerenin önünden ayrılıp kapıyı açtı ve ayaklarının ucuna basarak asansöre üerledi. Jones ile Brabeck'e randevuya gittiğini haber vermemişti. Nedenini onlara anlatması imkânsızdı.

Holü geçti ve Nikaragualı amiraller gibi giyinmiş kapıcıya bir taksi çağırmasını söyledi. Duyuları hassaslaşmış, kendini çok rahat hisseder olmuştu. Taksinin otelin önünden dönüp kırk derecelik yokuştan aşağı fırlamasıyla birlikte, oturduğu koltuktan aşağı kaymamak için sımsıkı tutundu.

Irving Street, Ocean Beach'de denizden başlayıp Lincoln Park'ı boyunca yukarı tırmanan ve sonunda tepeyle biten küçük bir caddeydi. Araba 1859 numaranın önünde durdu. Malko parayı ödeyip indi. Hava tertemizdi. Arka tarafta, San Francisco 'nun ışıkları görünüyordu.

1859 numaralı ev, en az otuz yıllık, bahçe'ortasında ahşap bir binaydı. Evin numarası bahçe kapısının önündeki posta kutusunun üzerine yazılmıştı.

Malko, yaprakları dökülmüş üç palmiyenin arasından kıvrılarak uzanan yolda ilerledi ve birkaç basamakla evin kapısına ulaştı. Biraz gergin bir

tavırla zili çaldı. Sonra, içgüdüsel olarak kapının yanma doğru çekddi.

Kapı usulca açıldı.

Laureen karşısında gülümsüyordu. Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Fakat Malko dk bakışta uzun kirpiklerin çevrelediği yeşd gözlerinden başka bir yanını farkedemedi. Üzerinde, kalçalarının yuvarlaklığını ortaya koyan koyu kırmızı, dar bir elbise vardı. Kapıya dayalı eli, ince, uzun, bakımlı tırnakları cilalıydı.

Malko eğiterek selam verdi. Laureen elini öpmesi için uzatarak:

— Sizi bu kadar erken beklemiyordum, dedi. Buyrun.

Kendinden son derece emin görünüyordu. Malko elini öperken tanımadığı nefis bir koku hissetti, öylesine güzeldi ki, Malko her şeyi unutup kollarının arasına almak, vücudunu vücuduna dayamak istiyordu. Laureen, Malko'nun hissettiklerini anlamış gibi elini hafifçe çekti:

— Sevişmeye başlamadan önce eve bir göz atın. Yalnız olduğumuza inanmanız gerekir.

Ne acayip bir durumdu bu! Genç kadının kıvrılan kalçalarını gördükçe, bu randevuya hangi şartlarla geldiğini unutur gibi oluyordu. Birden, Malko'ya dönerek iç gıcıklayıcı bir biçimde baktı:

— Mahzende zorla ırzıma geçmeye kalkmazsınız değd mi? öyleyse, inebilirim...

— Bir de ırzınıza mı geçmem gerekiyordu? dedi Malko.

— Hayır. Bunu programa almadık zaten!

Buna rağmen Malko, kadının öncelikle bundan başka bir şey düşünmediğine inanmaya başlamıştı.

Kısa sürede evi gezdiler. Mahzen boştu. Birinci katta büyük bir salon, yemek odası ve oturma odası vardı. Laureen ikinci kata çıkardı Malko'yu.

Bu katta yarım düzineye yakın oda bulunuyordu. İçlerinden yalnız biri, Çinlinin odası dayalı döşeliydi, önündeki terastan deniz görünüyordu.

Tekrar aşağı indiler.

Oturma odasının ortasındaki masanın üstünde iki büyük mum vardı. Laureen ustaca bir hareketle ikisini de yaktı.

— Yiyecek olarak sadece soğuk mezeyle yetineceğiz, dedi. Aşçım yok...

Siyah deri kaplı alçak divanın üzerine oturarak bacak bacak üstüne attı. Bronzlaşmış bacakları kalçalarına kadar ortaya çıkmıştı. Tatlı bir sesle:

— Beni güzel buluyorsunuz, değil mi? diye sordu.

Malko, "evet" dedi.

— Siz de beni çok etkiliyorsunuz, diye devam etti.

Malko, gözlerindeki parıltıdan doğru söylediğini anladı. Bir düş dünyasında gibiydi. Acımasız katiller yerine karşısında kendini cömertçe sunan nefis bir kadın vardı. Düşüncesinden emin olmak için Laureen'in gözlerine bakıp sordu:

— Buraya beni öldürmek için çağırmadınız mı?

Çinli bakışlarını Malko'nun gözlerinden ayırmadı.

— Elbette. Niye sordunuz?

— Peki, ne bekliyorsunuz?

Laureen'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

— Acelemiz ne! Benimle baş başa olmayı reddetmek pek kibarca bir davranış değil. Bu zevki pek az erkek tattı, biliyor musunuz?

— Kendinizden çok eminsiniz. Ya sizi şimdi zor kullanarak götürmeye kalksam?

Çinli hafifçe güldü. Başvurduğu her hareket seksiydi. Son derece güzel ve çekiciydi. Malko kendini İspanya savaşlarında son arzulan kadın olan ölüm mahkûmlarına benzetti...

—Bu tehlikeli bir oyun olur, Bay SAS. Tıpkı kaplan avı gibi. Kimi zaman kaplan üstün gelir.

Malko kadının kendinden emin haliyle gitgide daha fazla ilgilenir olmuştu. Sonuçta, tabancasını çekip onu temizleyebilir ya da silah tehdidi altında tutup yardım çağırabilirdi. Buraya geldiği andan bu yana bunu birçok kez yapabilirdi.

— Beni siz mi öldüreceksiniz? diye sordu Malko.

— Elbette. Size burada yalnız olduğumu söylemiştim, değil mi?

Şimdi Malko en azından tek şeyden emindi! Laureen kendisini öldürmeden önce sevişmek istiyordu. Niçin? Erotik bir zevk için mi? Bir tür dinsel inanış için mi, yoksa sadece bir zevk için mi? Görünüşe bakılırsa bunların hiçbiri neden olamazdı... İşin içinde başka bir neden vardı.

Çinli elini Malko'nun elinin üstüne koydu.

— Bırakın şu düşünmeyi. Yaşadığımız andan zevk almaya bakın. Haydi, içelim.

Buz kovasının içinde Moet-Chandon marka bir şampanya vardı. Laureen ustaca bir tavırla şişeyi açıp iki kadeh doldurdu. Sonra pikaba gidip etkileyici bir caz parçası koydu. Kadehini kaldırarak:

— İçimizden güneşin doğuşunu görecek olanın şerefine içelim, dedi.

Malko kadehini dikti. Her şeye rağmen heyecanlıydı. Hayatının en tuhaf gecesiydi bu.

Çinli dilber kadehini yere bıraktı.

— Sizi öldürmek istememin başka nedeni var.

— Neymiş o?

— Çünkü zekisiniz. Ve bizim düşmanımızsınız. Bize çok zararınız dokundu. Aptal biri olsaydınız sizi buraya davet etmezdim. Daha sonra Pekin'e döndüğümde hakkınızda çok iyi şeyler anlataca-

ğım.

— iyi ama, bu durumda beni öldüreceğinize kendi tarafınıza çekmek için kandırmaya çalışsanız daha yerinde bir hareket olmaz mı?

— Size itimat edemem. Sizin gibi kimseler ihanet etmezler.

— Bir şey sormak istiyorum. Fu-Chaw gibi rahat hayat süren biri neden sizinle birlik oldu?

Çinli düber gülümsedi.

— Korkudan.Kendisini Los Angeles'da bulduk. Ya ihanet edecekti, ya da geberecekti. Sonunda, geberdi de zaten.

Kadehlere tekrar şampanya doldurdu, içkiyle zehirlemeye hiç niyeti yok gibiydi. Zaten, üzerindeki elbisenin kolları kısaydı ve parmaklarında yüzük yoktu. Aynca çok sakin görünüyordu. Bu halini farkeden Malko tehlikenin daha sonra geleceğini hissetti. Silahının olup olmadığını bilmiyordu. Üzerinde silah bulunmadığı belliydi. Daracık elbisesinde gizleyecek bir yer yoktu.

Laureen başını divana dayamış bir şarkı mırıldanıyordu. Malko vücudunun kokusunu ve sıcaklığını hissediyordu. Çinli dilber başını doğrultup Malko'yu öptü. Avusturyalı, hareketli bir dilin dişlerinin arasından kayıp dilini bulduğunu hissetti. Dudaklan tropikal meyveler gibi etli ve sıcaktı.

Yavaş yavaş vücudunu yapıştırdı. Göğüslerini Malko'nun göğsüne dayadı. Elini ensesinden aşağı kaydırarak çok ölçülü biçimde sırtında dolaştırdı. Bir süre belinde duran el tekrar yukarlara doğru çıkmaya başladı.

Malko elini kalçasına koyduğunda Çinli dilber vücudunu oynatarak elin elbisesinin yırtmacına ulaşmasını sağladı.

Uzun ince parmaklarını Malko'nun saçlarına geçirerek başını kaldırdı:

— Bütün kadınları böylesine ateşli bir biçimde

arzular mısınız?

— Siz de karşılaştığınız yabancıları hep böyle baştan mı çıkarırsınız?

— Siz yabancı değdsiniz. Sizde beni çıldırtan bir yan var. Aptal kişiler berbat sevişirler.

Belindeki tabancayı farketmiş olmasına rağmen hiç sesini çıkarmamıştı.

Malko arzudan yanıp tutuşuyordu. Bu kadın ya korkunç bir oyuncuydu, ya da gerçekten onu istiyordu. Kadehindeki şampanyayı yudumlayarak Malko'ya iyice sokuldu.

— Şu an aç değdim, diye mırıldandı. Yemeği daha sonra yeriz.

Kollarını dolayıp Avusturyalının vücudunu kendine doğru çekti. Sonra becerikli hareketlerle üstündekderi çıkarmaya başladı. Eli tabancaya rastladı. Tabancayı çekip yere attı. Malko doğrulur gibi oldu.

— Şu an ona ihtiyacınız yok, diye fısıldadı. Sevin beni. Belki sizi öldürmeye kıyamam.

Malko bu itirafı düşünecek zaman bulamadı. Laureen bir anda uzaklaştı. Ayağa kalktı. Elleri kalçalarında, ayak parmaklarının ucuna kalkmış göğüsleri dimdik, Malko'yu seyrediyordu.

— Soyun beni, dedi.

Sırtında uzunlamasına bir fermuar vardı. Malko yavaşça açtı. Laureen bir hareketle elbiseyi üzerinden attı.

Şimdi karşısında çırılçıplaktı. Üzerinde sadece ince siyah bir külot ve ayakkabılar kalmıştı. Vücudu bir mankeninkini aratmayacak derecede muntazam ve pürüzsüzdü. İri, dik göğüslerinin ucu geniş esmer lekeler halinde dikkati çekiyordu. Bir adım geri giderek Malko'yu süzdü.

— Sizin için yaratılmışım ben. Şu güzelliğime bakın.

Bunda haklıydı. Gözleri ışıl ısıldı. Vücudu ba-

dem yağıyla ovulmuş gibi parıldıyordu.

— Tenimin yumuşak olması için badem yağı sürdüm, dedi. Sizi ülkeme özgü bir sabırla seveceğim.

Her şey bir rüya gibiydi. Fakat elini uzatsa, bunun bir gerçek olduğunu kolaylıkla anlayabilirdi.

— Haydi gelin, dedi Çinli. Giysilerinizi çıkarın. Eğer korkuyorsanız silahınızı yanınıza alın.

Elleri kalçalarında bekliyordu. Şeytansı bir güzelliği vardı. Malko kravatını çıkardı. Duyduğu arzu, korunma içgüdüsünü alt etmişti. "Bu fırsatı kaçırmak enayilik" diye düşündü Malko. "Savaşa sonra devam ederiz".

Gömleğinin ilk düğmesini çözerken birden aklına delice bir fikir geldi.

Laureen'in uzun kırmızı tırnakları parmaklarının ucunda birer kan lekesi gibiydi. Her birinin uzunluğu iki santime ulaşıyordu. Ne denli sert oldukları uzaktan bile farkediliyordu. Tıpkı, vahşi bir hayvanın pençeleri gibi.

Malko bir anda Jack Links'in ölümünü ve kendisine düzenlenen saldırıyı hatırlamıştı. Her şey gün gibi ortadaydı. Laureen'in seks yapmak istemesinin nedeni vardı. Ateşli bir sevişme sahnesi sırasında kadının tırnaklarını sırtına geçirmesi hangi erkeği kuşkulandırırdı?..

Duyduğu üzüntü tüm arzusunu yok etti. Fakat, oyun böyle gerektiriyordu. Yavaşça tabancasını yerden aldı ve Çinliye doğrulttu. Malko nun hareketlerini izleyen kadın donup kalmıştı.

— Ne oluyor? diye sordu.

— Oyunu kaybettiniz, dedi Malko. Hem de kıl payı. Eğer tırnaklarınızı biraz gizlemiş olsaydınız.. Sizinle sevişmeyeceğim, çünkü ölmek istemiyorum. Ama itiraf edeyim, planınız nefisti.

Laureen bir adım attı.

— Neler saçmalıyorsunuz siz?

Malko silahın namlusunu kaldırdı.

— Yaklaşmayın.

Kadın hareketsiz kaldı. Yüzü bir maske gibi sertleşmişti. Gerilen hatları umulmadık biçimde çirkinleştirmişti yüzünü. Islık gibi bir sesle:

— Hata bende, dedi. Sizi bir an önce öldürmeliydim. Kuşkulanmanıza fırsat bırakmadan...

Malko kravatını takmaya çalışarak:

— Doğru, dedi. Bir militan olarak en uygunu beni hemen öldürmekti. Fakat bir kadın olarak, erkeği sevişerek öldürmek olağanüstü bir tarz olacaktı. Tabii böyle olunca da birtakım tehlikeler ortaya çıkıyor.

Genç kadın hiç sesini çıkarmadı.

— Haydi, giyinin. Oyun bitti. Sizi götürüyorum.

Laureen'in kolları yavaşça iki yana düştü. Malko'yu korkunç bir kinle seyrediyordu. Malko bir an korktu. Tabancanın üzerine atlayacakmış gibi bir hali vardı. Hızla divanın öbür tarafına geçti.

Çinli ddber ani bir hareketle geri döndü, aynananın önüne geçti ve saçlarını topuz yapmaya başladı. Beş dakika boyunca hiç konuşmadı. Sonra kuru bir sesle Malko'ya döndü:

— Mumlardan birini verir misiniz? diye sordu. Burası pek aydınlık değd.

— Gelip kendiniz alın, dedi Malko.

Çinli elinde saç spreyi muma yaklaştı.

Malko niyetini anlamakta bir saniye geç kaldı. Spreyin düğmesine basmış ve püsküren alkol karışımı alevden ateş almıştı. Elindeki alev makinesini Malko'nun silah tutan eline çevirdi. Canı yanan Avusturyalı hafif bir çığlık atarak elindeki tabancayı bıraktı. ,

Laureen Malko'nun kaçmasını engellemek için kapının önüne geçti, geçerken de yerdeki tabancayı

bir tekmede uzaklaştırdı. Sonra, gözlerinde korkunç bir kin parıltısıyla Malko'ya yöneldi. Alev makinesini bu kez yüzüne çevirmişti.

Alev Malko'nun yüzünü yalayarak kirpiklerini yaktı. Yine de son anda kaçmayı başarmıştı. Fakat kadın peşindeydi... Acımasız bakışlarını farketti. Bu kez ıskalamayacağı kesindi.

Beklenmedik bir gürültü her ikisini de oldukları yere çivüedi. Kapı paramparça oldu. Chris Jones fırtına gibi içeri dalarak tabancasının namlusunu Laureen'in burnuna dayadı.

— Elinizdekini bırakın, bayan!

Çinli dilber elindekini attı. Malko silahını alırken içeri Milton daldı. Üçü birden Laureen'in çevresini sardılar.

— Nereden çıktınız? diye sordu Malko.

— Akıllıca davranmayacağınızı biliyorduk, dedi Jones. Bu dilberin ne tür randevular verdiği malum. Bu durumda sizi izlemek zorunda kaldık. Bir an her şeyin yolunda gideceğini sandık, ama anahtar deliğinden son baktığımda...

— Tam zamanında geldiniz, dedi Malko.

Sonra Laureen'e döndü:

— Kelepçe mi istersiniz, yoksa bir kafes mi?

Anlamsız gözlerle Malko'ya baktı. İki ajanın içeriye girişinden bu yana elleriyle göğüslerini örtmüştü. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle tırnaklarını göğüslerine geçirdi. Sonra kollan vücudunun iki yanına düştü.

— Bunların hiçbirine gerek kalmayacak, dedi.

Göğsünün üzerinde birbirine paralel on kanlı iz vardı. Daha şimdiden birkaç damla kan belirmişti. Ajanlar hiçbir şey anlamaksızın bakıyorlardı.

— Kendini zehirledi, dedi Malko. Tırnaklanyla. Tırnaklarında kurar vardı. Tıpkı kedide olduğu gibi.

Laureen Yang-Si mekanik hareketlerle elbise-

sini giydi.

— Zehrin ne kadar sürede tesir edeceğini bilmiyorum, dedi Malko. Belki onu kurtarabiliriz. Laureen, bırakın yardım edelim. Fakat, bazı tedbirlerde almak zorundayız, anlıyorsunuz değü mi?

Jones cebinden kelepçe çıkarıp kadının ayaklarının dibine attı. Bir anlık tereddütten sonra, Laureen kelepçeleri alıp bileklerine taktı.

— Yanınızda eldiven var mı? diye sordu Malko.

Müton dışarı çıktı. Biraz sonra bir çift eldivenle geri döndü. Malko eldivenleri Çinliye attı. Jones, kadının eldivenleri takmasından sonra bir elektrik kablosuyla bileklerinden eldivenleri sıktı. Böylece bir daha onları çıkaramazdı.

Malko'nun altın şansı bakışları Çinli dilberin yeşil gözlerine takıldı. Umursamaz bir ifade vardı.

— Hüe yaptınız, dedi Malko'ya. Ben yalnızdım.

Malko cevap vermedi. Dediği doğruydu. Ve normal olarak şu anda ölmüştü. Jones kadını arabaya götürdü.

Golden Gate'e kadar kimse ağzını açmadı. Arabayı Jones kullanıyordu. Malko onun yanındaydı. Müton arka koltukta Laureen'e göz kulak oluyordu. Oldukça hızlı gidiyorlardı. Fazla trafik yoktu.

Köprünün gişelerine yaklaştıklarında Jones aniden fren yaptı. Biri kaza yapmış ve arabasını yolun ortasında bırakmıştı. Kendini tutamayan Müton öne kaydı.

Laureen bunu fırsat bilip kapı koluna asıldı. Kapının açılmasıyla birlikte kendini dışarı attı. Bir iki yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı ve korkuluklara doğru koşmaya başladı. Malko hemen peşine düştü. Fazla uzağa gidemezdi.

Çinli on metre ötedeydi. Kelepçeli elleriyle ördek gibi koşuyordu.

Bir metre genişliğindeki madeni korkuluklara

ulaştı. Kendini yüzükoyun atıp vücudunu çevirdi. Ayakları boşluktaydı.

İki metre kala, Malko yeşil gözlerle tekrar karşılaştı. Yakalamak için elini uzattı, tutamadı. Eldivenlerin teki elinde kalmıştı.

Eğilip boşluğa baktı. Dönerek karanlıklara dalan bir karaltı farketti. Yüz metre aşağıda Pasifik Okyanusu'nun dalgaları vardı. Suya çarpmasını duymadı bile. Her yer koyu karanlıktı. Yanma gelen Jones ile Milton irileşmiş gözlerle aşağıya bakıyorlardı.

— Bir daha onunla hiç karşılaşmayacağız, dedi Jones.

Dediği doğruydu. Körfezi yüzerek kimse geçememişti. Buz gibi ve gizli akıntılar her şeyi açıklara sürüklerdi. Alcatraz'dan kaçmaya kalkanlar bunu iyi bilirlerdi. Laureen'in cansız bedeni çoktan batıya yönelmiş olmalıydı. Gemi pervaneleri vücudunu paramparça edecek, arta kalanları da köpekbalıkları yiyecekti. Zehirli tırnaklarının hiçbir tehlikesi kalmamıştı artık.

Malko bir ürperti geçirdi, ölürken bile, cesedini onlara bırakmak istememişti. Bu tür bir ölüm, yine de Lili Hua'nın can çekişmesini affettirecek güçte değildi.

Malko, elinde deri eldiven, ağır ağır arabaya ilerledi. Laureen köprüden atlarken bile alaylı bir gülücük göndermişti ona.